

Matei - J. N. Darby

Matei 1.1-17

Genealogia legală a Domnului de la David și Avraam: obiectul ei

Scopul Duhului lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei fiind de a-L arăta pe Domnul (Yahve) ca împlinitor al promisiunilor făcute lui Israel și al profețiilor care se refereau la Mesia (și oricine este frapat de numărul de referiri la împlinirea lor), Evanghelia aceasta începe cu genealogia Domnului, pornind de la David și de la Avraam, cei doi strămoși din care coboară genealogia mesianică și cărora le-au fost făcute promisiunile. Genealogia se împarte în trei perioade, potrivit celor trei mari părți din istoria poporului: de la Avraam la stabilirea Împărăției în persoana lui David; de la stabilirea Împărăției până la captivitate; și de la captivitate până la Isus.

Se poate observa că Duhul Sfânt menționează în genealogia aceasta păcatele grave împlinite de persoane ale căror nume ne sunt date, înălțând în felul acesta harul suveran al lui Dumnezeu, care putea da un Mântuitor chiar în cazul unor păcate cum este cel al lui Iuda, chiar în situația unei sărmane moabite introdusă în mijlocul poporului Său, de asemenea în cazul unor crime ca cele ale lui David.

Genealogia, în Matei, este cea legală, adică cea a lui Iosif, al cărui moștenitor legitim era Hristos ca om, potrivit legii evreiești. Evanghelistul a omis trei împărați din rudenii lui Ahab, pentru a avea cele paisprezece generații în fiecare perioadă; Ioahaz și Ioiachin de asemenea sunt omiși; dar scopul genealogiei nu este cu nimic afectat de situația aceasta. Gândul era să o redea în așa fel încât să fie recunoscută de iudei; și toți împărații erau cunoscuți de fiecare dintre ei.

Matei 1.18-20

Nașterea lui Isus; importanța ei infinită și eternă

Matei istorisește pe scurt faptele în legătură cu nașterea lui Isus. Faptele acestea sunt de o importanță infinită și eternă, nu numai pentru iudeii care erau direct interesați în ele, dar și pentru noi. Dumnezeu a binevoit ca prin acestea să lege propria Sa glorie de interesele noastre, adică ale omului.

Maria era logodită cu Iosif. Prin urmare urmașii ei erau din punct de vedere legal ai lui Iosif, cu privire la drepturile de moștenire; dar Copilul pe care ea îl purta în pântece era de origine divină, conceput prin puterea Duhului Sfânt. Îngerul Domnului este trimis ca instrument al Providenței pentru a liniști conștiința delicată și inima dreaptă a lui Iosif, comunicându-i că ce s-a conceput în Maria era de la Duhul Sfânt.

Se poate observa aici că îngerul, adresându-se cu această ocazie lui Iosif, îl numește „**Fiu al lui David**”. Duhul Sfânt ne atrage astfel atenția asupra legăturii de rudenie a lui Iosif (care era considerat tatăl lui Isus) cu David, Maria fiind numită soția lui. În același timp îngerul dă copilului care avea să se nască numele „**Isus**”, adică „**Yahve Mântuitorul**”. El pune în legătură numele acesta cu salvarea lui Israel din starea în care îl afundase păcatul. Toate acestea au avut loc ca să se îplinească ceea ce Domnul spusese prin gura profetului Său: „**lată, fecioara va fi însărcinată și va naște un fiu și-l vor pune numele Emanuel, care tradus este: Dumnezeu cu noi**” (capitolul 1.23).

Titlurile Domnului prezentând planul pe care numai El îl poate împlini

Iată deci ce ne este prezentat de Duhul lui Dumnezeu în aceste câteva versete: Isus, Fiul lui David, conceput prin puterea Duhului Sfânt; Yahve, Mântuitorul, care salvează pe Israel de păcatele lui – Dumnezeu cu poporul acesta – Acela care îplinea aceste profeții minunate care arătau, mai mult sau mai puțin clar, limitele unui cadru pe care numai Domnul Isus îl putea umple.

Iosif, om drept, cu inima sinceră și ascultător, discerne fără greutate revelația Domnului și ascultă de ea.

Titlurile acestea imprimă caracterul Evangheliei după Matei, adică felul în care Hristos este prezentat în ea. Dar sunt de asemenea o revelație minunată a Aceluia care trebuia să îplinească toate cuvintele și promisiunile Domnului. Ce temelii de adevăr pentru înțelegerea Persoanei acesteia glorioase și tainice, despre care Vechiul Testament spusese destul pentru a trezi dorințele și a uimi mintea poporului căruia El i-a fost dat!

Născut din femeie, născut sub lege, moștenitor al tuturor drepturilor lui David după trup, de asemenea Fiul lui Dumnezeu, Yahve Mântuitorul, Dumnezeu cu poporul Său – cine ar fi putut înțelege sau ar fi putut aprofunda taina firii Aceluia care era toate acestea în același timp? Viața Sa, într-adevăr, așa cum vom vedea, arată ascultarea omului desăvârșit, perfecțiunile și puterea lui Dumnezeu.

Titlurile caracteristice legate de gloria lui Hristos în Israel

Titlurile pe care le are Isus, aceste titluri de moștenitor al lui David, de Mântuitor al poporului Său și de Emanuel, pe care le-am observat și pe care le citim în capitolul 1.20-23, sunt legate de gloria Sa în mijlocul lui Israel. Nașterea Sa prin Duhul Sfânt îplinea, referitor la Isus ca om născut pe pământ, Psalmul 2.7. Numele lui Isus și conceperea Sa prin puterea Duhului Sfânt se întind fără îndoială dincolo de această relație, dar totul se leagă într-un mod deosebit de poziția Sa în mijlocul lui Israel

Recunoașterea oficială de către națiuni ca Împărat al iudeilor

Născut în felul acesta, prezentat de înger în felul acesta și împlinind profețiile care anunțau prezența lui Emanuel, Isus este recunoscut oficial ca Împărat al iudeilor, de către națiunile conduse de voia lui Dumnezeu care lucrează în inima înțelepților lor 1. Iată deci pe Domnul, Emanuel, Fiul lui David, Yahve, Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul de curând născut al iudeilor, recunoscut de căpeteniile națiunilor.

Aceasta este mărturia lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei și caracterul sub care Isus este prezentat în ea. Apoi, în prezența lui Isus arătat în felul acesta, vedem pe căpeteniile iudeilor în relația cu un împărat străin, ei cunoscând, ca sistem, revelațiile lui Dumnezeu în Cuvântul Său, dar fiind cu totul indiferenți față de Acela care era obiectul lor; iar împăratul acesta este vrăjmaș pe față al Domnului, adevăratul Împărat și Mesia, pe care caută să-L omoare.

Providența care veghează asupra Copilului care S-a născut

Providența veghează asupra Copilului care S-a născut lui Israel, folosind mijloace care implică în totalitate răspunderea poporului, dar care împlinesc în același timp toate gândurile lui Dumnezeu cu privire la această adevărată rămășiță a lui Israel, singura sursă de speranță autentică pentru acest popor. Pentru că, fără El totul avea să cadă.

Adevărata viță reînceptand istoria lui Israel ieșit din Egipt

Coborât în Egipt pentru a evita planul crud al lui Irod care voia să-l ia viața, Isus devine adevărata viță; El reîncepe, din punct de vedere moral, în persoana Sa, istoria lui Israel, și de asemenea (într-un sens extins) și pe aceea a omului, fiind cel din urmă Adam în relația cu Dumnezeu; și toate cu un singur scop, acela al morții Sale, izvor de binecuvântare a tuturor. El era Fiul lui Dumnezeu și Mesia, deci Fiu al lui David. Totuși pentru a lua locul Său ca Fiu al Omului, El trebuia să moară (vedeți Ioan 12). Acestui adevărat început al lui Israel în har (ca preaiubit al lui Dumnezeu) potrivit planurilor Sale, nu i se aplică numai profeția din Osea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (11.1).

Poporul n-a putut face față răspunderii lui, astfel încât, fără acest har, Dumnezeu ar fi trebuit să-l înlăture cu totul. Dar vedem în Isaia pe Israel ca slujitor dând locul lui Hristos ca Slujitor care adună o rămășiță credincioasă (copiii pe care Dumnezeu l i-a dat în timp ce își ascundea fața de casa lui Iacov: Isaia 8.17-18), rămășița devenind nucleul noului popor al lui Israel, potrivit gândului lui Dumnezeu. Capitolul 49 din Isaia ne prezintă în mod frapant trecerea aceasta de la Israel la Hristos. De altfel, aceasta este baza întregii istorii a acestui popor, privit ca fiind căzut sub lege și restabilit în har. Hristos îi este din punct de vedere moral izvorul cel nou (comparați cu Isaia 49.3-5) 2.

Fiul lui Dumnezeu în Nazaretul Galileii printre cei disprețuiți din popor

După moartea lui Irod, Dumnezeu face cunoscut lui Iosif în vis faptul acesta și îi poruncește să se întoarcă în țara lui Israel, împreună cu Copilul și cu mama Lui. Aici se poate observa că țara lui Israel este menționată sub numele care amintește privilegiile ei din partea lui Dumnezeu. Nu este nici Iudeea, nici Galileea, ci „țara lui Israel” (versetele 20,21). Dar putea Fiul lui David, intrând în țară, să Se apropie de tronul părinților Săi? Nu; El a trebuit să ia locul unui străin, împreună cu cei disprețuiți din poporul Său. Fiind îndrumat în vis de Dumnezeu, Iosif îl duce pe Isus în Galileea, ai cărei locuitori erau obiectul unui profund dispreț al iudeilor ca nefiind în legătură obișnuită cu Ierusalimul și cu Iudeea – țara lui David, a împăraților recunoscuți de Dumnezeu și a templului, țară a cărei limbă era aceeași, dar al cărei dialect trăda despărțirea de cei care prin îndurarea lui Dumnezeu se întorseseră din Babilon în Iudeea. În Galileea, Iosif se stabilește într-un oraș al cărui nume era chiar un motiv de rușine pentru oricine locuia în el și o pată pentru reputație.

Iată care era poziția Fiului lui Dumnezeu când a venit în lumea aceasta și legăturile Fiului lui David cu poporul Său, atunci când prin har și potrivit sfaturilor lui Dumnezeu, El Se afla în mijlocul lor.

El era, pe de o parte, Emanuel, Yahve, Mântuitorul lor, dar de altă parte era Fiul lui David, deși luându-și locul în mijlocul poporului Său și unindu-Se cu cei mai săraci și mai disprețuiți din turmă; S-a adăpostit în Galileea, departe de nelegiuirea unui fals împărat care domnea în Iudeea cu ajutorul națiunilor din cea de „a patra Împărăție” și cu care erau în legătură preoții și mai-marii poporului. Aceștia din urmă, necredincioși lui Dumnezeu și nemulțumiți cu starea lor, detestau cu îngâmfare un jug sub care îi aduseseră păcatele lor și pe care nu îndrăzneau să-l înlăture, deși nu își recunoșteau păcatele, pentru a se supune lui ca unei pedepse drepte din partea lui Dumnezeu.

Lucrarea întreită a lui Ioan Botezătorul

Din acest capitol începe propriu-zis istoria Lui. Ioan Botezătorul vine, potrivit profeției lui Isaia (capitolul 40), să pregătească Domnului calea înaintea feței Sale, vestind apropierea Împărăției cerurilor și chemând poporul la pocăință. Lucrarea aceasta a lui Ioan față de Israel este caracterizată în Evanghelia aceasta de trei lucruri:

1. Venirea Domnului, Yahve Însuși. Duhul Sfânt (în citatul pe care îl dă din Isaia 40.3), lasă deoparte cuvintele de la sfârșitul versetului: „pentru Dumnezeu nostru”, pentru că Isus venea ca om în umilință – deși era recunoscut ca Yahve – și pentru că Israel nu avea dreptul să zică „al nostru”.
2. Aproximarea Împărăției cerurilor această dispensație nouă care trebuia să înlocuiască pe cea care aparținea propriu-zis de Sinai, unde Domnul vorbise pe pământ. În această dispensație nouă, „cerurile vor domni”. Ele vor fi locul autorității lui Dumnezeu în Hristosul Său și vor caracteriza această dispensație.
3. Poporul, în loc să fie binecuvântat în starea în care se găsea, este invitat să se pocăiască în vederea apropierei acestei Împărății. Ioan deci merge în pusti: se depărtează de iudeii cu care nu se putea asocia, pentru că el venea pe „calea dreptății” (capitolul 21.32). El se hrănea cu ce putea să-i dea pustiul (chiar și hainele lui de profet dădeau mărturie despre poziția pe care o luase din partea lui Dumnezeu), fiind el însuși plin de Duh Sfânt.

În felul acesta Ioan era profet; el venea din partea lui Dumnezeu, adresându-se poporului Său pentru a-l chema la pocăință și pentru a-i vesti binecuvântarea lui Dumnezeu potrivit promisiunilor Domnului Dumnezeului său. Dar Ioan era mai mult decât un profet, pentru că el prezenta ca un lucru imediat, atât venirea unei vremi noi, de mult așteptată, cât și venirea Domnului în persoană. În același timp, deși Ioan venea la Israel, el nu-i recunoștea ca popor al lui Dumnezeu; pentru că poporul avea să fie judecat, aria Domnului trebuia să fie curățită, pomii care nu aduceau roade bune trebuiau tăiați. Domnul avea să așeze într-o poziție nouă, în Împărăția pe care o vestea, numai o rămășiță, fără a fi descoperit încă modul în care El va stabili Împărăția aceasta. Ioan anunța judecata asupra poporului.

Domnul Dumnezeu în mijlocul poporului Său Israel

Ce fapt nespus de mare era prezența Domnului Dumnezeu în mijlocul poporului Său, în persoana Aceluia care, deși trebuia să fie împlinirea tuturor promisiunilor, era în mod necesar (deși respins) judecătorul întregului rău care se afla printre cei din poporul Său!

Cu cât dăm acestor versete sensul lor adevărat, adică aplicându-le poporului Israel, cu atât mai mult le înțelegem adevărata lor putere.

Nevoia de pocăință; consecințele refuzului acestei chemări

Fără îndoială, pocăința este o necesitate cu consecințe eterne pentru orice suflet care se apropie de Dumnezeu; dar în ce lumină este pus adevărul acesta, când vedem pe Domnul Însuși intervenind pentru a chema pe poporul Său la pocăința aceasta și, în urma refuzului din partea poporului, punând deoparte tot sistemul relațiilor lui Israel cu El Însuși, și stabilind o dispensație nouă – o Împărăție care aparține numai aceluia care ascultă de El – și făcând în sfârșit să izbucnească judecata Sa împotriva poporului Său și a cetății pe care o iubise atâta timp! „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19.42).

Judecata care amenința; o nouă stare deosebită prin botez

Adevărul acesta lasă loc pentru punerea în lumină a altuia, de o importanță deosebită, adevăr care este vestit aici mai degrabă din punctul de vedere al drepturilor suverane ale lui Dumnezeu decât din cel al consecințelor sale, deși poartă în sine toate aceste consecințe. Poporul – mai ales, cum citim și în alte părți, cei păcătoși și disprețuiți – veneau din toate părțile ca să fie botezați, mărturisindu-și păcatele. Dar cei care se considerau că aveau în mijlocul poporului acestuia cel dintâi loc, erau în ochii profetului (care iubea poporul potrivit gândurilor lui Dumnezeu) obiectul judecății pe care o vestea. Mânia era iminentă. Cine îi învățase pe acești îngâmfați să fugă de ea? Să se umilească mai degrabă la fel ca ceilalți; să își ia adevăratul loc și să arate o schimbare a inimii!

Lauda cu privilegiile națiunii lor sau ale părinților lor nu era de nici un folos înaintea lui Dumnezeu. Dorințele lui Dumnezeu erau potrivite naturii Sale, adevărului Său. Mai mult, El era suveran; El putea din niște pietre să ridice copii lui Avraam; și tocmai aceasta a făcut harul Său suveran prin Hristos referitor la națiuni. Era în toate o nevoie de autentic. Secura era la rădăcina pomilor; cei care nu purtau roade bune aveau să fie tăiați (versetele 7-10).

Iată marele principiu moral care avea să fie pus în acțiune prin judecată. Lovitura nu era încă dată; dar secura era deja la rădăcina pomilor. Ioan venise pentru a pune într-o poziție nouă pe cei care primeau mărturia lui, sau cel puțin într-o stare nouă în care erau pregătiți pentru mântuirea aceasta. Pe cei care se pocăiau, el îi deosebea de ceilalți prin botez. Dar Acela care venea după el – Căruia Ioan nu era vrednic să-l ducă sandalele – Își va curăți cu desăvârșire aria, va despărți pe cei care erau cu adevărat ai Săi din punct de vedere moral în mijlocul poporului Israel (care era aria Sa) și va aduce judecata peste toți ceilalți. Mai întâi, Ioan deschide ușa pocăinței; după aceea avea să vină judecata.

Cele două lucruri atribuite de Ioan lui Isus

Judecata nu era singura lucrare pe care Isus avea s-o facă. Totuși, două lucruri îi sunt atribuite în mărturia aceasta a lui Ioan. El botează cu foc – judecata anunțată în versetul 12 – care consumă tot ce este rău. Dar Isus botează de asemenea cu Duh Sfânt; acest Duh care, dat omului și lucrând cu putere divină în el (lucrând deci în omul adus la viață, răscumpărat, curățit în sângele lui Hristos), îl face să iasă de sub influența a tot ceea ce lucrează asupra firii păcătoase și îl pune în legătură și în comuniune cu tot ce este descoperit din partea lui Dumnezeu, cu gloria în care Dumnezeu introduce făpturile Sale, în viața pe care le-o dă, nimicind în noi din punct de vedere moral puterea a tot ceea ce ne-ar împiedica să ne bucurăm de aceste privilegii.

Singura roadă recunoscută de Ioan

Observați aici că singura roadă bună recunoscută de Ioan ca singurul mijloc de a scăpa este mărturisirea sinceră, prin har, a păcatelor. Numai cei care făceau mărturisirea aceasta scăpau de secure. Singurii pomi cu adevărat buni erau cei care mărturiseau că sunt răi.

Dar ce moment serios era acela pentru poporul iubit al lui Dumnezeu! Ce eveniment era prezența Domnului (Yahve) în mijlocul poporului cu care era în legătură.

Mesia prezentat ca Yahve care judecă

Observați că Ioan Botezătorul nu prezintă aici pe Mesia ca Mântuitorul venit în har, ci pe Capul Împărăției, pe Yahve care avea să aducă judecata, dacă poporul nu se pocăia. Vom vedea după aceea poziția pe care Isus o ia, în har.

Botezul lui Isus; identificarea Lui Însuși cu poporul, în har

În versetul 13, Isus Însuși, care până aici ne-a fost prezentat ca Mesia și chiar ca Yahve, vine la Ioan ca să fie botezat cu botezul pocăinței. A se prezenta pentru botezul acesta, am spus, era singura roadă bună pe care o putea aduce un iudeu în starea în care se găsea. Însuși actul acesta era roada unei lucrări a lui Dumnezeu – a intervenției Duhului Sfânt. Cel care se pocăiește mărturisește că mai înainte a umblat departe de Dumnezeu; astfel, această mărturisire apare ca ceva nou, ca o roadă a Cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu în acel om, semn al unei vieți noi, al vieții Duhului, în sufletul său.

Misiunea pe care o primise Ioan arăta că înaintea lui Dumnezeu, mărturisirea era singura roadă sau dovadă valabilă a vieții din Dumnezeu într-un iudeu. Nu înseamnă că nu era nimeni în care Duhul să lucreze deja; dar în starea poporului și potrivit chemării lui Dumnezeu prin slujitorul Său, în aceasta consta dovada vieții – a mișcării inimii spre Dumnezeu. Aceștia erau adevărata rămășiță a poporului, pe care Dumnezeu îi recunoștea ca atare; și în felul acesta ei erau despărțiți de mulțimea care era gata de judecată. Aceștia erau adevărații sfinți (cei mai aleși); totuși singura poziție pentru oamenii aceștia era umilirea pocăinței. Cu aceasta aveau ei să înceapă. Când Dumnezeu aduce îndurarea și dreptatea, ei folosesc cu mulțumiri pe cea dintâi, recunoscând-o ca singura nevoie a sufletului, și își pleacă inima în fața celei de a doua, ca o consecință dreaptă a stării poporului lui Dumnezeu, dar aplicând-o la ei înșiși.

Iar Isus Se prezintă în mijlocul acelor care iau poziția aceasta (versetul 13). Deși El era chiar Domnul, Yahve, Judecătorul cel drept al poporului Său, Cel care trebuia să-Și curețe aria, El Se așează totuși alături de rămășița credincioasă care se smerește în fața acestei judecăți. El ia locul celui mai mic în poporul Său, înaintea lui Dumnezeu. El Se îndreaptă spre Domnul ca în Psalmul 16.2 și 3 și Îi spune: „Bunătatea mea nu ajunge până la Tine!"; iar despre sfinții care sunt în țară, cei mai aleși, spune: „ei sunt toată plăcerea mea“.

Mărturie perfectă a harului – Domnul Se identifică, potrivit harului acestuia, cu cea dintâi mișcare a Duhului în inima poporului Său, Mântuitorul coborându-Se pe Sine nu numai în condescendența harului Său față de ai Săi, ci așezându-Se alături de ei, ca unul dintre ei, în adevărata lor poziție înaintea lui Dumnezeu; nu numai pentru a le mângâia inima printr-o astfel de bunătate, ci și pentru a-i înțelege în toate necazurile și greutățile lor; pentru a fi modelul, izvorul și expresia perfectă a tuturor sentimentelor care se potriveau poziției lor.

Asocierea Domnului cu cei săraci din turmă, pentru a-i conduce spre bucuria binecuvântării

El nu Se putea uni cu un Israel rău și fără pocăință, ci cu prima roadă vie a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu în cei smeriți din turmă. El putea lucra în har și așa făcea. La fel face El și astăzi. Hristos, Cel care cu adevărat este de la Dumnezeu Se manifestă în viața credinciosului încă de la primul pas.

Mai mult încă. Isus vine să pună în legătură cu Dumnezeu pe cei care Îl primesc, potrivit favorii care se întemeiază pe o perfecțiune cum este cea a Lui Însuși și pe dragostea care, purtând de grijă poporului Său, satisfăcea inima Domnului, glorificând în mod deplin pe Dumnezeu în tot ceea ce este El, satisfăcând dorința lui Dumnezeu de a-Și manifesta bunătatea Sa. Fără îndoială, pentru ca aceasta să aibă loc, Domnul a trebuit să-Și dea viața; starea iudeului, ca a oricărui om, cerea această jertfă, pentru ca și unul și altul să fie în legătură cu Dumnezeu adevăratului. Dar și pentru jertfirea aceasta, dragostea lui Isus s-a dovedit desăvârșită. Însă aici, El conduce pe ai Săi spre bucuria binecuvântării exprimată în Persoana Sa, bucurie care trebuia să fie bine întemeiată pe această jertfă; iar pentru a ajunge la binecuvântare trebuiau să meargă pe drumul pocăinței în care se intra prin botezul lui Ioan. Și Isus primea împreună cu ei botezul acesta, pentru ca să meargă împreună spre stăpânirea tuturor bunurilor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

Opoziția lui Ioan; adevăratul caracter al acțiunii Domnului

Ioan, simțind demnitatea și excelența Persoanei care venea către el, se împotrivește intenției Domnului. Duhul Sfânt face astfel să reiasă caracterul adevărat al faptei Domnului. În ce Îl privește pe Isus, dreptatea era aceea care Îl aducea acolo, și nu păcatul – dreptatea pe care o împlinea în dragoste. El împlinea ca și Ioan Botezătorul, ceea ce se potrivea cu locul care Îi era dat de Dumnezeu. Cu câtă condescendență în același timp El Se alătură lui Ioan, spunând: „așa ni se cuvine să împlinim...” El este slujitorul smerit și ascultător; așa a fost totdeauna purtarea Lui pe pământ. Mai mult, în ce privește poziția Sa, harul L-a adus pe Isus acolo unde păcatul ne-a adus pe noi; El a intrat pe ușa pe care Domnul o deschisese pentru oile Sale. Mărturisind păcatul așa cum este, venind înaintea lui Dumnezeu cu recunoașterea păcatului nostru (recunoaștere care este din punct de vedere moral contrariul păcatului), ne regăsim în compania Domnului Isus.

Într-adevăr, aceasta este roada Duhului Sfânt în noi. Așa au fost lucrurile cu acești sărmani păcătoși care au venit la Ioan. În felul acesta Isus Și-a luat locul în dreptate și în ascultare în mijlocul oamenilor și, mai exact, în mijlocul iudeilor care se pocăiau. În poziția aceasta de om – drept, ascultător și împlinind pe pământ într-o smerenie perfectă lucrarea pentru care El Se oferise în har, potrivit Psalmului 40, dându-Se pentru împlinirea întregii voințe a lui Dumnezeu într-o renunțare deplină – în poziția aceasta Dumnezeu, Tatăl Său, L-a recunoscut pe deplin și L-a pecetluit, spunând că El este aici pe pământ Fiul Său preaiubit.

Cerurile deschise; Fiul Preaiubit; coborarea Duhului Sfânt

Isus fiind botezat – semnul cel mai izbitor al poziției pe care o luase împreună cu poporul Său – cerurile s-au deschis și El a văzut pe Duhul Sfânt coborând peste El ca un porumbel; și iată! o voce din cer, care zicea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea!” (versetele 16-17).

Dar împrejurările acestea cer o atenție mai mare din partea noastră.

Niciodată cerurile n-au fost deschise pentru pământ, nici vreunui om de pe pământ, înainte ca Cel Preaiubit să fi fost aici. Fără îndoială, Dumnezeu în răbdarea Sa și într-un mod providențial, binecuvântase nu numai toate făpturile Sale, dar potrivit regulilor cărmuirii Sale pământeste, El binecuvântase și pe poporul Său. El avea de asemenea „pe cei aleși” pe care îi păstra în credințioșia Sa. Totuși până atunci cerul nu fusese deschis. Dumnezeu ridicase în alte împrejurări o mărturie în legătură cu cămuirea Sa asupra pământului; dar nu existase pe pământ vreo persoană asupra căreia ochiul lui Dumnezeu să se poată odihni desfătându-se, până ce Isus a venit aici, ascultător și fără păcat, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu.

Dar ceea ce rămâne atât de prețios pentru noi este că îndată ce El ia prin har în mod public locul acesta de smerire împreună cu Israel – adică împreună cu rămășița credincioasă, prezentându-Se în felul acesta înaintea lui Dumnezeu, împlinind voia Sa – cerurile se deschid asupra unui Obiect demn de atenția lor. Totdeauna, fără îndoială, El era vrednic de adorare, chiar înainte de a fi lumea; dar acum, El ia ca om poziția aceasta în căile lui Dumnezeu, iar cerurile se deschid asupra lui Isus, Obiectul dragostei depline a lui Dumnezeu pe pământ. Duhul Sfânt coboară asupra Lui în mod vizibil. Și El, om pe pământ, om care lua locul împreună cu cei smeriți din popor care se pocăiau, este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu numai că El este uns de Dumnezeu, dar ca om El este conștient de coborârea Duhului Sfânt asupra Lui – pecetea Tatălui pusă peste El. Și aici nu este vorba, desigur, de firea Sa divină sub caracterul de Fiu etern al Tatălui. Pecetea nici n-ar putea să fie în legătură cu acest caracter; și în ce privește Persoana Lui, pecetea aceasta se manifestase împreună cu conștiința pe care o avea despre aceasta chiar de la doaptele sale, în Evanghelia lui Luca. Dar, fiind Fiul etern al Tatălui, El este de asemenea om: Fiul lui Dumnezeu pe pământ și pecetluit ca om. Ca om, El este conștient de prezența imediată a Duhului Sfânt cu El. Prezența aceasta este în legătură cu caracterul de smerenie, de blândețe și de ascultare în care Se arăta Domnul aici pe pământ. „Ca un porumbel” a coborât Duhul Sfânt asupra Lui, tot așa cum a venit în forma limbilor ca de foc asupra capetelor ucenicilor, în vederea mărturiei lor de putere în lumea aceasta, potrivit harului care se adresa către toți și fiecăruia în propria lui limbă.

Gloria Persoanei Domnului păzită cu grijă

Isus creează astfel, în poziția Sa ca om, locul în care ne introduce prin răscumpărare (Ioan 20.17). Dar gloria Persoanei Sale este totdeauna păzită cu grijă. Nu Îi este prezentat lui Isus ceva anume din cer, așa cum a fost de exemplu pentru Saul și, într-un caz asemănător, pentru Ștefan, care, fiind plin de Duhul, vede de asemenea cerurile deschise, privește și vede pe Fiul Omului și este transformat în chipul Său. Nu, ci Isus este aici; El însuși este Acela asupra Căruia se deschid cerurile; nu este nici un obiect care să transforme, cum a fost pentru Ștefan sau pentru noi, care suntem transformați prin Duhul Sfânt; ci cerurile Îl contemplă pe El, Obiect perfect de desfătare. Se pecetluiește astfel relația deja existentă dintre El și Tatăl. Duhul Sfânt nu Îi creează caracterul (în afară de faptul, privitor la firea Sa omenească, că El a fost conceput în pântecul Mariei prin puterea Duhului Sfânt); El S-a unit cu cei săraci în perfecțiunea acestui caracter, înainte de a fi pecetluit, și apoi a lucrat potrivit cu puterea pe care a primit-o fără măsură, în viața Sa omenească aici pe pământ (Matei 12.28; Ioan 3.34, de comparat cu Fapte 10.38).

Patru ocazii în care cerurile s-au deschis; Hristos, Obiectul fiecăreia din ele

Găsim în Cuvânt patru ocazii însemnate în care cerurile se deschid, și Hristos este Obiectul fiecăreia din aceste revelații. Fiecare dintre ele are caracterul ei special. În cea de care ne ocupăm aici, Duhul Sfânt coboară asupra lui Isus și El este recunoscut ca fiind Fiul lui Dumnezeu (comparați cu Ioan 1.33,34).

La sfârșitul capitolului 1 al Evangheliei după Ioan, Isus se prezintă ca fiind Fiul Omului iar îngerii lui Dumnezeu se suie și coboară deasupra Lui. El este, ca Fiu al Omului, obiectul slujirii lor.

La sfârșitul capitolului 7 din Faptele Apostolilor, se deschide o priveliște cu totul nouă. Iudeii resping ultima mărturie pe care Dumnezeu le-o trimite. Ștefan, care dă mărturia aceasta înaintea lor, este umplut de Duh Sfânt și cerurile îi sunt deschise. Sistemul pământesc era cu totul terminat prin respingerea mărturiei pe care o dădea Duhul Sfânt despre gloria lui Hristos înălțat la cer. Dar aici nu este numai o mărturie. Creștinul este umplut de Duh, cerul îi este deschis, gloria lui Dumnezeu se arată și Fiul Omului i Se arată în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Este deci o diferență față de cerul deschis deasupra lui Isus, obiectul plăcerii lui Dumnezeu pe pământ. Este cerul deschis creștinului, cerul în care se găsește centrul preocupării sale, Acela care este încă respins de pământ. El vede prin Duhul Sfânt gloria cerească a lui Dumnezeu, și pe Isus Fiul Omului, centrul mărturisirii sale, în gloria lui Dumnezeu.

Deosebirea este pe cât de însemnată pe atât de interesantă pentru noi, și arată în modul cel mai frapant adevărata poziție a creștinului pe pământ și schimbarea pe care a adus-o respingerea lui Isus de către poporul Său pământesc. Însă Adunarea, unirea celor credincioși într-un singur trup cu Domnul care este în cer, nu era încă descoperită.

În sfârșit, cerul se deschide (Apocalipsa 19) și Domnul Însuși apare, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Vedem deci: Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ, obiectul desfătării cerului, pecetluit cu Duhul Sfânt;

Isus, Fiul Omului, obiect al îngrijirii cerului, îngerii lui Dumnezeu fiind slujitorii Săi;

Isus în cer, la dreapta lui Dumnezeu, iar cel credincios plin de Duh și suferind pe pământ pentru El, cel credincios văzând gloria cerească și pe Fiul Omului în această glorie;

În sfârșit, Isus, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, apare pentru a judeca și a face război împotriva oamenilor îngâmfăți care contestă autoritatea Sa și fac rău pământului.

Omul ascultător pe pământ, Fiul lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfânt

Revenim la sfârșitul capitolului 3 din Matei. Tatăl Însuși Îl recunoaște pe Isus, om pe pământ, ascultător și intrând pe poartă ca bunul păstor; Îl recunoaște ca pe Fiul Său Preaiubit în care Își găsește toată desfătarea. Cerul se deschide deasupra lui Isus; El vede Duhul Sfânt coborându-Se ca să-L pecetluiască; pecetea aceasta a Duhului dă tăria și susținerea perfecțiunii vieții Sale omenești și El primește de la Tatăl mărturia legăturii dintre El și Tatăl. Lui însă nu Îi este prezentat nici un lucru pe care să-Și întemeieze credința, cum este cazul în situația noastră; ci este pecetluită propria Sa legătură cu cerul și cu Tatăl. Sufletul Lui se bucură de ea, prin coborârea Duhului Sfânt și prin glasul Tatălui Său.

Cerul deschis credincioșilor prin răscumpărare

Dar textul acesta din Matei cere și alte observații. Preaiubitul nostru Domn sau mai degrabă ceea ce I se întâmplă ne arată locul în care El așează pe cei credincioși sau modelul pe care li-l dă, fie că sunt iudei sau dintre națiuni; însă este clar că noi nu suntem aduși aici decât prin răscumpărare. „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”, acestea sunt cuvintele Sale binecuvântate, după învierea Sa. Dar și pentru noi cerul este deschis; suntem pecetluitți cu Duhul Sfânt; Tatăl ne recunoaște ca fii. Totuși demnitatea divină a persoanei lui Hristos este întotdeauna păstrată cu grijă, atât aici în smerirea Sa, cât și în transfigurarea în glorie. Este aceeași glorie în care sunt prezentați și Moise și Ilie; dar ei dispar atunci când Petru, grăbit, de îndată ce poate lua cuvântul, vrea să-i pună la același nivel cu Domnul. Cu cât suntem mai aproape de Persoana Lui, cu atât mai mult o vom adora și o vom recunoaște așa cum este.

Cea dintai descoperire deplină a Trinității

Dar găsim aici un alt fapt, absolut remarcabil. Când Hristos ia în smerenie acest loc în mijlocul oamenilor, atunci pentru prima dată Trinitatea este pe deplin descoperită. Fără îndoială, Fiul și Duhul sunt menționați în Vechiul Testament; dar acolo punctul central al descoperirii este unitatea Dumnezeirii. Aici, Fiul este recunoscut în om, Duhul Sfânt coboară asupra Lui și Tatăl Îl recunoaște ca Fiul Său. Ce legătură minunată cu omul, ce loc în care omul se poate găsi! Prin legătura lui Hristos cu omul, Dumnezeirea S-a descoperit în plinătatea ei. Firea Lui omenească a permis manifestarea Dumnezeirii. El era într-adevăr un om; însă era omul în care aveau să fie împlinite planurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

În luptă cu vrăjmașul

De aceea, așa cum El a trăit și a arătat locul pe care omul îl are înaintea lui Dumnezeu, în persoana Sa, și care este legătura noastră cu Dumnezeu potrivit sfaturilor harului Său față de noi, tot așa (noi fiind în luptă cu vrăjmașul), El intră și în acest aspect al poziției noastre. Noi avem legătura noastră cu Dumnezeu Tatăl și atunci avem a face și cu Satan. Domnul a câștigat biruința pentru noi și El ne învață să învingem. Observați de asemenea că mai întâi relația Domnului cu Dumnezeu este pe deplin stabilită și manifestată, și după aceea începe lupta cu Satan; tot așa este și cu noi. Dar cea dintâi întrebare era: Cel din urmă Adam va învinge acolo unde cel dintâi a fost înfrânt? Și, mai mult, aceasta avea loc în pustiul lumii acesteia și sub puterea lui Satan – nu în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu – pentru că aici am ajuns noi prin păcat.

Istoria poporului terminată în judecată; un nou lucru anunțat: Împărăția cerurilor

Trebuie observat aici un alt punct care face să reiasă din plin locul pe care Domnul îl ia. Legea și profeții au ținut până la Ioan. În acel moment se vestește un lucru nou, Împărăția cerurilor. Judecata cu privire la poporul lui Dumnezeu se încheie. Secura este pusă la rădăcina pomilor, vânturătoarea este în mâna Aceluia care vine, grâul este strâns în hambarul lui Dumnezeu și pleava este arsă. Înseamnă că avem aici sfârșitul istoriei poporului lui Dumnezeu în judecată. Intrăm pe terenul pe care omul este pierdut și așteaptă judecata; dar istoria omului în responsabilitatea sa s-a încheiat. Iată de ce este scris: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” (Evrei 9.26). Încheierea responsabilității s-a întâmplat literal, într-un mod văzut, cu Israel; dar tot așa este adevărat din punct de vedere moral cu noi; numai că noi suntem adunați pentru cer, așa cum era cazul pentru rămășița de atunci, și vom fi în cer.

Dar Hristos fiind respins, istoria răspunderii s-a terminat și noi intrăm în har ca niște ființe deja pierdute. Ca urmare a vestirii că judecata este inevitabilă, Hristos vine și, identificându-Se cu rămășița care scapă prin pocăință, creează acest nou loc pentru om pe pământ; un loc în care nu puteam intra decât după împlinirea răscumpărării. Totuși, chiar înainte de jertfa răscumpărătoare, El a făcut cunoscut numele Tatălui celor pe care El i-a dat din lume.

Condus de Duhul ca să fie ispitit de Diavolul

Luând în felul acesta în har poziția Sa ca om pe pământ, Isus Își începe activitatea pe pământ, fiind călăuzit de Duhul în pustiul pentru a fi ispitit de Diavolul. Omul drept și sfânt, Fiul lui Dumnezeu, bucurându-Se de toate privilegiile care îi sunt proprii, trebuie să întâmpine aceleași vicisluguri care l-au făcut pe întâiul Adam să cadă. Starea Sa spirituală este pusă la încercare. Aici nu este vorba de un om inocent, bucurându-se de toate binecuvântările naturale ale lui Dumnezeu și pus la încercare în mijlocul acestor binecuvântări care i-ar fi putut aminti de Dumnezeu. Hristos, atât de aproape de Dumnezeu, ca Fiu al Său iubit, dar aflându-Se în mijlocul încercării, având cunoașterea binelui și răului și, în ce privește împrejurările exterioare, fiind coborât în mijlocul stării omului căzut, trebuie să experimenteze punerea la încercare a credincioșiei Sale față de poziția aceasta, credincioșie manifestată prin ascultarea Sa perfectă. Iar pentru a rămâne în această poziție, El trebuia să nu aibă altă voință decât aceea a Tatălui Său și să îplinească această voință, sau să o suporte, indiferent care ar fi fost consecințele pentru El Însuși. Voința aceasta trebuia împlinită în mijlocul tuturor greutăților, lipsurilor și în singurătatea pustiului unde se afla puterea lui Satan. Toate acestea L-ar fi putut determina să aleagă un drum mai ușor decât acela al gloriei depline a Tatălui Său. El trebuia să renunțe la toate drepturile care aparțineau persoanei Sale, și să le primească de la Dumnezeu, abandonându-l pe Lui într-o deplină încredere.

Vrăjmașul făcea tot ce putea pentru a-L face pe Hristos să Se folosească de privilegiile Sale – „**Dacă ești Fiul lui Dumnezeu**” – pentru a-L fi Lui mai ușor, ieșind însă în afara limitelor poruncii lui Dumnezeu și evitând suferințele care ar fi însoțit împlinirea acestei voințe. Scopul era deci să-L facă să îplinească propria Sa voință, și nu pe aceea a lui Dumnezeu.

Confruntarea cu vrăjmașul în pustiul

Isus, bucurându-Se în propria Sa Persoană și în relația Sa cu Dumnezeu, de toată favoarea lui Dumnezeu, ca Fiu al lui Dumnezeu, bucurându-Se de lumina feței Sale, va petrece patruzeci de zile în pustiul pentru a se confrunta cu vrăjmașul. El nu se îndepărtează de oameni, de orice relație cu omul și cu lucrurile omenești, pentru a fi cu Dumnezeu, așa cum a fost cazul cu Moise și Ilie. Ci El este deja în mod desăvârșit cu Dumnezeu și este separat de oameni prin puterea Duhului Sfânt pentru a fi singur în lupta Sa cu vrăjmașul. În privința lui Moise, omul se afla în afara stării lui naturale, pentru a fi cu Dumnezeu. Cât despre Isus, El Se află în această stare pentru a lupta cu vrăjmașul; a fi cu Dumnezeu era poziția Sa naturală.

Ascultarea simplă și absolută, trăind din Cuvântul lui Dumnezeu

Mai întâi, vrăjmașul îl ispitește pe Isus încercând să-L angajeze în satisfacerea nevoilor trupului Său și, în loc să Se încreadă în Dumnezeu, să Se folosească după propria voință și pentru El Însuși puterea cu care era dotat. Dacă însă Israelul în pustiul a fost hrănit cu mană din partea lui Dumnezeu, atunci Fiul lui Dumnezeu, indiferent ce putere ar avea, Se va comporta potrivit cu ceea ce Israel ar fi trebuit să învețe primind acea mană, și anume că „**omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.**”

Omul, ludeul ascultător, Fiul lui Dumnezeu, Se sprijinea pe acest Cuvânt și nu făcea nimic fără el. Nu venise să îplinească propria voință, ci voința Celui care îl trimisese. Acesta este principiul care caracterizează Duhul lui Hristos în Psalmi. Nici o izbăvire nu este acceptată fără intervenția Domnului, atunci când găsește El cu cale. Este răbdarea perfectă, pentru a fi perfect și desăvârșit în toată voia lui Dumnezeu. În Hristos nu se putea găsi nici o dorință vinovată; dar foamea nu este un păcat; era o nevoie omenească, și ce este rău în a mânca atunci când îți este foame? Totuși, nu potolirea foamei era voia lui Dumnezeu, voie pe care Isus venise să o îplinească, potrivit Scripturii. Sugestia lui Satan era „**Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, poruncește**”, dar El luase locul slujitorului și acest loc, cu siguranță, nu era cel de unde se dau porunci. Satan încearcă să-L facă pe Domnul să părăsească locul ascultării și slujbei desăvârșite, locul slujitorului.

Cuvântul scris și caracterul ascultării lui Cristos

Remarcați aici însemnătatea pe care o are Scriptura și caracterul ascultării lui Hristos. Pentru ascultarea aceasta, voia lui Dumnezeu era nu numai o regulă, era singurul motiv de a lucra. Voia noastră este deseori strunită prin Cuvânt. Cu Hristos nu era așa. Voia Tatălui era motivația Lui: El nu lucra numai potrivit voii lui Dumnezeu, ci lucra pentru că așa era voia lui Dumnezeu. Nu ne-ar plăcea să vedem un copil care,

îndreptându-se spre un lucru care îi place, s-ar opri și ar face cu bucurie voia părinților săi, când i s-ar cere aceasta? Dar Hristos n-a ascultat niciodată în felul acesta, El niciodată n-a căutat voia Sa proprie, ci a făcut numai voia Tatălui. Iar noi suntem sfințiți pentru ascultarea lui Hristos. Remarcați de asemenea că Scriptura era lucrul prin care trăia și care-L făcea să învingă. Iar în acest moment, totul depindea de biruința lui Hristos, așa cum totul depindea până atunci de căderea lui Adam. Dar pentru Hristos, un singur text folosit bine, era, desigur, de ajuns. El nu căuta altceva, decât ascultarea. Aceasta era de ajuns împotriva Satan, care nu mai are nici un răspuns. Șiretlicurile lui au fost astfel zădărnice.

Cel dintâi principiu al biruinței este ascultarea simplă și absolută, care trăiește cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Al doilea este încrederea deplină pe calea ascultării.

Perfectă încredere pe calea ascultării

În al doilea rând, vrăjmașul așează pe Isus pe vârful templului ca să-L facă să ia pentru Sine promisiunile făcute lui Mesia, fără să rămână în căile lui Dumnezeu. Omul credincios poate desigur să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu când merge pe calea Lui. Vrăjmașul voia ca Fiul Omului să pună pe Dumnezeu la încercare (în loc de a Se baza pe El, rămânând în căile Lui), pentru a ști dacă S-ar putea încrede în El. Aceasta ar fi fost o lipsă de încredere în Dumnezeu și nicidecum ascultare; sau mândrie care se laudă cu privilegiile ei, în loc să se bazeze pe Dumnezeu în ascultare. Luând locul Său împreună cu Israel în starea în care se afla fără împărat în țară, și amintind îndrumările care îi erau date în cartea aceasta pentru a-l călăuzi pe calea lui Dumnezeu, care îi era arătată, Isus folosește pentru propria Sa purtare partea din Cuvânt care conține porunca divină în această privință: „**Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău**”; locul acesta este citat deseori ca și cum ar opri o prea mare încredere în Dumnezeu, în timp ce el înseamnă să nu ai vreo neîncredere, ci să probezi că El este credincios. Poporul ispitea pe Dumnezeu când spunea; „**Este Dumnezeu cu adevărat în mijlocul nostru?**” Iată ce voia Satan să obțină de la Domnul.

Moștenirea pământească oferită Fiului Omului de Satan, în răzvrătire pe față împotriva lui Dumnezeu

Vrăjmașul, pentru că nu a reușit să înșele inima aceasta ascultătoare, chiar ascunzându-se sub folosirea Cuvântului lui Dumnezeu, se arată în adevărul lui caracter, ispitind pentru a treia oară pe Domnul ca să-și cruțe toate suferințele care Îl așteptau, arătându-I moștenirea Fiului Omului pe pământ, moștenire care avea să fie a Lui după ce va fi trecut prin toate aceste căi dureroase, dar necesare spre gloria Tatălui și pe care Tatăl le rânduisese pentru El. Toate ar fi fost ale Lui, dacă l-ar fi recunoscut pe Satan, dumnezeul lumii acesteia, închinându-i-Se. De fapt aceasta au făcut împărații pământului numai pentru o parte din lucrurile lumii acesteia; cât de des se face lucrul acesta pentru o deșertăciune trecătoare! – dar El, El le-ar fi avut pe toate. Dar dacă Isus trebuia să moștenească gloria pământească (ca toate celelalte), scopul inimii Lui era Dumnezeu Însuși, Tatăl Său, pe care să-L glorifice. Oricare ar fi fost prețul darului, era darul Acelui Dăruitor pe care Îl prețuia inima Lui. În orice altă privință, El lua locul unui om pus la încercare și al unui israelit credincios; și oricare ar fi fost încercarea răbdării, în care l-ar fi dus păcatul poporului, oricât de grea ar fi fost încercarea, El avea să slujească numai lui Dumnezeu.

Atitudinea credinciosului față de Satan

Iar dacă Diavolul duce la culme ispita, păcatul, și se arată ca Adversarul (Satan), cel credincios are dreptul să-l izgonească. Dacă el vine ca un ispititor, credinciosul trebuie să-i răspundă cu credințioasă față de Cuvânt, călăuza perfectă a omului, potrivit vocii lui Dumnezeu. Nu este nevoie ca el să poată pătrunde toate lucrurile. Cuvântul este Cuvântul Aceluia care lucrează și, urmându-l, mergi potrivit unei înțelepciuni care cunoaște totul, pe o cale făurită de înțelepciunea aceasta și care, prin urmare, aduce cu sine o încredere absolută în Dumnezeu. Primele două ispite erau șiretlicuri ale Diavolului, a treia era o răzvrătire pe față împotriva lui Dumnezeu. Dacă Cel Rău vine ca vrăjmaș pe față împotriva lui Dumnezeu, cel credincios are dreptul să nu aibă deloc a face cu el. „**Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi**”. Atunci Satan constată că a întâlnit pe Hristos, nu firea noastră. Fie ca cei credincioși să se împotrivească dacă Satan ar căuta să-i ispitească prin Cuvânt, aducându-și aminte că ținutul lui Satan este în omul căzut!

Protecția celui credincios

Ceea ce îți dă garanție din punct de vedere moral (cu privire la starea inimii tale) este un ochi simplu. Dacă nu cauți decât gloria lui Dumnezeu, atunci ceea ce nu are alt scop decât propria mea mărire sau propria mea satisfacție, a trupului sau a sufletului, nu va avea interes pentru mine și se va arăta în lumina Cuvântului care călăuzește ochiul simplu, ca fiind contrar gândului lui Dumnezeu. Pentru că nu îngâmfarea este cea care respinge ispita, ca și cum tu ai fi bun; ascultarea este cea care, în smerenie, dă lui Dumnezeu, și prin urmare și Cuvântului Său, locul cuvenit. „**Prin cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent**” (Psalmul 17.4), de cei care își fac propria voință și fac din ea călăuza lor. Dacă inima nu caută decât pe Dumnezeu, viclenia cea mai subtilă este descoperită, pentru că vrăjmașul nu ne va îndemna niciodată să căutăm numai pe Dumnezeu. Dar aceasta presupune o inimă curată și nici o preocupare cu eul. Aceasta ni s-a arătat în Isus.

Apărarea noastră împotriva ispitei este Cuvântul folosit de priceperea unei inimi în totul curate, care trăiește în prezența lui Dumnezeu, învață să cunoască gândurile Lui în Cuvânt ² și înțelege prin urmare aplicarea acestui Cuvânt în împrejurările prezente. Cuvântul este cel care dă garanție sufletului în fața viclenilor vrăjmașului.

Observați de asemenea că în duhul acesta de ascultare simplă și modestă stă puterea; acolo unde există duhul acesta, Satan nu poate face nimic. Dumnezeu este acolo și deci vrăjmașul este înfrânt.

Cele trei ispitiri și trei caractere ale Domnului

Mi se pare că aceste trei ispite sunt prezentate Domnului sub cele trei caractere de om, de Mesia și de Fiu al Omului.

1. El nu avea dorințe rele cum are omul căzut, dar Îi era foame. Ispititorul voia să-L îndemne să-și satisfacă nevoia aceasta fără Dumnezeu.
2. Promisiunile din Psalmi Îi aparțineau ca fiind făcute lui Mesia.
3. Și toate împărățiile Îi aparțineau ca Fiu al Omului.

Isus răspunde totdeauna ca un israelit credincios, personal responsabil față de Dumnezeu, citând cartea Deuteronom care tratează subiectul acesta (adică ascultarea lui Israel, în vederea stăpânirii pământului, și a privilegiilor care îi aparțineau în legătură cu ascultarea aceasta; ascultarea ca o cerință pentru fiecare israelit în parte, chiar în afara organizării care făcea din ei o unitate înaintea lui Dumnezeu).

Satan Îl lasă pe Isus și îngerii vin să slujească lui Mesia, Fiului Omului învingător prin ascultare. El beneficiază din plin acum de lucrurile pentru obținerea cărora Satan ar fi vrut ca El să-L ispitească pe Dumnezeu. Îngerii sunt și pentru noi niște duhuri slujitoare.

Satan infruntat și legat, în beneficiul omului

Dar este de o însemnătate profundă să vezi pe adorabilul nostru Domn, Fiul lui Dumnezeu, coborând din cer – El, Cuvântul făcut carne – și luând un loc pe pământ în mijlocul unei cete smerite de oameni evlavioși; apoi, luând locul acesta, recunoscut de Tatăl ca fiind Fiul Său, cerurile se deschid, și se deschid deasupra Lui, iar Duhul Sfânt coboară și rămâne asupra Lui ca om (deși fără măsură); în felul acesta El stabilește modelul poziției noastre, deși noi nu eram încă în ea; toată Trinitatea, cum am spus, a fost pe deplin revelată atunci când El S-a asociat în felul acesta omului; și atunci când noi eram robi ai lui Satan, El a mers în caracterul acesta și în relația aceasta să înfrunte pe Satan pentru noi, pentru ca să lege pe cel tare și să dea și omului, prin Sine, locul acesta; era nevoie însă de răscumpărare pentru a ne aduce acolo unde este El.

Lucrarea Domnului în afara Ierusalimului, împlinind profeția

Ioan fiind pus în închisoare, Domnul Se duce în Galileea. Schimbarea aceasta, care așeza locul slujirii Sale în afara Ierusalimului și Iudeii, avea o mare însemnătate cu privire la iudei. Poporul (care își avea centrul la Ierusalim, mândrindu-se că au promisiunile, jertfele, templul și că sunt seminția împărătească) pierdea prezența lui Mesia, Fiul lui David. Pentru arătarea Persoanei Sale, pentru mărturia intervenției lui Dumnezeu în Israel, Isus Se duce în mijlocul celor săraci și disprețuiți din turmă; rămășița și săracii turmei sunt deja, în capitolele 3 și 4, foarte clar deosebiți de căpeteniile poporului. Astfel El devine adevăratul butuc, în loc să fie o ramură din ceea ce fusese plantat odată, deși urmarea acestui fapt nu se arătase pe deplin. Momentul acesta corespunde capitolului 4 din Ioan.

Ar fi de remarcat aici că în Evanghelia după Ioan, iudeii sunt totdeauna deosebiți de mulțime. Dialectul, sau mai degrabă pronunția pe care o aveau galileenii, era cu totul diferită de cea a iudeilor. În Galileea nu se vorbea caldeana.

Prezentarea aceasta a Fiului lui David în Galileea era în același timp împlinirea unei profeții din Isaia. Sensul profeției acesteia este: deși captivitatea romană se dovedea mai grea decât invazia asirienilor când au năvălit în țara lui Israel, era totuși o împrejurare care schimba totul, și anume prezența lui Mesia, adevărata Lumină, chiar în ținuturile acestea.

Istoria Domnului până la moartea lui Ioan Botezătorul

Observăm că Duhul lui Dumnezeu trece aici peste toată istoria lui Isus, până la începutul lucrării Sale după moartea lui Ioan Botezătorul. El dă lui Isus propria Lui poziție în mijlocul lui Israel – Emanuel, Fiul lui David, iubitul lui Dumnezeu, recunoscut ca Fiul Său, Cel credincios în Israel, deși supus tuturor ispitelor lui Satan; și apoi poziția Lui profetică vestită de Isaia și Împărăția anunțată ca fiind aproape.

Isus adună atunci în jurul Său pe cei care trebuiau să-L urmeze în lucrarea și în încercările Sale și care, la chemarea Sa, au abandonat orice altceva, legând destinul lor și poziția lor de destinul și poziția Sa.

Omul cel tare era legat, încât Isus putea să-i ia toate bunurile și să vestească Împărăția cu dovezile acelei puteri capabile să stabilească Împărăția aceasta.

Proclamarea Împărăției în putere, caracterul, natura ei și cei ce o compun

Două lucruri sunt scoase acum în evidență în istorisirea Evangheliei:

1. Puterea care însoțește vestirea evangheliei, fapt anunțat în două sau trei versete, fără alte amănunte. Împărăția este vestită cu fapte ale puterii care atrag atenția întregii țări, a întregului teritoriu de altădată al lui Israel. Isus apare înaintea lor investit cu puterea aceasta.

2. (Capitolele 5-7). Caracterul Împărăției este anunțat în predica de pe munte, la fel ca și caracterul persoanelor care vor lua parte la ea (numele Tatălui fiind descoperit în același timp). Domnul vestise Împărăția care va veni și, cu puterea prezentă a bunătății, învinsese pe vrăjmaș; El arată acum care erau adevăratele caractere pe care Împărăția va fi stabilită, cine va intra în ea și cum. Nu se vorbește aici despre răscumpărare, ci de caracterul și natura Împărăției și de cei care vor putea intra în ea; ceea ce arată clar locul moral pe care predica aceasta îl ocupă în învățătura Domnului.

Poziția Domnului în Israel; principiile Împărăției Sale Este evident că, în toată partea aceasta a Evangheliei, subiectul învățăturii Duhului este poziția Mântuitorului, și nu detaliile din viața Sa. Detaliile acestea vin după aceea, pentru a arăta pe deplin ce era El în mijlocul lui Israel, relațiile Sale cu poporul acesta și calea pe care a urmat-o în puterea Duhului și care a dus la ruptura dintre Fiul lui David și poporul care ar fi trebuit să-L primească. Atenția întregii țări fiind atrasă de faptele Sale de putere, Domnul pune înaintea ucenicilor Săi – dar în auzul poporului – principiile Împărăției Sale.

Părțile și conținutul predicii de pe munte

Se pot observa în cuvântarea aceasta următoarele părți:

Caracterul și partea acelor care vor fi în Împărăție: capitolul 5.1-12. Poziția lor în lume: capitolul 5.13-16. Raporturile de principii între Împărăție și lege: capitolul 5.17-48 ². Duhul în care ucenicii lui Isus trebuie să facă faptele bune: capitolul 6.1-18. Despărțirea de duhul lumii și de îngrijorările ei: capitolul 6.19-34. Duhul în care se arată legăturile ucenicilor cu ceilalți oameni: capitolul 7.1-6. Încrederea în Dumnezeu care li se potrivește: capitolul 7.7-12.

Energia care trebuie să-i caracterizeze pentru a intra în Împărăție; totuși nu numai pentru a intra în ea (pentru că mulți vor încerca să intre), ci pentru a intra în ea potrivit acelor principii greu de îndeplinit pentru om; a intra acolo potrivit gândului lui Dumnezeu – pe poarta cea strâmtă; și apoi mijlocul pentru ei de a recunoaște pe cei care vor încerca să-i înșele, de asemenea vegherea necesară pentru a nu se lăsa înșelați: capitolul 7.13-23.

În sfârșit, ascultarea practică și reală față de cuvintele Domnului, înțelepciunea cea adevărată a celor care ascultă cuvintele Lui: capitolul 7.23-29.

Descoperirea numelui Tatălui

Este și un alt principiu care caracterizează cuvântarea aceasta: introducerea numelui Tatălui. Isus pune pe ucenicii Săi în legătură cu Tatăl Său, ca fiind Tatăl lor; El le descoperă numele Tatălui pentru ca ei să fie în legătură cu El și să se poarte potrivit cu ceea ce este El.

Respingerea Împăratului; poziția și purtarea celor care îl urmează

Cuvântarea aceasta dă principiile Împărăției, subînțelegând în același timp respingerea Împăratului; arată poziția în care se vor afla ai Săi în urma acestei respingeri, poziție în care ei sunt chemați să aștepte o răsplată cerească. Ei trebuiau să fie o mireasmă divină prin care Dumnezeu să fie cunoscut și prin care să lucreze, și aveau să devină o prilej pentru lumea întreagă. Acesta era, de altfel, scopul lui Dumnezeu. Mărturia lor trebuia să fie atât de clară, încât lumea să facă legătură între faptele lor și Tatăl. Ei trebuiau să se poarte pe de o parte potrivit unei judecăți a răului care atinge inima și motivele, și, de altă parte, potrivit caracterului Tatălui în har, raportându-se la aprobarea Tatălui care vede în ascuns, acolo unde ochiul omului nu poate pătrunde. Ei trebuiau să aibă o încredere deplină în El, pentru toate nevoile lor. Voia Sa era regula pentru intrarea în Împărăție.

Cuvântarea rostită în Israel înaintea stabilirii Împărăției

Se poate observa că această cuvântare se referă la vestirea Împărăției ca fiind aproape; și toate principiile acestea de purtare sunt prezentate aici ca fiind caracteristice Împărăției și ca fiind condițiile de intrare. Fără îndoială, rezultă de aici că ele se potrivesc celor care au intrat în ea. Însă cuvântarea este rostită în mijlocul lui Israel, înainte ca Împărăția să fi fost stabilită, ca stare cerută mai dinainte pentru a intra în ea și pentru a pune în evidență principiile ei fundamentale, în legătură cu poporul acesta și în contrast moral cu ideile pe care ei și le făcuseră despre ea.

Fericirile: caracterul și partea celor din Împărăție

Cercetând fericirile, vom găsi că partea aceasta a cuvântării ne arată în general caracterul lui Hristos Însuși. Fericirile acestea presupun două lucruri: stăpânirea viitoare a țării lui Israel de către cei blânzi și persecuția rămășiței credincioase, cu adevărat dreaptă în căile ei și care proclamă drepturile adevăratului Împărat (cerul fiind prezentat acestei rămășițe ca speranță pentru a-i susține inima).

Poziția ucenicilor în lume

Așa va fi poziția rămășiței în zilele din urmă, înainte de introducerea Împărăției. Din punct de vedere moral așa era cu Israel în timpul ucenicilor Domnului, aspectul pământesc al Împărăției fiind amânat. Înaintea cerului, ucenicii sunt priviți ca martori față de Israel; dar ei erau și o mărturie față de lume, fiind în același timp singurul principiu activ care păzește pământul de stricăciune. Ucenicii sunt înfățișați astfel în legătură cu Israel, dar în același timp ca martori înaintea lumii din partea lui Dumnezeu (Împărăția fiind avută în vedere, dar nu încă stabilită). Legătura cu zilele din urmă este evidentă; totuși mărturia ucenicilor avea atunci acest caracter (al zilelor din urmă) doar din punct de vedere moral. Însă stabilirea Împărăției pământești a fost amânată și a fost introdusă Adunarea, care este cerească. Capitolul 5.25 face aluzie în mod evident la poziția lui Israel în timpul lui Hristos; de fapt Israel rămâne captiv, în închisoare, până ce va fi primit pedeapsa deplină și numai atunci va ieși din ea.

Omul ascultător, Domnul din ceruri

Domnul vorbește și lucrează totdeauna ca om ascultător, condus și călăuzit de Duhul Sfânt; dar în Evanghelia după Matei vedem în modul cel mai izbitor cine este Acela care Se comportă astfel. Iată ce dă Împărăției cerurilor adevăratul ei caracter moral. Ioan Botezătorul putea vesti Împărăția cerurilor ca schimbare de dispensație, dar slujba lui era pământească. Hristos de asemenea putea vesti același adevăr (și schimbarea aceasta de dispensație era de toată însemnătatea), dar în El era mai mult decât aceasta. El era din cer, Domnul care venea din cer. Vorbind despre Împărăția cerurilor, El vorbea din adâncul și plinătatea divină a inimii Sale. Nimeni nu fusese în cer, decât Cel care coborâse de acolo, Fiul Omului care era în cer (Ioan 3.13). Astfel, când vorbea despre cer, Isus spunea ce știa și dădea mărturie despre ceea ce văzuse. Acest adevăr, așa cum este prezentat în Matei, se realiza în două feluri: 1. nu mai era o cărmuire pământească potrivită legii; 2. Domnul (Yahve), Mântuitorul, Emanuel era prezent. Putea El să fie altfel decât ceresc în caracterul Său, în spiritul și în principiile de seamă ale întregii Sale vieți?

Caracterul lui Hristos identificat cu cerul

Mai mult, când Hristos Și-a început lucrarea publică și a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cerul I s-a deschis. El a fost identificat cu cerul, ca om pecetluit cu Duhul Sfânt pe pământ. Era astfel expresia continuă a atmosferei, a realității cerului. Nu se manifesta încă puterea de judecată față de tot ceea ce era împotrivă; ci era manifestarea caracterului ceresc în răbdare, cu toată împotrivirea a tot ceea ce îl înconjura și cu toată incapacitatea ucenicilor de a-l înțelege. Astfel, în predica de pe munte găsim descrierea a ceea ce se potrivește Împărăției cerurilor și chiar asigurarea unei recompense în cer pentru cei care vor suferi pentru Hristos pe pământ.

Descrierea aceasta, așa cum am văzut, este în esență cea a caracterului lui Hristos Însuși. Acesta este felul în care o inimă cerească se exprimă pe pământ. Dacă Domnul învăța lucrurile acestea, făcea așa pentru că le iubea, pentru că El Însuși era realitatea lor și își găsea plăcerea în ele. Fiind Dumnezeu cerului, umplut, ca om, cu Duhul Sfânt dat fără măsură, inima Lui era în mod desăvârșit la unison cu un cer pe care El îl cunoștea perfect. De aceea El termină cu cuvintele acestea descrierea caracterului care avea să împodobască pe ucenicii Săi:

„Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit” (5.48). Toată purtarea lor trebuia să fie în legătură cu Tatăl lor ceresc.

Cu cât cunoaștem gloria divină a lui Isus și felul în care El a fost ca om în legătură cu cerul, cu atât mai mult înțelegem ce însemna pentru El Împărăția Cerurilor, din punct de vedere a ceea ce se potrivea pentru ea. Când Împărăția aceasta va fi stabilită mai târziu în putere, lumea va fi cârmuită după principiile acestea, deși ele nu sunt, propriu-zis, principiile lumii. Rămășița în zilele din urmă, nu mă îndoiesc, găsind toate lucrurile în jurul ei contrare credincioșiei și văzând speranța iudaică decăzând sub ochii ei, va fi nevoită să privească mai sus și va avea din ce în ce mai mult caracterul acesta care, deși este în raport cu aspecte pământești este în întregime asemenea lui Hristos.

Mulțimile și puterea Domnului

Sunt două lucruri legate de prezența mulțimii în capitolul 5.1. În primul rând, momentul acela cerea ca Domnul să dea o idee adevărată despre caracterul Împărăției Sale, pentru că El deja atrăgea mulțimea la El. Puterea Lui se făcea simțită, deci era important să fie cunoscut caracterul Lui. De altă parte, mulțimea aceasta care urma pe Isus era o piedică pentru ucenicii Săi; și Domnul îi face să înțeleagă contrastul total care exista între efectul pe care mulțimile puteau să-l aibă asupra lor și adevăratul duh care trebuia să-i stăpânească. Astfel, plin El însuși și de ce era cu adevărat bun, aduce imediat înaintea ceea ce umplea inima Sa. Acesta era caracterul adevărat al rămășiței, care în general se asemana cu Hristos în privința aceasta. Așa este deseori și în Psalmi.

Sarea pământului și lumina lumii

Sarea pământului este altceva decât lumina lumii. Pământul, mi se pare, este aici expresia a tot ce dădea mărturie că a primit lumina din partea lui Dumnezeu – ceea ce era în legătură cu El datorită luminii acesteia – având înaintea Lui o formă conturată. Ucenicii lui Hristos erau principiul de conservare pe pământ. Ei erau însă și lumina lumii, a unei lumi care nu avea lumina aceasta. Și așa era poziția lor, orice altceva ar fi vrut ei să fie. Aceasta era intenția lui Dumnezeu, ca ei să fie lumina lumii, iar lumina nu este aprinsă ca să rămână ascunsă.

Împotrivirea oamenilor față de stabilirea Împărăției

Toate acestea presupun posibilitatea stabilirii Împărăției în lumea aceasta, dar și împotrivirea celei mai mari părți dintre oameni. Nu este vorba aici de răscumpărarea păcătosului, ci de realizarea caracterului care era potrivit unui loc în Împărăția lui Dumnezeu; loc pe care cel păcătos trebuia să-l caute în timp ce era pe drum cu adversarul lui, pentru ca să nu fie dat pe mâna judecătorului – și tocmai lucrul acesta s-a întâmplat într-adevăr cu iudeii.

Relația cu Tatăl; rugăciunea în dependență

În același timp, ucenicii sunt așezați individual în legătură cu Tatăl – al doilea principiu mare al cuvântării, consecință a faptului că Fiul era prezent – și Isus le prezintă ceva mai înalt decât poziția lor de mărturie pentru Împărăție. Ucenicii trebuiau să se poarte și ei în har, așa cum făcea Tatăl lor; și rugăciunea lor trebuia să caute o ordine de lucruri în care toate să corespundă din punct de vedere moral cu caracterul și voia Tatălui lor. „Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta!” ⁶, adică totul să corespundă caracterului Tatălui, totul să fie rezultatul puterii Lui. „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” este ascultarea perfectă (6.9,10). Toate lucrurile supuse lui Dumnezeu în cer și pe pământ, acesta va fi rezultatul împlinit, până la un anumit punct, prin intervenția lui Hristos în Împărăția de o mie de ani – și în mod perfect atunci când Dumnezeu va fi totul în toți. Până atunci, rugăciunea exprimă dependența de fiecare zi, nevoia de iertare, nevoia de a fi păzit de puterea vrăjmașului, dorința de a nu fi cernut de el așa cum au fost Iov și Petru, și de a fi scăpați de rău.

Aplicarea specială a rugăciunii „Tatăl nostru”

De asemenea ea este o rugăciune în legătură cu poziția rămășiței; ea nu se aplică dispensației Duhului, și nici la ceea ce este propriu mileniului ca Împărăție pământească, ci exprimă dorințele drepte ale rămășiței și vorbește despre starea ei și pericolele ei, până ce va veni Împărăția Tatălui. Multe dintre principiile acestea sunt totdeauna adevărate, pentru că noi suntem în Împărăție și trebuie în duh să-i arătăm trăsăturile; dar aplicarea specială și literală a pasajului acestuia este cea pe care am arătat-o.

Ucenicii sunt puși în legătură cu Tatăl pentru realizarea caracterului Său care trebuie să se desfășoare în ei, datorită legăturii acesteia, făcându-i să dorească stabilirea Împărăției Tatălui și să învingă greutățile unei lumi vrăjmașe, păzindu-se de șiretlicurile vrăjmașului și împlinind voia Tatălui. Isus era Cel care putea să le împărtășească toate acestea. Astfel Isus trece de la lege recunoscută ca venind de la Dumnezeu, la împlinirea legii acesteia când ea va fi, pentru a spune așa, absorbită în voia Aceluia care a dat-o, sau împlinită în intențiile ei de Acela, Singurul, care putea s-o facă.

Matei 8

Începutul mărturiei Domnului în mijlocul lui Israel

Aici, Domnul începe, în mijlocul lui Israel, viața Sa răbdătoare de mărturie, viață care s-a terminat prin respingerea Sa din partea poporului pe care Dumnezeu îl păstrase atât de mult timp pentru Sine și pentru propria lor binecuvântare. Domnul vestise Împărăția, Își desfășurase puterea în toată țara, arătase caracterul Său și starea de inimă a acelora care trebuiau să intre în Împărăție.

Caracterul minunilor Domnului Dar minunile Lui ¹, au totdeauna, la fel ca întreaga Evanghelie, caracterul poziției Sale în mijlocul iudeilor și al relațiilor lui Dumnezeu cu ei, până la respingerea Lui. El este Yahve, dar totodată Omul ascultător de lege; este în același timp Cel care face să se întrevadă momente viitoare – intrarea națiunilor în Împărăție (stabilirea ei ca o taină în lume), ridicarea Bisericii, a Adunării, pe temelia aceasta: El recunoscut ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, și face de asemenea să se întrevadă Împărăția în glorie; dar mai mult, El poartă în inima Sa, cu o răbdare perfectă povara lui Israel, deși, ca rezultat al prezenței Sale, scoate în evidență perversitatea acestui popor ². El era Yahve prezent în bunătate, și aceasta în mod fizic, văzut: minunat adevăr!

Vindecarea leprosului; Dumnezeu manifestat în har și bunătate

Găsim mai întâi vindecarea leprosului. Numai Domnul putea să vindece pe cel leproș, prin bunătatea Sa suverană (vezi Levitic 14). Aici Isus face la fel. „**Dacă vrei**”, spune leproșul, „**poți să mă curățești.**” „**Da, vreau**”, răspunde Domnul (versetele 2,3). Dar în același timp Isus arată în Persoana Sa ceva care înlătură orice posibilitate de întinare – ceva mai presus de păcat – și de asemenea cea mai perfectă bunăvoință față de cel care este întinat. „**Vreau, fii curățit!**” (versetul 3). Se vede harul, puterea, sfințenia deplină a lui Yahve coborând, în persoana lui Isus, în cea mai mare apropiere față de păcătos, atingându-l, pentru a spune astfel. El era desigur „**Domnul care te vindecă**” (Exod 15.26) . În același timp Isus Se ascunde și poruncește celui vindecat să se ducă la preoți potrivit rânduielii legii și să-și aducă darul. El nu iese din poziția de iudeu supus legii; dar Yahve era prezent acolo în bunătate.

Harul suveran către națiuni

Dar în cazul următor găsim (versetele 5-13) pe unul dintre națiuni care, prin credință, se bucură de rezultatul deplin al puterii pe care credința aceasta o atribuia lui Isus; el dă ocazie Domnului să facă să reiasă adevărul acesta de seamă, că mulți dintre acești sărmani dintre națiuni vor veni în Împărăția cerurilor să stea împreună cu părinții onorați de iudei ca strămoși ai moștenirii promisiunilor, în timp ce copiii Împărăției vor fi în întunericul de afară. Într-adevăr, credința sutașului acestuia recunoștea o putere divină în Isus, putere care trebuia, prin gloria Aceluia care o avea, nu să abandoneze pe Israel, ci să deschidă ușa națiunilor, ca să intre în măslinul promisiunii ramurile măslinului sălbatic, în locul celor care aveau să fie tăiate. Forma sub care lucrurile acestea aveau să se împlinescă în Adunare nu se punea atunci în discuție.

Soacra lui Petru vindecată; înțelegerea suferințelor oamenilor

Isus încă nu părăsește pe Israel. El intră în casa lui Petru și vindecă pe soacra lui. El face la fel față de toți bolnavii care se adună seara în jurul casei, după ce a trecut sabbatul. El îi vindecă; demonii sunt alungați, încât profeția lui Isaia se împlinește: „**El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui**” (Isaia 53.4). Isus Se așeza cu inima Lui sub povara tuturor necazurilor care apăsau pe Israel, pentru a-l ajuta și a-l vindeca. Întotdeauna, Emanuel este Acela care are înțelegere pentru necazurile lor și participă în toate suferințele lor. Dar El vine cu puterea aceasta care arată că este capabil să-i salveze.

Isus este conștient de faptul că este respins

Cele trei cazuri de vindecare despre care am vorbit arată caracterul slujbei lui Isus într-un mod clar și izbitor. El Se ascunde, pentru că până în clipa în care va trebui să arate judecata națiunilor nu-și va ridica glasul pe străzi. Porumbelul era asupra Lui. Arătările puterii Lui atrag pe oameni la El; dar El nu Se înșeală și nu Se depărtează niciodată în duh de locul pe care l-a luat. El este Cel batjocorit și respins de oameni, El n-are unde să-și plece capul. Vulpile și păsările au pe pământ mai mult loc decât El, Acela pe care L-am văzut apărând pentru un moment înaintea noastră ca Domnul, recunoscut cel puțin de nefericiții ale căror nevoi nu l-au fost niciodată indiferente. Prin urmare, orice om care vrea să urmeze pe Isus trebuie să renunțe la toate, pentru a fi un însoțitor al Domnului, care n-ar fi venit pe pământ dacă toate ar fi fost în rânduială; avea asupra pământului un drept absolut, dar pe care l-a manifestat în același timp într-o dragoste care nu se putea ocupa decât de misiunea și de nevoia care l-au adus aici.

Furtuna permisă pentru încercarea credinței și pentru manifestarea demnității lui Hristos

Pe pământ Domnul era totul sau nimic. Faptul acesta, este adevărat, avea să se facă simțit din punct de vedere moral în efectele lui, prin harul care, lucrând prin credință, atașa pe cel credincios de El printr-o legătură care nu se poate exprima. Altfel inima n-ar fi fost pusă la încercare din punct de vedere moral; dar nu era mai puțin adevărat că El Însuși era prezent înaintea lor. Prin urmare dovezile erau prezente: vântul și marea (versetul 23) față de care Domnul părea expus în ochii oamenilor, ascultă îndată la glasul Lui – muștrare izbitoare a necredinței care l-a trezit din somn și care presupusese că ar fi posibil ca valurile să-l înghită și împreună cu El planurile și puterea Aceluia care crease vânturile și valurile!

Este evident că furtuna aceasta fusese îngăduită pentru a pune la încercare credința ucenicilor și a face să reiasă demnitatea persoanei Domnului. Dacă vrăjmașul a fost instrumentul care a adus furtuna, el n-a reușit altceva decât să dea Domnului ocazia de a-și arăta gloria. Așa este întotdeauna cazul pentru Hristos – și pentru noi, când credința este prezentă. Iar realitatea puterii acesteia și felul în care ea se arată sunt dovedite din cele ce urmează (8.28-34).

Puterea divină alungă puterea lui Satan; prezența divină insuportabilă lumii

Domnul debarcă în ținutul Gherghesenilor. Puterea vrăjmașului se desfășoară aici în toată grozăvia ei. Dacă omul la care Domnul venise în har nu-l cunoștea, demonii cunoșteau pe Judecătorul lor în persoana Fiului lui Dumnezeu. Omul era sub puterea lor. Teama pe care ei o aveau de chinurile judecății din ziua de la urmă este transpusă în duhul omului aflat în prezența Domnului: „**Ai venit aici ca să ne chinuiești înainte de vreme?**” Duhurile rele lucrează asupra omului prin teama față de puterea lor; ele n-ar lucra, dacă omul nu s-ar teme de ele. Dar numai credința înlătură teama aceasta din sufletul omului. Nu vorbesc despre poftele asupra cărora ele pot acționa, nici despre șiretlicurile vrăjmașului, ci despre puterea lui. „**Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi**”.

Aici, demonii doresc să arate realitatea puterii lor, iar Domnul le permite, pentru ca să fie evident că în lumea aceasta nu este vorba, simplu, de omul bun sau rău, ci și de lucruri mai puternice decât omul. Demonii intră în porci și aceștia pier în ape. Tristă realitate, clar arătată! Nu este vorba nici de o simplă boală, nici de poftă, ci de demoni! Dar, datorită lui Dumnezeu, este vorba și de Cineva care, deși fiind om pe pământ, era mai puternic decât demonii. Ei sunt forțați să recunoască puterea Aceluia care este prezent și se adresează acestei puteri fără a avea gândul de a l se împotrivi. În ispitirea din pustie, Satan a fost învins. Isus eliberează în întregime pe omul pe care demonii îl chinuiau cu puterea lor răufăcătoare. Înaintea Lui, puterea lor era nimicită.

Isus ar fi putut, dacă n-ar fi fost vorba decât de atât, să elibereze lumea de toată puterea vrăjmașului și de toate nenorocirile umanității. Omul tare era legat, Domnul îi putea prăda bunurile. Dar prezența lui Dumnezeu, a lui Yahve, neliniștește lumea mai mult decât puterea vrăjmașului care domină și degradează trupul și duhul. Stăpânirea vrăjmașului asupra inimii – stăpânire prea liniștită și prea puțin observată, deseori – este mai puternică decât tăria lui. Și tăria cade în fața cuvântului lui Isus; dar voia omului acceptă lumea așa cum este, stăpânită de

influența lui Satan.

Toată cetatea, martoră a eliberării celui demonizat și a puterii lui Isus care Se află acolo, roagă pe Domnul să plece. Tristă imagine a istoriei lumii! Domnul a venit aici pe pământ cu putere pentru a elibera lumea – omul – de toată puterea vrăjmașului, dar lumea nu L-a vrut. Omul era îndepărtat din punct de vedere moral, și nu doar supus sclaviei vrăjmașului.

Omul se supunea jugului său, se obișnuise cu el; el nu voia nicidecum prezența lui Dumnezeu.

Nu mă îndoiesc că tot ce s-a întâmplat porcilor este o imagine a ceea ce a venit peste iudeii nelegiuți și necredincioși care au respins pe Domnul Isus. Nu este nimic mai izbitor decât felul în care o persoană divină, Emanuel, deși un om în har, se manifestă în acest capitol.

Domnul (Yahve) prezent în Israel cu dovada puterii Sale de a ierta pe păcătoși în har

În timp ce Domnul lucrează potrivit caracterului și puterii lui Yahve (așa cum se prezintă în Psalmul 103.3): „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale”, ne este prezentat harul în care El a venit în mijlocul lui Israel. Capitolul acesta dă caracterul slujirii Sale, după cum cel de dinainte arată Persoana Sa și valoarea a ceea ce era El. Domnul Se prezintă lui Israel ca adevăratul său Răscumpărător și Eliberator. Pentru a dovedi dreptul Său (față de care necredința se împotriva deja) de a fi astfel binecuvântarea lui Israel și de a-i ierta toate nelegiuirile care ridicau o barieră între el și Dumnezeu, Isus împlinește cealaltă parte a versetului 3 din Psalmul 103: „**El îți vindecă toate bolile tale.**” Frumoasă și prețioasă mărturie de bunătate față de Israel și în același timp o manifestare a gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul poporului Său! În același duh, așa cum El a iertat și a vindecat, El cheamă pe vameș și intră în casa lui, pentru că El n-a venit să cheme pe cei drepti, ci pe cei păcătoși.

Accentuarea împotrivirii, respingerea lucrării și Persoanei Domnului

Ne rămâne acum să cercetăm o altă parte a învățăturii Evangheliei: desfășurarea împotrivirii celor necredincioși, îndeosebi a învățătorilor și a celor religioși, și desfășurarea respingerii lucrării și persoanei Domnului.

Respingerea Sa ni s-a prezentat deja, ca imagine, în cazul demonizatului din Gherghesa, unde vedem puterea lui Dumnezeu pentru a elibera în întregime pe poporul Său și lumea întreagă, dacă El ar fi fost primit, această putere fiind recunoscută de demoni ca cea care îi va judeca și îi va pedepsi mai târziu, și manifestându-se ca binecuvântare pentru ghergheseni. Dar ei o resping, pentru că nu vor o astfel de putere în mijlocul lor; ei nu doresc prezența lui Dumnezeu.

Respingerea intervenției lui Dumnezeu pe pământ

După aceasta începe istorisirea detaliilor acestei respingeri și caracterul ei. Observați că în capitolul 8.1-27 ne este descrisă arătarea puterii Domnului, care este într-adevăr cea a lui Yahve pe pământ. De la versetul 28 ni se arată felul în care a fost primită această lucrare în lume, fie ca putere, fie din punct de vedere moral în inima oamenilor. Ajungem deci la desfășurarea istorică a respingerii intervenției lui Dumnezeu pe pământ. Mulțimea glorifică pe Dumnezeu, care a dat o astfel de putere unui om (versetul 8). Isus acceptă poziția aceasta. El era om; mulțimea vedea acest Om și recunoștea puterea lui Dumnezeu, fără a ști totuși cum să combine aceste două realități în persoana lui Isus.

Dumnezeu manifestat în har față de păcătoși

Harul care înlătură pretențiile omului de a se îndreptăți este acum arătat. Matei vameșul este chemat, pentru că Dumnezeu privește la inimă și harul cheamă vasele alese de El. Domnul arată gândul lui Dumnezeu în privința aceasta și propria Sa misiune (versetul 13): El a venit să cheme pe cei păcătoși, El vrea „**milă, nu jertfă**”. Era Dumnezeu arătat în har, și nu mai era loc pentru om, cu pretinsa lui dreptate, bazându-se pe meritele lui.

Principii noi și putere nouă

Isus (versetul 14 și următoarele), dă apoi două motive care fac imposibilă împăcarea felului Său de a Se purta cu cerințele fariseilor. Cum ar putea ucenicii să postească, dacă mirele era prezent? Când Mesia va lipsi, atunci vor avea ocazia aceasta. De altfel este imposibil să introduci noile principii și noua putere a misiunii Lui în vechile forme fariseice.

Viața dăruită unui mort, o dovadă că Yahve era prezent în har

În felul acesta vedem har față de cei păcătoși, dar (harul fiind respins) este dată imediat o dovadă că Mesia, Yahve, era de față și că Se găsea acolo în har. Rugat să învie pe o tânără de pe patul ei de moarte, Isus răspunde chemării. În timp ce mergea spre locul acela, o femeie necăjită, care folosise deja fără rezultat toate mijloacele de vindecare, este vindecată pe loc, atingând poala hainei Lui.

Hristos, puterea pentru un Israel mort și pentru credința individuală; răutatea fariseilor

Istorisirea aceasta ne oferă cele două puncte de vedere sub care se prezintă harul venit prin Isus. Hristos a venit ca să trezească pe Israel care era mort; El va face mai târziu lucrul acesta, în sensul deplin al acestui cuvânt. Până atunci, dacă în mijlocul mulțimii care însoțește pe Hristos, cineva se atinge de El prin credință, este vindecat, oricât de disperată i-ar fi starea. Și faptul acesta care a avut loc în Israel când Isus era prezent între ei, este adevărat în principiu și cu noi. Harul în Isus este o putere care duce la viață și vindecă. Astfel El deschidea ochii celor din Israel care îl recunoșteau ca Fiu al lui David și credeau în puterea Sa de a răspunde nevoilor lor. El alunga de asemenea demonii și dădea grai celor muți (versetul 27 și următoarele).

Dar pe când Isus arăta aceste fapte de putere în Israel, astfel încât poporul le recunoștea cu admirație, fariseii, partida cea mai religioasă a poporului, atribuiau puterea aceasta căpeteniei demonilor (versetul 34). Iată ce urmare a avut prezența Domnului asupra căpeteniilor poporului, geloși din pricina gloriei Sale arătată astfel în mijlocul acelora asupra cărora ei își exercitau influența. Dar aceasta nu întrerupe nicidecum pe Isus în lucrarea Sa de binefacere. În ciuda fariseilor, bunătatea Sa răbdătoare încă lucrează. El continuă să predice și să

vindece. Îi e milă de mulțimi, care erau ca niște oi fără păstor și, din punct de vedere moral, lăsate la propria lor călăuzire.

El vede de asemenea că secerișul este mare și lucrătorii sunt puțini. Adică El vede toate porțile deschise pentru a Se adresa poporului și trece peste răutatea fariseilor. Atât timp cât Dumnezeu îi dă posibilitatea să Se apropie de popor, Domnul continuă lucrarea Sa de dragoste.

Răbdarea și bunătatea harului

Să rezumăm ce găsim în capitolul acesta, adică harul desfășurat în Israel. Mai întâi harul care vindecă și iartă, ca în Psalmul 103. Apoi, harul venit pentru a chema pe cei păcătoși, nu pe cei drepti; Mirele era acolo și harul manifestat cu putere nu putea fi pus în burdufurile iudaice și fariseice; era ceva nou chiar și cu privire la Ioan Botezătorul. Hristos vine de fapt pentru a da viață celor morți, nu pentru a vindeca, deși oricine Îl atinge atunci prin credință – desigur, existau astfel de persoane – era vindecat.

Ca Fiu al lui David, El deschide oamenilor ochii ca să vadă și deschide gura mută a aceluia pe care Diavolul îl ținea sub puterea sa. Totul este însă respins cu hule de fariseii care se considerau drepti în ei înșiși. Dar harul vede mulțimea ca neavând păstor; și atât timp cât portarul ține ușa deschisă, El nu încetează să caute și să ajute oile.

Cei doisprezece ucenici trimiși la oile pierdute ale lui Israel; mesajul și autoritatea lor

Deși El nu căuta propria Sa glorie, conștient fiind de nelegiuirea care stăpânea poporul, îndeamnă pe ucenicii Săi să ceară ca noi lucrători să fie trimiși la seceriș, și El Însuși începe să lucreze potrivit dorinței acesteia. Cheamă pe cei doisprezece ucenici, le dă puterea de a alunga demonii și de a vindeca pe cei bolnavi și îi trimite la oile pierdute ale casei lui Israel.

Se vede în misiunea aceasta, a celor doisprezece, cât de mult căile lui Dumnezeu față de Israel formează subiectul acestei Evanghelii. Ucenicii trebuiau să vestească acestui popor, și numai lui, apropierea Împărăției, folosind în același timp puterea pe care o primiseră: mărturie izbitoare dată Aceluia care venise și care putea nu numai să facă El Însuși minuni, ci să dea și altora puterea de a le face. De aceea Isus dă ucenicilor Săi autoritate asupra demonilor. Și aceasta caracterizează Împărăția: omul vindecat de orice rău și demonii scoși afară. De aceea minunile sunt numite în Evrei 6.5 „puterile veacului viitor”.

Dependența de Domnul pentru lucrurile care le erau necesare; acceptarea sau respingerea trimișilor Împăratului

Ucenicii trebuiau de asemenea, cu privire la nevoile lor, să depindă în întregime de Acela care îi trimitea. Emanuel era acolo. Dacă minunile erau pentru lume o dovadă a puterii Stăpânului lor, faptul că ei nu duceau lipsă de nimic trebuia să fie pentru inimile lor o dovadă a acestei puteri. Porunca aceasta a fost desființată pentru timpul slujirii ucenicilor care a urmat plecării lui Isus din lumea aceasta (vedeți Luca 22.35-37). Ceea ce le este poruncit aici (în Matei 10) ține de prezența Sa ca Mesia, ca Yahve Însuși pe pământ. Astfel, primirea sau respingerea trimișilor Săi hotăra soarta celor la care ei fuseseră trimiși. A-i respinge însemna a respinge pe Domnul, Emanuel, Dumnezeu cu poporul Său.

Într-adevăr, Isus trimitea pe ucenicii Săi ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Ei aveau nevoie de prudența șerpilor și trebuiau să arate simplitatea porumbeilor (virtuți rar unite și care nu se întâlnesc decât în aceia care, prin Duhul Domnului, sunt înțelepți în ce privește binele și simpli în ce privește răul).

Dacă ucenicii nu se păzeau de oameni (tristă mărturie dată despre aceștia din urmă, în versetul 17), nu puteau decât să sufere; dar când erau bătuti cu nuiele, aduși înaintea sinedriilor, a guvernatorilor și a împăraților, toate aceste necazuri vor deveni pentru ei o mărturie – un mijloc divin de a prezenta evanghelia Împărăției către regi și prinți, fără a-i strica din caracter și fără a o potrivi lumii sau a amesteca pe ucenicii lui Isus cu obiceiurile și marea falsă a lumii acesteia. De fapt, împrejurări ca acestea puneau mărturia lor și mai mult în evidență decât ar fi făcut-o asocierea cu cei mari ai pământului.

Ajutor și incurajare

Și pentru a împlini mărturia aceasta, Domnul va da alor Săi puterea și îndrumarea Duhului Tatălui lor, care va face cuvintele lor să fie nu ale lor, ci ale Aceluia care îi va inspira (versetele 19,20).

Aici din nou, relația ucenicilor cu Tatăl lor, care caracterizează atât de evident predica de pe munte, devine baza capacității lor pentru lucrarea pe care aveau să o împlinească. Trebuie să ne reamintim că mărturia aceasta nu era adresată decât lui Israel; însă Israel fiind din timpul lui Nebucadnețar sub jugul națiunilor, mărturia avea să ajungă până la căpeteniile acestora.

Respingerea mesajului prevăzută; mărturia reluată față de Israel

Dar mărturia aceasta avea să ridice o împotrivire care va rupe orice legătură de familie și va descoperi o ură care nu va cruța viața ființelor celor mai scumpe. Cel care va stăruia prin toate acestea va fi salvat (versetele 21,22). Însă situația era presantă. Ei nu trebuiau să se împotrivescă și, dacă respingerea lua forma persecuției, ei aveau să fugă și să predice evanghelia în alte părți, pentru că mai înainte ca ei să fi străbătut cetățile lui Israel, Fiul Omului va veni. Ei trebuiau să vestească Împărăția. Yahve Emanuel era acolo în mijlocul poporului Său, iar căpeteniile poporului numiseră Beelzebul pe stăpânul casei. Aceasta n-a oprit mărturia lui Isus, însă a caracterizat foarte

puternic împrejurările în care ea trebuia să fie dată. El trimite pe ucenicii Săi și îi avertizează cu privire la această stare de lucruri, pentru a menține cât mai mult timp posibil mărturia lor în mijlocul poporului Său preaiubit. Mărturia aceasta era dată în timpul acela; și este posibil să fie dată, dacă împrejurările permit, până ce va veni Fiul Omului ca să facă judecata; dar atunci stăpânul casei se va ridica să închidă ușa. „Astăzi” din Psalmul 95 nu va mai fi.

Israel încă își stăpânea cetățile fiind obiectul mărturiei de care ne ocupăm aici; rezultă că această mărturie este în mod necesar suspendată când Israel nu mai este în țara lui. Mărturia cu privire la Împărăția viitoare, dată în Israel de apostoli după moartea Domnului, este o împlinire a acestei misiuni, atât timp cât se mărginea la țara lui Israel; Împărăția putea fi vestită ca trebuind să se stabilească fie în timpul în care

Emanuel era pe pământ, fie prin reîntoarcerea lui Hristos din cer, așa cum Petru spune în capitolul 3 din Faptele Apostolilor. Și această proclamare putea avea loc, dacă Israel ar fi rămas în țara lui, până la venirea lui Hristos. Astfel mărturia poate fi reluată în Israel, când acesta se va afla iar în țara lui și când Dumnezeu va da puterea spirituală necesară pentru această mărturie.

Poziția martorilor lui Dumnezeu pe pământ; Hristos piatra de incercare

În tot acest timp, ucenicii trebuiau să împărtășească poziția lui Hristos Însuși. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa Lui. Dar ucenicii nu trebuiau să se teamă. Aceasta era situația necesară a celor care erau de partea lui Dumnezeu în mijlocul poporului. Nu era nimic ascuns care să nu urmeze a fi descoperit. Ucenicii nu trebuiau să țină nimic ascuns, ci să proclame de pe acoperișuri ceea ce au fost învățați. Totul va fi pus în lumină: credințioșii lor față de Dumnezeu în privința aceasta, la fel și toate celelalte lucruri. Aceasta avea să caracterizeze calea ucenicilor, descoperind planurile secrete ale vrăjmașilor lor.

Dumnezeu, care este lumină și vede în întuneric ca în lumină, va aduce totul la lumină, dar ei aveau acum să facă lucrul acesta din punct de vedere moral. De asemenea ei nu trebuiau să se teamă de nimic când împlineau lucrarea aceasta, decât de Dumnezeu Însuși, dreptul Judecător în ziua de la urmă. De altfel, perii de pe capul lor erau numărați (versetul 30). Ei erau prețioși Tatălui lor, care ține seama și de moartea unei vrăbii. Aceasta nu se putea întâmpla fără voia Lui, a Aceluia care le era Tată.

În sfârșit, ucenicii trebuiau să fie bine pătrunși de convingerea că Domnul nu venise pentru a aduce pacea pe pământ; dimpotrivă, va fi dezbinare chiar și în sânul familiilor (versetul 36). Dar Hristos trebuia să fie mai prețios alor Săi decât un tată sau o mamă; chiar decât propria lor viață. Cel care își va câștiga viața în paguba mărturiei lui Hristos, și-o va pierde; cel care o va pierde din dragoste pentru Hristos, o va câștiga. De asemenea cel care va primi mărturia aceasta, în persoana ucenicilor, va primi pe Hristos și, în Hristos, pe Cel care L-a trimis (versetul 40).

Dumnezeu fiind astfel recunoscut în persoana martorilor Săi pe pământ, va răsplăti pe toți cei care îi vor primi, potrivit mărturiei care le-a fost dată. Acela care, recunoscând astfel mărturia Domnului respins, va da chiar numai un pahar de apă rece, nu își va pierde răsplata. Într-o lume vrăjmașă, cel care crede mărturia lui Dumnezeu și primește (cu toată împotrivirea lumii) pe slujitorul care aduce mărturia aceasta, mărturisește în adevăr pe Dumnezeu, ca și pe slujitorul Lui. Este tot ce am putea face. Respingerea lui Hristos a făcut din El o punere la probă, o piatră de încercare.

Judecata asupra națiunii

Începând cu ceasul acesta, găsim judecata definitivă a națiunii, totuși nu declarată deschis (lucrul acesta are loc în capitolul 12), nici manifestată prin încetarea slujirii lui Hristos, care lucra, cu toată împotrivirea națiunii, adunând rămășița și lucra de asemenea – ceea ce este și mai important – manifestându-Se ca Emanuel. Dar judecata aceasta se desfășoară în caracterul cuvântărilor lui Isus, în declarațiile Lui concrete care zugrăvesc starea poporului, și în umblarea Domnului în mijlocul împrejurărilor care aveau să devină pentru El ocazia de a exprima care erau relațiile Sale cu acest popor.

Întrebarea lui Ioan Botezătorul; mărturia Domnului despre Sine Însuși

După ce a trimis pe ucenicii Săi să predice, Isus continuă propria Sa lucrare. Vestea despre lucrările Lui a ajuns până la Ioan în închisoare; și Ioan, în a cărui inimă, cu toate darurile sale profetice, rămânea încă ceva din gândirea și din speranțele evreiești, a trimis pe ucenicii săi la Isus să-L întrebe dacă El era Cel care trebuia să vină sau dacă trebuia să aștepte pe un altul. Dumnezeu a îngăduit întrebarea aceasta pentru a pune fiecare lucru la locul lui. Hristos fiind Cuvântul lui Dumnezeu, a trebuit să fie propriul Său martor. El a trebuit să dea mărturie despre Sine Însuși și despre Ioan, nu să primească mărturie de la Ioan; și lucrul acesta l-a făcut în prezența ucenicilor lui Ioan. El vindeca toate bolile oamenilor și predica săracilor Evanghelia, iar trimișii lui Ioan aveau să ducă învățătorului lor această mărturie adevărată cu privire la ceea ce era Isus. Ioan urma să primească această mărturie.

Și prin lucrurile acestea omul era pus la încercare. Ferice de acela care nu se va poticni de înfățișarea exterioară modestă a Împăratului lui Israel. Dumnezeu arătat în trup n-a venit să caute gloria împăratească, deși l s-ar fi convenit; El a venit să salveze pe oamenii nefericiți. Lucrarea Sa descoperirea un caracter cu atât mai profund divin, care are un izvor al faptelor mult mai glorios decât cel care depindea de stăpânirea tronului lui David – mult mai glorios, spun, decât o eliberare care ar fi pus pe Ioan în libertate și ar fi pus capăt tiraniei care îl aruncase în închisoare.

A începe lucrarea aceasta, a coborî în locul unde avea să fie făcută, a purta suferințele și poverile poporului Său, aceasta putea fi o piatră de poticnire pentru o inimă firească, care se aștepta la apariția unei Împărății glorioase care ar fi satisfăcut mândria lui Israel. Dar nu era aceasta mai divin, mai necesar stării poporului așa cum era văzut de Dumnezeu? Inima fiecăruia avea astfel să fie pusă la încercare, ca să arate dacă aparținea de rămășița aceasta care se pocăia, care înțelegea căile lui Dumnezeu – sau de mulțimea îngâmfată care căuta propria ei glorie, fără să aibă conștiința atinsă înaintea lui Dumnezeu și fără sentimentul nevoilor și mizeriei ei.

Mărturia Domnului despre Ioan și despre Împărăția care va veni

Aducându-l pe Ioan sub răspunderea primirii mărturiei care pune pe tot Israelul la încercare și deosebea rămășița de națiune în general, Domnul dă mărturie despre Ioan, adresându-Se mulțimii și amintindu-le în ce fel urmaseră ei îndemnul predicii acestuia din urmă. El face să se vadă exact punctul în care Israel ajunsese în căile lui Dumnezeu. Introducerea, în mărturie, a Împărăției, făcea deosebirea între ce fusese înainte și ce urma. Dintre toți cei născuți din femeie, nu era unul mai mare ca Ioan Botezătorul, nici unul care să fi fost atât de aproape de Yahve, ca fiind trimis înaintea feței Sale, nici unul care să-l fi dat o mărturie mai precisă, mai completă, care să fi fost atât de mult despărțit de orice rău, prin puterea Duhului – despărțire potrivită împlinirii unei astfel de misiuni în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Totuși Ioan nu fusese în Împărăție; aceasta nu era încă stabilită. Iar, a fi în prezența lui Hristos, în Împărăția Lui, bucurându-te de efectul și de arătarea gloriei Sale era un lucru mai mare decât toată mărturia referitoare la venirea acestei Împărății.

Împărăția anunțată și predicată, dar nu stabilită încă

Totuși în timpul lui Ioan Botezătorul a avut loc o schimbare însemnată. Din zilele lui a fost vestită Împărăția. Ea nu era stabilită, ci predicată. Era un lucru diferit de profețiile care spuneau despre o Împărăție care va veni și care chemau poporul la lege așa cum le fusese dată de Moise. Botezătorul venea înaintea Împăratului, vestind apropierea Împărăției și îndemnând pe iudei să se pocăiască pentru a intra în ea. Astfel profeții și legea au vorbit din partea lui Dumnezeu până la Ioan. Legea era regula; profeții, menținând regula, întăreau așteptarea și credința rămășiței. Puterea Duhului îl determina pe om să-și croiască drumul de-a lungul tuturor dificultăților și împotrivirilor căpeteniilor națiunii și a unui popor orbit, pentru a ajunge, oricât ar costa, în Împărăția unui Împărat respins de necredința oarbă a acelor care ar fi trebuit să-L primească. Pentru că Împăratul venise în smerenie și ei L-au respins, era necesară această violență pentru a intra în ea (versetul 12). Poarta cea strâmtă era singura intrare.

Ioan, prezentat ca Ilie care trebuia să vină

Dacă credința putea pătrunde gândul lui Dumnezeu în lucrurile acestea, Ioan era Ilie care trebuia să vină. Cine avea urechi de auzit, să audă. De fapt, lucrurile acestea erau numai pentru cei ce le puteau primi.

Dacă Împărăția ar fi apărut în gloria și în puterea Capului ei, violența n-ar mai fi fost necesară; intrarea în Împărăție s-ar fi făcut ca rezultat sigur al acestei puteri; dar Dumnezeu vroia ca ei să fie puși la probă din punct de vedere moral. Și de aceea ei trebuiau să-L primească și pe Ilie într-un mod spiritual.

Caracterul acestei „generații”, manifestat prin respingerea lui Isus

Rezultatul încercării acesteia ne este dat în cuvintele Domnului care urmează (de la versetul 16 înainte), adică adevăratul caracter al acestei generații și căile lui Dumnezeu în legătură cu persoana lui Isus, scoase în evidență prin însăși respingerea Lui. Amenințările dreptății și atracția harului erau deci fără efect pentru această generație a poporului Israel. Copiii înțelepciunii, cei care erau într-adevăr învățați de Dumnezeu în conștiința lor, recunoșteau adevărul mărturiei lui Ioan împotriva lor și harul căilor lui Isus, atât de necesare pentru cei vinovați.

Mustrea dreaptă a Domnului

Ioan, despărțit de nelegiuirea națiunii, în ochii lor avea demon. Isus, plin de bunătate față de cei mai răi, era acuzat că a ajuns pe căi rele. Totuși lucrurile erau atât de evidente încât ar fi putut convinge inima celor din acele cetăți ca Tirul și Sodoma; și reproșul drept al Mântuitorului a avertizat națiunea necredincioasă și perversă despre o judecată și mai îngrozitoare decât cea pe care o aveau de așteptat mândria Tirului și corupția Sodomei.

Dar aceasta era o punere la probă pentru oamenii cei mai favorizați. S-ar fi putut spune: De ce mesajul n-a fost trimis la Tir, oraș gata să asculte? De ce nu Sodomei, ca să scape de flăcările care au consumat-o? Pentru ca omul să fie pus la probă în toate felurile, iar hotărârile perfecte ale lui Dumnezeu să fie dezvăluite. Dacă Tirul și Sodoma abuzaseră de avantajele cu care un Dumnezeu creator și al providenței le-a copleșit, iudeii aveau să arate ce era în inima omului, ei care aveau promisiunile și fuseseră făcuți depozitarii cuvintelor lui Dumnezeu.

Ei se mândresc cu darul și se îndepărtează de Cel care l-a dat. Inima lor orbită n-a recunoscut pe Dumnezeul lor și chiar L-au respins.

Disprețul din partea poporului simțit de Domnul, dar acceptat ca voia Tatălui Său

Domnul era simțitor la disprețul poporului Său, pe care îl iubea; dar, ca Om ascultător pe pământ, El Se supune voii Tatălui Său care lucra în suveranitatea Sa, ca Domn al cerurilor și al pământului și arăta, în exercitarea suveranității Sale, înțelepciunea Sa divină și perfecțiunea caracterului Său. Isus acceptă voia Tatălui Său și consecințele pe care aceasta le avea, și vede perfecțiunea acestei voințe, căreia i Se supune.

Revelația lui Dumnezeu către cei smeriți; gloria planurilor lui Dumnezeu

Se cuvenea ca Dumnezeu să descopere celor smeriți toate darurile harului Său în Isus, Emanuel pe pământ, și să le ascundă de mândria care căuta să le cerceteze și să le judece. Aceasta deschidea ușa pentru manifestarea gloriei planurilor lui Dumnezeu.

Persoana Domnului era prea glorioasă pentru ca omul s-o cerceteze sau s-o înțeleagă, deși cuvintele și lucrările Lui lăsaus națiunea fără scuză în refuzul ei de a veni la El ca să-L cunoască pe Tatăl.

Isus, supus voinței Tatălui Său, fiind sensibil la tot ceea ce-L îndurera inima prin împlinirea acestei voințe, vede toată întinderea gloriei care avea să urmeze respingerii Sale.

Revelarea Fiului către cei care cred și revelarea Tatălui prin Fiul

Toate lucrurile erau puse în mâinile Sale de către Tatăl Său. Fiul este descoperit credinței noastre, voalul care acoperea gloria Lui fiind înlăturat, acum când El este respins ca Mesia. Nimeni nu îl cunoaște, în afară de Tatăl. Cine dintre acești îngâmfati ar fi putut pătrunde ce era El? Cel care fusese întreaga eternitate una cu Tatăl și care devenise om, depășea în profunzimea tainei ființei Sale orice cunoaștere, în afara aceleia a Tatălui Însuși. Imposibilitatea de a-L cunoaște pe Cel care S-a dezbrăcat de Sine pentru a deveni om este tocmai ceea ce dă certitudinea, realitatea divinității Sale, divinitate pe care renunțarea la Sine Însuși ar fi putut-o ascunde de ochii necredinței. Imposibilitatea de a înțelege o ființă într-o formă finită dovedea infinitul care se găsea în El. Divinitatea Lui era o certitudine a credinței, dincolo de orice gând omenesc în privința umanității Sale.

Dar, dacă nimeni nu cunoștea pe Fiul afară de Tatăl, Fiul, care este Dumnezeu adevărat, putea totuși să-L descopere pe Tatăl. „**Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut**” (Ioan 1.18). Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, decât numai Fiul și acela căruia Fiul vrea să-L descopere. Mizerabilă ignoranța care îl respinge în mândria ei! De asemenea, descoperirea

aceasta era potrivit bunei plăceri a Fiului. Atribut caracteristic perfecțiunii divine! El venise ca să descopere pe Tatăl și făcea lucrul acesta potrivit înțelepciunii Sale. Acesta era adevărul raporturilor omului cu Fiul, cu toate că Fiul a trebuit să Se supună umilirii dureroase a respingerii din partea poporului Său, ca ultimă punere la probă a stării lor, a stării omului.

Ușa deschisă națiunilor

Observați de asemenea că principiul acesta, adevărul cu privire la Hristos, deschide ușa națiunilor, tuturor celor care vor fi chemați. Fiul revelează pe Tatăl cui vrea El. El caută întotdeauna gloria Tatălui Său. Numai El poate să-L reveleze – El, căruia Tatăl, Domnul cerului și al pământului, l-a dat toate. Națiunile sunt incluse în drepturile oferite de titlul acesta, chiar orice familie în ceruri și pe pământ. Hristos folosește în har drepturile acestea, chemând pe cine vrea El, să cunoască pe Tatăl.

Cei care au refuzat revelația lăsați în totală ignoranță

Vedem aici generația perversă și necredincioasă; aflăm o rămășiță a națiunii, îndreptățind înțelepciunea lui Dumnezeu arătată în Ioan și în Isus, în judecată și în har; apoi, sentința judecății celor necredincioși; respingerea lui Isus în caracterul potrivit căruia Se prezentase națiunii și supunerea Sa perfectă ca om față de voința Tatălui Său în respingerea aceasta, dând o ocazie sufletului Său de a arăta gloria care Îi era potrivită ca Fiu al lui Dumnezeu. Era o glorie pe care nimeni n-o putea cunoaște și, în același fel, numai El singur putea să reveleze gloria Tatălui. Astfel, lumea care refuza să-L primească era în ignoranță totală, numai Fiul putând să-L descopere pe Tatăl, după buna Sa plăcere.

Misiunea ucenicilor către Israel continuă până la venirea Domnului în judecată

De asemenea se vede aici că misiunea ucenicilor față de Israel care a respins pe Hristos continua (atât timp cât Israel era în țara lui) până la venirea lui Hristos ca Fiu al Omului – numele Său de judecată și de glorie – ca moștenitor al tuturor lucrurilor (adică până la judecata prin care El ia stăpânirea țării Canaanului, cu o putere care nu lasă nici un loc vrăjmașilor Săi). Numele acesta, ca moștenitor al tuturor lucrurilor, este menționat în Ioan 5, Daniel 7, Psalmii 8 și 80.

Harul suveran; locul odihnei depline a inimii

Observăm de asemenea în capitolul 11 cum perversitatea generației care a respins mărturia lui Ioan și cea a Fiului Omului (venit în har și asociindu-Se iudeilor plin de bunătate), deschide ușa mărturiei gloriei Fiului lui Dumnezeu și a descoperirii Tatălui prin El, în harul Său suveran – har care putea să-L facă cunoscut la fel de bine atât unui sărman dintre națiuni cât și unui iudeu. Nu mai era vorba de răspunderea de a primi pe Cel care fusese trimis, ci de harul suveran care dădea cui vroia el. Isus cunoștea omul, lumea, generația care se bucurase de cele mai mari avantaje posibile. Nu era loc unde să-ți poți pune piciorul în mlaștina aceasta care se depărtase de Dumnezeu.

În mijlocul unei lumi a răului, Isus rămânea singurul care descoperea pe Tatăl, izvorul oricărui bine. Și pe cine invită El? Ce dă El celor care vin la El? Singurul izvor de binecuvântare și de descoperire a Tatălui, El invită pe toți cei trudiți și împovărați. Poate că oamenii aceștia nu cunoșteau izvorul întregii mizerii, adică depărtarea de Dumnezeu, păcatul. Isus o cunoștea și numai El putea să-i vindece. Dacă într-adevăr cunoașterea păcatului apăsa asupra lor, cu atât mai bine. Lumea, în orice caz, nu le mulțumea inima; ei erau în nevoie și prin urmare deveneau ținta inimii lui Isus.

Mai mult, Isus le dă odihnă; El nu spune aici prin ce mijloace, anunță numai faptul. Dragostea Tatălui care în har, în persoana Fiului, căuta pe cei pierduți, va da odihnă (nu numai ușurare sau înțelegere, ci odihnă) oricui va veni la Isus. Era descoperirea perfectă a numelui Tatălui pentru inima care avea nevoie de ea; și aceasta prin Fiul – iată ce însemna pacea, pacea cu Dumnezeu. A veni la Isus era de ajuns: El avea grijă de toate și dădea odihnă.

Dar este un al doilea element în odihna aceasta. Este mai mult decât pacea prin cunoașterea Tatălui în Isus. Și este nevoie de acest ceva mai mult; chiar atunci când sufletul se află în pace deplină cu Dumnezeu, lumea aceasta aduce în inimi multe motive de necaz. Acest ceva în plus este supunerea, în contrast cu propria voință. Hristos, conștient de respingerea Lui, în necazul profund pe care îl încerca din cauza necredinței cetățitorilor în care făcuse atâtea minuni, tocmai arătase cea mai întreagă supunere față de Tatăl Său și găsise în aceasta o odihnă perfectă pentru sufletul Său.

El invită la această supunere și odihnă pe cei care Îl ascultă, care simt această nevoie de odihnă pentru sufletul lor. „**Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine...**”, adică jugul unei supunerii întregi față de voia Tatălui Său, învățând de la El cum să se poarte în necazurile vieții; pentru că El era „**blând și smerit cu inima**”, mulțumit de a fi în cel din urmă loc prin voia lui Dumnezeu. De fapt, nimic nu-l poate răsturna pe cel care este cel mai jos. Acesta este locul odihnei perfecte pentru inimă.

Respingerea națiunii pe deplin arătată; o nouă poziție în harul suveran

În sfârșit, lepădarea națiunii din cauza disprețului ei față de Domnul este clar arătată, la fel și încetarea tuturor relațiilor Domnului față de ea, pentru a pune în evidență, din partea lui Dumnezeu, un sistem în întregime diferit, adică împărăția sub o formă cu totul aparte.

Astfel, capitolul 11 este marele pivot al întregii situații. Hristos este martorul divin, mărturisind pentru Sine Însuși, iar Ioan Botezătorul trebuia să-L recunoască în felul acesta. El n-a rămas numai la poziția de Mesia despre care s-a mărturisit, ci, ca Fiu al lui Dumnezeu, dă o mărturie deplină despre Ioan. Națiunea respinsese pe Dumnezeu, care Se manifestase prin avertismente, dar și în har; totuși era o rămășiță. Înțelepciunea era îndreptățită de copiii ei. Atunci, oricât de nelegiuită era respingerea aceasta, vedem că El era supus, pentru că aceasta era voia Tatălui; dar aceasta îl conduce la conștiința despre gloria Sa personală, adevăratul motiv al respingerii. Nimeni nu putea să-L cunoască, nici pe El, și nici pe Tatăl dacă El nu îl revela.

Lumea întreagă, pusă la încercare de perfecțiunea Domnului, s-a arătat că zăcea în răutate (deși era o rămășiță cruțată), iar omul era în totul îndepărtat de Dumnezeu. Dumnezeu a privit din ceruri să vadă, așa cum citim; dar toți fiii oamenilor se depărtaseră pe căi greșite; nu era nici unul drept, nici unul măcar. Astfel, Isus, când umbla pe mare, rămânea singur într-o lume judecată din cauza respingerii Lui; dar acum, în harul suveran al Tatălui, El este Fiul care descoperă pe Tatăl și care poartă în Sine Însuși descoperirea acestui har. Aceasta este acum poziția

cea nouă. El pusese pe om la încercare. Ceea ce era El în Sine Însuși împiedica pe oameni să-L primească. Atunci, cei care erau obosiți trebuiau să vină la Acela care era astfel unic, și El le va da odihnă. Aveau să învețe de la Acela care S-a supus astfel în întregime, și vor avea odihnă cu privire

la lumea aceasta și la tot ce este aici. Tot așa este și cu noi: când suntem umiliți pe deplin, intrăm, ca lepădați, într-un mod conștient în stăpânirea privilegiilor noastre, pe un teren ceresc, mai înalt.

Fiul Omului ca Domn al sabatului

Cea dintâi împrejurare în care Persoana Sa și dreptul pe care îl avea de a pune capăt acestei dispensații au fost puse sub semnul întrebării, a avut loc atunci când ucenicii Săi smulgeau spice de grâu și le zdrobeau în mâini, apoi le mâncau pentru a-și potoli foamea. Fariseii i-au certat, pentru că aceea era o zi de sabat. Isus le aduce înaintea faptului că împăratul, înlăturat de răutatea lui Saul, luase parte din ceea ce era rânduit numai preoților. Fiul lui David, într-un caz asemănător putea foarte bine să se bucure de un privilegiu similar. În afară de aceasta, Dumnezeu lucra în har. Și apoi, preoții nu profanează sabatul în templu? Iar acolo Se afla Acela care era mai mare decât templul (versetele 5,6).

Totuși, dacă ei ar fi cunoscut într-adevăr gândurile lui Dumnezeu, dacă ar fi fost pătrunși de duhul despre care Cuvântul Său spunea că Îi este plăcut – „**milă voiesc, iar nu jertfă**” – fariseii n-ar fi condamnat pe cei care nu erau vinovați. De altfel, Fiul Omului este Domn al sabatului. El nu ia aici titlul de Mesia, ci de Fiu al Omului – nume care dădea mărturie despre o nouă stare de lucruri și despre o putere și mai întinsă. Iar ceea ce Domnul spunea avea o mare însemnătate, pentru că sabatul era semnul legământului dintre Domnul (Yahve) și poporul evreu (Ezechiel 20.12,20), iar Fiul Omului dispunea de el. Dacă te atingeai de el, se termina cu legământul.

Ura continuă a fariseilor; poziția Domnului

Aceeași întrebare s-a ridicat în sinagogă; și Domnul stăruie să lucreze în har și să facă bine, arătându-le celor care-L observau că la fel ar fi făcut și ei pentru una din oile lor. Aceasta, oricât ar fi fost dovada puterii binefăcătoare a lui Isus, nu făcea decât să le mărească ura. Ei erau copii ai celui care este ucigaș. Isus Se retrage dintre ei și mari mulțimi Îl urmează. El îi vindecă, oprindu-i să-L facă cunoscut.

Totuși în toate acestea, lucrările Lui erau doar împlinirea unei profeții care arăta poziția Domnului în acel moment (versetul 17 și următoarele). Avea să vină ceasul când El va face ca judecata să fie învingătoare. Până atunci, El păstra o poziție de umilință perfectă, în care harul și adevărul puteau să fie de folos celor care le gustau și care aveau nevoie de ele. Dar, în lucrarea harului acestuia și în mărturia Lui pentru adevăr, Isus nu făcea nimic care să înlăture caracterul acesta de umilință, nici care să atragă atenția oamenilor, încât să împiedice adevărata Sa lucrare sau chiar să fi fost bănuită în El căutarea onoarei pentru Sine Însuși. Iar Duhul Domnului era peste El ca peste Acela care Se dovedise Preaiubitul Său, în care sufletul Său Își găsea desfătarea; El va vesti națiunilor judecata și ele se vor încrede în Numele Lui.

Aplicarea profeției acesteia la Isus chiar în clipele acelea este foarte evidentă. Vedem cât de rezervat era El cu iudeii, ferindu-Se să le satisfacă dorințele firești și mulțumit să fie în umbră, numai ca Tatăl Său să fie onorat. El Însuși preamărea în mod perfect pe Tatăl Său pe pământ, făcând bine. În curând El avea să fie vestit națiunilor, fie în executarea judecății lui Dumnezeu, fie prezentându-Se lor ca singurul în care se puteau încrede (versetele 17-21).

Textul din Isaia 42 este în mod evident pus aici de Duhul Sfânt pentru a arăta clar poziția Domnului, înainte de a ne fi prezentate noi aspecte ale consecințelor respingerii Sale.

Orbirea oamenilor religiei; puterea lui Beelzebul

Domnul scoate atunci un demon dintr-un om orb și mut (versetul 22 și următoarele) – stare tristă care o zugrăvește pe cea a lui Israel față de Dumnezeu. Mulțimile, pline de admirație, se întreabă: Nu este Acesta Fiul lui David? Dar cei religioși dintre ei, auzind aceasta, geloși pe Domnul și împotriviți mărturiei lui Dumnezeu, spun că Isus făcea minunea aceasta cu puterea lui Beelzebul, pecetluind în felul acesta propria lor stare, așezându-se sub judecata definitivă a lui Dumnezeu. Isus demonstrează absurditatea acuzației lor. Satan nu și-ar distruge propria lui împărăție. Copiii lor, care afirmau că alungă demonii, le vor judeca nelegiuirea. Dar dacă lucrul acesta nu se făcea cu puterea lui Satan (și fariseii recunoșteau că demonii fuseseră într-adevăr scoși), însemna că aici era degetul lui Dumnezeu, iar Împărăția lui Dumnezeu era în mijlocul lor.

Cel care intrase în casa omului tare trebuia mai întâi să-l lege pentru ca să-i prădeze bunurile (versetul 29).

Păcatul care nu se poate ierta; hotărârea propriei lor sorți

Fapt este că prezența lui Isus pune totul la încercare; totul se concentra în El, din partea lui Dumnezeu. Emanuel Însuși era acolo! Cel care nu era cu El, era împotriva Lui; cel care nu strângea cu El, risipea (versetul 30). Totul acum depindea numai de El. El urma să suporte toată necredința referitoare la Persoana Sa. Harul nu putea înlătura această necredință. Isus putea ierta orice păcat; dar a vorbi împotriva Duhului Sfânt și a-L huli (adică a recunoaște lucrarea unei puteri, care este de la Dumnezeu, dar a o atribui lui Satan), aceasta nu putea fi iertat; fariseii admiteau că demonul fusese scos (versetul 24) și numai cu răutate și deplin conștienți, cu ură împotriva lui Dumnezeu și cu ochii deschiși, ei atribuiau lui Satan lucrarea aceasta. Și pentru hula aceasta, ce iertare ar fi putut avea ei? Nu putea fi iertare nici în veacul legii, nici în cel al lui Mesia.

Soarta celor care huleau astfel era pecetluită. Domnul îi face să înțeleagă lucrul acesta. Pomul se recunoștea după roada lui, iar roada aceasta era rea într-adevăr. Ei erau o generație de vipere; Ioan le spusese la fel. Cuvintele lor îi condamnau. În acest moment cărturarii și fariseii cer un semn (versetul 38 și următoarele). Aceasta nu era altceva decât răutate. Ei văzuseră destule minuni. Nu spuneau așa decât ca să provoace necredința celorlalți.

Cererea fariseilor admisă; prezentarea sensului judecății; condamnarea lor de către națiuni

Cererea lor a dat Domnului ocazia de a rosti judecata generației acesteia.

Nu va fi dat acestei generații rele alt semn decât cel al lui Iona. Așa cum Iona a rămas trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, tot așa Fiul Omului va rămâne trei zile și trei nopți în inima pământului. Dar atunci, vai! Hristos era deja respins.

În ziua judecății, oamenii din Ninive vor condamna generația aceasta prin purtarea lor, pentru că ei s-au pocăit la predica lui Iona; și acolo era Cineva mai mare decât Iona. Împărăteasa de la miazăzi de asemenea va da aceeași mărturie împotriva acestei generații viclene. Inima împărătesei, atrasă de renumele înțelepciunii lui Solomon, o condusese la el, de la marginile pământului; și acolo era unul mai mare decât Solomon! Acești sărmani păgâni ignoranți înțelegeau mai bine înțelepciunea lui Dumnezeu în Cuvântul Său, fie prin profet, fie prin împărat, decât poporul Său preaiubit, chiar atunci când marele Împărat și Profet era printre ei.

Judecata lui Israel pronunțată

Iată deci judecata lui Dumnezeu: duhul necurat (duhul de idolatrie) care ieșise din popor, negăsind odihnă departe de Israel (și Israel îi era adevărata locuință, în timp ce ar fi trebuit să fie o locuință a lui Dumnezeu), va reveni cu șapte duhuri mai rele decât el. Vor găsi casa goală, măturată și împodobită; și starea ei din urmă va fi mai rea ca cea dintâi (versetul 45).

Ce judecată solemnă a poporului era aceasta – ca aceia în mijlocul cărora umblase Domnul, să devină locuința unui duh necurat, a unor mulțimi de duhuri necurate! Sunt nu numai șapte demoni, un număr complet, ci împreună cu aceștia (care vor îndemna poporul la toată nebunia împotriva lui Dumnezeu și împotriva celor ce vor onora pe Dumnezeu, conducându-i astfel la propria lor distrugere), este și acest alt duh necurat care va afunda poporul în idolatria mizerabilă din care scăpase! Judecata lui Israel era pronunțată.

Legăturile naturale rupte; cele noi recunoscute

În sfârșit, Isus rupe public legăturile care existau între El și poporul Său după trup (versetele 46-50), neacceptând ca ai Săi decât pe cei care erau formați prin Cuvântul lui Dumnezeu și dovediți prin faptul că împlineau voia Tatălui Său care era în ceruri. El nu recunoștea ca rude ale Sale decât pe cei care erau formați după modelul predicii de pe munte.

O poziție nouă, o lucrare nouă ca semănător pentru a produce roade

Faptele și cuvintele Sale, începând cu acest moment, dau mărturie despre lucrarea cea nouă pe care El o făcea în adevăr pe pământ. El părăsește (capitolul 13) casa și Se așează pe malul lacului. El ia o poziție nouă în afara lui Israel, pentru a vesti mulțimii ce însemna într-adevăr lucrarea Lui. Un semănător a ieșit să semene.

Domnul nu mai caută rod în via Sa. Trebuie, potrivit relațiilor lui Dumnezeu cu Israel, ca Domnul să caute rodul aceasta; dar adevărata Lui lucrare, El știa bine, era nu de a găsi rod printre oameni, ci de a aduce omului ceea ce putea să producă roade.

Este important de observat aici că Domnul vorbește de efectul evident și exterior al lucrării Sale de semănător. Singura ocazie când El exprimă judecata Sa cu privire la cauza lăuntrică a rezultatului este atunci când spune: „**n-are rădăcină**”; și chiar aici, El Se rezumă la a spune numai faptul. Învățăturile relative la lucrarea divină necesară pentru a avea roade nu sunt tratate aici. Ne este prezentat doar semănătorul și rezultatul lucrării lui, și nu ceea ce face să încolțească sămânța în pământ. În fiecare caz, în afară de cel dintâi, se produce un anumit efect.

Domnul este deci prezentat aici ca începând o lucrare independentă de orice fel de relație pe care Dumnezeu a avut-o până aici cu oamenii, aducând cu Sine sămânța Cuvântului pe care o seamănă în inimă prin lucrarea Sa. Acolo unde Cuvântul acesta rămâne, acolo unde este înțeles, unde nu este nici înăbușit nici veștejit, el produce roade pentru gloria Domnului și pentru fericirea și folosul omului care aduce roade.

Distincția dintre rămășiță și națiune; motivul pentru care Domnul folosește parabole

În versetul 11, Domnul arată de ce vorbește enigmatic mulțimii. Deosebirea este acum în mod definitiv stabilită între rămășiță și națiune: aceasta era sub judecata orbirii rostite de profetul Isaia. Fericii erau ochii ucenicilor care îl vedeau pe Emanuel, Mesia, ținta speranțelor și a dorințelor atâtor profeți și oameni drepti! Toate acestea arată judecata, și punerea deoparte a unei rămășițe.

Caracterul persoanelor cărora li se prezintă cuvântul

Voi adăuga aici câteva observații asupra caracterului persoanelor despre care Domnul vorbește în pilda aceasta. Când Cuvântul este semănat într-o inimă care nu-l înțelege, când el nu produce nici o legătură a minții, a sentimentului sau a conștiinței între inimă și Dumnezeu, vrăjmașul răpește ce s-a semănat: Cuvântul nu mai rămâne în inimă. Cel care l-a auzit nu este pentru aceasta mai puțin vinovat: ce i se semănase în inimă se potrivea tuturor nevoilor, firii și stării omului.

Primirea imediată a Cuvântului, cu bucurie, în cazul următor, tinde mai degrabă să indice că inima nu va păstra Cuvântul, pentru că este puțin probabil să fi fost și conștiința atinsă. O conștiință atinsă de Cuvânt îl face pe om să fie deosebit de serios; el se vede înaintea lui Dumnezeu, lucru care este întotdeauna solemn, oricât de mare ar fi atragerea harului lui Dumnezeu sau speranța pe care ar da-o bunătatea Sa. Atunci când conștiința nu a fost atinsă, nu este rădăcină. Cuvântul a fost primit pentru bucuria pe care i-a adus-o; când vine necazul, Cuvântul este părăsit. Când conștiința a fost deja exersată, evanghelia produce de îndată bucurie; dar când ea n-a fost exersată, evanghelia o trezește, dacă este o lucrare reală. În cel dintâi caz, ea (Evanghelia) răspunde nevoilor care existau deja și le satisface; în cel de al doilea, ea creează aceste nevoi.

Istoria de fiecare zi este trista explicație a celei de a treia clase! Nu este rea voință, este sterilitate.

Cuvântul înțeles; adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu este viață eternă

Adevărata cunoaștere a Cuvântului este dovedită doar de cei care produc roade. Adevărata înțelegere a Cuvântului aduce sufletul în legătură cu Dumnezeu, deoarece Cuvântul revelează pe Dumnezeu – exprimă ce este El. Dacă îl înțeleg, îl cunosc; și adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu (adică a Tatălui și a Fiului Său Isus Hristos) este viața eternă. Și, oricare ar fi gradul de lumină, totdeauna Dumnezeu revelat în

felul acesta este făcut cunoscut prin cuvântul pe care Isus îl seamănă. În felul acesta, fiind născuți prin Cuvânt, vom produce în lumea aceasta, în diferite măsuri, roada vieții lui Dumnezeu. Subiectul despre care se vorbește aici este efectul, în lumea aceasta, al primirii adevărului adus de Isus (nu cerul, nici ceea ce Dumnezeu lucrează în inimă ca sămânța să aducă roade).

Parabola semănătorului ca principiu al lucrării lui Hristos

Parabola aceasta nu vorbește, ca asemănare, despre Împărăție, deși cuvântul semănat era cuvântul Împărăției, ci de marele principiu elementar al lucrării lui Hristos în aplicarea lui universală; și el a fost realizat în Persoana Lui și în lucrarea Lui când era pe pământ și după plecarea Lui, cu toate că subiecte și mai mari de har au mai fost prezentate după înălțarea Domnului la cer.

Asemănările Împărăției caracterizată de absența Împăratului; cele două împărțiri ale lor

În cele șase pilde care urmează, găsim asemănări ale Împărăției; și avem să ne amintim că Împărăția aceasta este stabilită în timpul când Împăratul este respins; ea are prin urmare un caracter particular, adică este caracterizată prin absența Împăratului; în plus, în explicarea celei dintâi parabole, aflăm care este efectul reîntoarcerii Sale.

Primele trei dintre aceste șase pilde ne prezintă Împărăția în formele ei exterioare în lume. Ele sunt adresate mulțimii. Ultimele trei ne-o arată potrivit estimării pe care o face Duhul Sfânt, potrivit cu realitatea pe care o vede Dumnezeu – gândul și planul lui Dumnezeu cu ea. De asemenea ele sunt adresate numai ucenicilor. Stabilirea publică a Împărăției potrivit dreptății și puterii lui Dumnezeu este de asemenea anunțată ucenicilor în explicarea parabolei neghinei.

Forma exterioară a Împărăției

Să ne gândim întâi la forma exterioară pe care o va lua Împărăția aceasta, vestită public mulțimii.

Să ne amintim că Împăratul, adică Domnul Isus, a fost respins pe pământ; că iudeii, respingându-L, s-au condamnat ei înșiși; Cuvântul lui Dumnezeu era folosit ca să îplinească lucrarea Aceluia pe care Tatăl Îl trimisese, iar Domnul făcea astfel cunoscut că El va stabili Împărăția nu prin puterea Sa, arătată în dreptate și judecată, ci dând mărturie inimilor oamenilor; și că Împărăția acum lua un caracter în legătură cu responsabilitatea omului și cu rezultatul care se va produce când cuvântul luminii este semănat pe pământ, adresat inimilor oamenilor și încredințat ca sistem de adevăr credincioșiei lor și grijii lor (Dumnezeu totuși menținând dreptul Său suveran de a păzi pe copiii Săi și adevărul însuși). Partea aceasta din urmă nu este subiectul acestor parabole. Am menționat-o aici, pentru că altfel s-ar fi putut presupune că totul ar depinde în mod absolut de om. În acest caz, totul ar fi fost pierdut!

Parabola neghinei; Împărăția aici pe pământ în mainile oamenilor

Parabola neghinei vine cea dintâi (versetele 24-30) Ea ne dă o idee generală despre efectul semănăturii cu privire la Împărăție sau mai degrabă ce a rezultat după ce Împărăția aici pe pământ a fost încredințată pentru un timp în mâinile oamenilor.

Rezultatul a fost că Împărăția aceasta n-a mai prezentat, ca întreg, aparența lucrării însăși a Domnului. Domnul nu seamănă neghină; dar, prin neglijența și necredincioșia oamenilor, vrăjmașul a găsit mijlocul de a o semăna. Observați că „**neghina**” nu este imaginea nici a păgânilor, nici a iudeilor, ci a răului lucrat în mijlocul creștinilor de către Satan, prin învățăturile rele, prin învățătorii răi și adepții lor. Domnul Isus a semănat. Satan a semănat și el, în timp ce oamenii dormeau. Au fost iudaizanți, filozofi, eretici care aparțineau de unii și de ceilalți sau care se împotriveau adevărului Vechiului Testament.

Totuși Hristos semănase numai grâu curat. Atunci ar trebui smulsă neghina? Este clar că starea Împărăției în lumea aceasta, în timpul absenței lui Hristos, depinde de răspunsul la întrebarea aceasta; și ea aruncă lumină și asupra acestei stări. Dar era nevoie de mai multă putere pentru a remedia introducerea răului, decât pentru a-l preveni. Totul era iremediabil până la intervenția Împăratului la timpul secerișului. Împărăția cerurilor pe pământ, așa cum este ea în mâinile oamenilor, trebuie să rămână un sistem amestecat. Eretici, frați falși se găsesc în ea, la fel și rodul lucrării Domnului; rodul însă, în această din urmă legătură a lui Dumnezeu cu omul, dă mărturie despre incapacitatea omului de a păstra ce este bun și curat în starea dintâi. Și întotdeauna a fost așa.

Executarea judecății asupra a tot ce nu este de la Dumnezeu

La timpul secerișului (expresie care arată o anumită perioadă în care au loc evenimentele care se referă la seceriș) Domnul Se va ocupa mai întâi, în providența Sa, de neghină. Spun „în providența Sa”, pentru că El folosește pe îngeri. Neghina va fi legată în snopi, gata pentru a fi arsă.

Trebuie să observăm că subiectul actelor de smulgere din rădăcini a stricăciunii sunt aici lucrurile exterioare din lume – fiind vorba despre stricăciunea care s-a dezvoltat în mijlocul creștinătății.

Robii nu sunt în stare să facă lucrul acesta. Amestecul (datorat slăbiciunii și neglijenței lor) este de așa fel încât dacă ar smulge neghina, ar smulge și grâul cel bun. Nu numai priceperea, dar și puterea practică de a deosebi lucrurile le-ar lipsi pentru a executa un astfel de plan. Odată ce neghina este acolo, ei n-au nimic de făcut cu ea, în ce privește prezența ei în lumea aceasta, în creștinătate. Lucrarea lor se referă la ce este bine. Grijă de a curăți creștinătatea nu face parte din ce li s-a încredințat. Aceasta este o lucrare de judecată asupra a ceea ce nu este de la Dumnezeu, lucrare care aparține Aceluia care știe s-o execute potrivit perfecțiunii unei cunoașteri care cuprinde totul și a unei puteri căreia nimic nu-i scapă; El va ști, dintre doi care vor fi în același pat, să ia pe unul și să lase pe celălalt.

Executarea judecății asupra celor răi în lumea aceasta nu aparține slujitorilor lui Hristos. Domnul va împlini judecata aceasta prin îngerii puterii Sale, cărora El le dă grija de a o executa.

Strângerea graului

După ce a legat neghina, El adună grâul cel bun în grânarul Său. Grâul nu este legat în diferite mănunchiuri; Domnul îl ia pe tot la El. Așa este sfârșitul privitor la manifestarea exterioară a Împărăției aici pe pământ. Aceasta nu este tot ce ne-ar putea învăța aici parabola aceasta, dar ea termină subiectul acestei părți a capitolului. În timpul absenței lui Isus, ansamblul roadelor din ceea ce s-a semănat va fi stricat de lucrarea vrăjmașului. La sfârșit, Domnul va lega în mănunchi întreaga lucrare a vrăjmașului, adică o va pregăti în lumea aceasta pentru judecată. Apoi El va lua de aici Adunarea. Este evident că aceasta termină aici pe pământ scena care se desfășoară în timpul absenței Sale. Judecata încă nu este executată; și înainte de a vorbi despre ea, Domnul dă alte imagini ale formelor pe care Împărăția le va lua în timpul absenței Sale.

Grăuntele de muștar: forma unei mari puteri

Ce s-a semănat ca un grăunte de muștar devine un copac mare, expresie care este simbolul unei mari puteri pe pământ. Asirianul, Faraon, Nebucadnețar, ne sunt prezentați ca niște copaci mari în cuvânt (vedeți Ezechiel 31.3; 17.23,24; Daniel 4.10). Așa avea să fie forma Împărăției care începea ca foarte mică prin Cuvânt, semănat de Domnul și mai târziu de ucenicii Săi. Ceea ce va produce sămânța aceasta va trebui să îmbrace puțin câte puțin forma unei mari puteri care se va arăta în mod proeminent pe pământ și sub care ceilalți vor veni să se adăpostească, asemenea unor păsări sub ramurile unui copac. Și chiar așa s-a întâmplat.

Aluatul: corupția în doctrină

Apoi (de la versetul 33 înainte) nu numai că aceasta va fi o mare putere pe pământ, dar Împărăția va avea caracterul unui sistem de doctrină care se va răspândi de la sine – o măturie care va cuprinde tot ce era de așteptat de la sfera ei de influență. Cele trei măsuri se vor dospi în întregime. Nu insist aici asupra faptului că mereu cuvântul „**aluat**” este folosit în Scriptură într-un sens rău; însă Duhul Sfânt vrea să ne facă să înțelegem că nu este vorba aici de puterea regeneratoare a Cuvântului în inima unei persoane, care în felul acesta ar veni la Dumnezeu; că nu este vorba nici de vreo putere care să lucreze prin forța exterioară, ca Faraon, Nebucadnețar și ceilalți copaci mari din Scriptură. Aici însă este un sistem nou de doctrină care, pătrunzând peste tot, va caracteriza toată plămădeala. Nu este nici credința propriu-zisă, nici viața; aici este o religie, creștinătatea. Mărturisirea unei doctrine de către inimi care nu suportă nici pe Dumnezeu, nici adevărul, duce întotdeauna la coruperea doctrinei însăși.

Cu parabola aluatului se termină învățăturile Domnului date mulțimii. Toate erau acum prezentate mulțimii în parabole, pentru că ea nu-L primea pe El, Împăratul; și El vorbea de niște lucruri care presupuneau respingerea Lui, de un aspect al Împărăției necunoscut în revelațiile Vechiului Testament, revelații care au în vedere ori Împărăția venită în putere, ori o rămășiță mică, primind în mijlocul suferințelor cuvântul Împăratului Profet care fusese respins.

Cu ucenicii Săi, în casă, într-un loc izolat

După ce a spus parabola aluatului, Isus nu mai rămâne cu mulțimea, pe malul mării – loc potrivit poziției în care El Se afla față de popor după mărturia dată la sfârșitul capitolului 12 și unde El venise după ce a ieșit din casă. Acum Isus intră din nou în casă cu ucenicii Săi; și acolo, într-o intimitate deosebită cu ei, El descoperă adevăratul caracter (sau scopul) Împărăției cerurilor, rezultatul a ceea ce se făcea în ea și mijloacele care vor fi folosite pentru a curăți totul pe pământ, când istoria exterioară a Împărăției, din timpul absenței Sale, se va fi terminat. Deci aflăm aici ce caracterizează Împărăția pentru omul spiritual, ce înțelege el ca fiind adevăratul gând al lui Dumnezeu cu privire la Împărăție, precum și judecata care va înlătura ce îi era împotriva – prin manifestarea puterii care va face ca Împărăția în exteriorul ei să fie potrivită inimii lui Dumnezeu.

Explicarea parabolei neghinei

Am văzut istoria exterioară a Împărăției terminându-se cu aceste două lucruri: grâul cel bun pus în grânar, iar pleava legată în mănunchiuri pe pământ, gata să fie arsă. Explicația parabolei acesteia reia istoria Împărăției în acel timp; însă ea ne face să înțelegem și să deosebim părțile diferite ale amestecului, atribuind fiecare parte din acest amestec adevăratului ei autor. Țarina este lumea; Cuvântul a fost semănat în ea pentru a stabili astfel Împărăția. Sămânța cea bună erau fiii Împărăției; ei aparțineau într-adevăr de ea, potrivit gândului lui Dumnezeu; ei îi sunt moștenitorii. Iudeii nu mai erau acești fii, iar apartenența de Împărăție nu mai era privilegiul nașterii lor firești, din această națiune. Deveniai copil al Împărăției prin Cuvânt.

Dar în mijlocul copiilor Împărăției, pentru a strica lucrarea Domnului, vrăjmașul introduce tot felul de persoane, roade ale învățăturilor pe care el le semănase în mijlocul celor care erau născuți din adevăr. Aceasta este lucrarea lui Satan, acolo unde învățătura lui Hristos a fost introdusă. „**Secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii**” (versetul 39).

Se va remarca aici că Domnul nu explică cele petrecute din perspectivă istorică, ci termenii folosiți introduc deznodământul când sosește secerișul. Se subînțelege împlinirea istorică a ceea ce fusese vestit în parabolă; și Domnul trece mai departe, pentru a prezenta marele rezultat, în afara Împărăției însăși (așa cum este ea în timpul absenței Sale, când El este în cer). Grâul cel bun – adică Adunarea – este în grânar, iar neghina în snopi pe pământ. Și Fiul Omului va lua tot ce formează acești snopi, tot ceea ce, ca rău, necinstește pe Dumnezeu în Împărăție, și îl va arunca în cuptorul de foc unde sunt plânsul și scrâșnirea dinților (versetele 40-42). Urmare acestei judecăți, cei drepti vor străluci întocmai ca El, adevăratul Soare al acestei zile glorioase – din veacul viitor – în Împărăția Tatălui lor. Hristos va fi primit Împărăția de la Tatăl, ai Cărui copii sunt ei, și ei vor străluci împreună cu El potrivit acestui caracter.

Astfel aflăm rezultatele, pe pământ, pentru mulțime, ale semănăturii divine și uneltilor vrăjmașului – Împărăția prezentată sub aspectul acesta; apoi asocierea celor răi între ei, în afara ordinii naturale pe suprafața țarinei, și răpirea Adunării. Dar pentru ucenicii Săi, Domnul explică tot ce era necesar ca să-i facă să înțeleagă perfect termenii parabolei. Apoi vine judecata făcută de Fiul Omului asupra celor răi, care sunt aruncați în foc, și arătarea celor drepti în glorie (aceste evenimente din urmă împlinindu-se după ce Domnul Se va fi ridicat și va fi pus capăt formeii exterioare a Împărăției cerurilor pe pământ, cei răi fiind legați în snopi, iar cei sfinți luați sus).

Comoara ascunsă în ogor

Domnul, după ce a dat astfel, pentru învățătura deplină a ucenicilor Săi, explicația istoriei văzute și rezultatele ei în judecată și în glorie, le comunică gândurile lui Dumnezeu cu privire la ce se va petrece pe pământ în timpul desfășurării evenimentelor exterioare și pământești ale Împărăției – două categorii de lucruri pe care omul spiritual ar trebui să le deosebească. Împărăția cerurilor este pentru el, pentru cel care avea înțelegerea scopului lui Dumnezeu, ca o comoară ascunsă într-un ogor (versetul 44). Un om găsește comoara și cumpără tot ogorul, pentru a avea comoara aceasta. Nu ogorul era scopul pe care îl avea, ci comoara care se găsea în el. În felul acesta Hristos a cumpărat lumea. El o posedă de drept. Scopul Lui este comoara ascunsă în ea, poporul Său, toată gloria răscumpărării care este în legătură cu ea; într-un cuvânt, Adunarea, prezentată nu în frumusețea sa morală și, într-un anumit sens, divină, ci ca obiect special al dorințelor și al jertfirii Domnului – ceea ce inima Sa a găsit în lumea aceasta, potrivit planurilor și gândurilor lui Dumnezeu.

În parabola aceasta vedem atracția puternică a acestui „lucru nou” care îl face pe cel care l-a găsit să cumpere ogorul, ca să aibă ce dorea.

Iudeii nu erau un lucru nou; lumea nu avea nimic atrăgător, dar comoara aceasta nouă îl determina pe cel care a descoperit-o să se lipsească de tot ce avea numai ca s-o obțină. Într-adevăr, Hristos a părăsit totul. Nu numai că El S-a golit de toate pentru a ne răscumpăra, dar El a renunțat la tot ce îi aparținea ca om, ca Mesia pe pământ; El a renunțat la promisiunile care se refereau la El, la drepturile Sale împărătești, la viața Sa, pentru a lua în stăpânire lumea care conținea comoara aceasta, poporul pe care El îl iubea.

Perla de mare preț

Aceeași idee, dar sub alt aspect, se găsește în parabola perlei de mare preț (versetele 45,46). Un om căuta perle frumoase. Știa ce făcea. Avea gustul, posibilitatea de a deosebi lucrurile, cunoașterea a ceea ce căuta. Frumusețea binecunoscută a lucrului acestuia îl făcea să caute. Când a găsit o perla care corespundea gândurilor sale, a înțeles că merita să vândă totul, numai s-o aibă. Perla avea prețul acesta în fața ochilor aceluia care știa să-i aprecieze valoarea. Astfel, cumpără perla, fără nimic altceva împreună cu ea. În felul acesta Hristos a găsit în Adunare, în ea însăși, o frumusețe și (din cauza acestei frumuseți) o valoare care l-a făcut să părăsească totul pentru a o obține. Tocmai aceasta s-a întâmplat cu Împărăția.

Cunoscând starea omului, chiar și a iudeilor, gloria lui Dumnezeu cerea ca totul să fie părăsit pentru a avea acest lucru nou; nu se găsea nimic în om pe care Hristos să-l poată lua pentru Sine. Nu numai că El își găsea bucuria în a lăsa totul pentru a avea acest lucru nou; dar ceea ce inima Lui căuta și care nu se găsea în nici o altă parte, El a găsit în ceea ce Dumnezeu l-a dat, în cadrul Împărăției. El n-a cumpărat alte perle. Înainte de a descoperi perla aceasta, El nu avea nici un motiv ca să vândă tot ce avea. Îndată ce a văzut-o, El a luat o hotărâre; El părăsește totul pentru ea. Valoarea pe care ea o are îl determină, pentru că El știe cum să judece și să caute cu atenție.

Nu vreau să spun că fiii Împărăției n-ar fi înșuflețiți de același principiu. Când cineva a înțeles ce înseamnă să fii copil al Împărăției, părăsește totul pentru a se bucura de faptul acesta, pentru a fi o parte din perla de mare preț. Dar noi nu cumpărăm lucruri fără valoare pentru a avea comoara în sine; și suntem departe de a căuta perle frumoase pentru a o găsi pe cea de mare preț. Parabolele acestea, în toată însemnătatea lor, nu se aplică decât lui Hristos. Scopul acestor parabole este de a face să reiasă contrastul dintre ce se făcea atunci și starea de lucruri care avusese loc înainte – adică relațiile pe care Domnul le avusese cu iudeii.

Năvodul aruncat în mare; peștii cei buni Ne rămâne încă de cercetat una din cele șapte parabole – cea a năvodului aruncat în mare (versetele 47-50). În parabola aceasta nu se schimbă personajele: aceiași pescari care au aruncat năvodul, îl trag la mal și fac trierea, punând peștii cei buni în vase, fără să se ocupe și de cei răi. A pune în siguranță peștii cei buni, aceasta era lucrarea celor care trăgeau năvodul; și lucrarea aceasta nu se făcea decât atunci când au ajuns la mal. A face trierea este lucrarea lor, fără îndoială; dar ei nu se ocupă decât de peștii cei buni. Ei îi cunosc. A avea pești buni este munca lor, scopul pescuirii lor. Fără îndoială, și alți pești intră în năvod și sunt reținuți acolo împreună cu cei buni; dar ei nu sunt buni. Nu este necesară o altă judecată. Pescarii știu care pești sunt buni. Nu toți peștii sunt buni. Cei buni sunt puși deoparte.

Lucrarea aceasta a pescarilor face parte chiar din istoria însăși a Împărăției cerurilor. Nu este aici vorba de judecata celor răi. Ei sunt lăsați deoparte atunci când pescarii adună pe cei buni în vase. Nu este vorba aici de soarta finală, nici a celor buni, nici a celor răi. Soarta celor buni nu este de a fi puși deoparte pe țărm, nici a celor răi de a fi doar lăsați acolo. Aceasta va fi după acțiunea din parabolă; și, cu privire la cei răi, judecata lor nu se face numai prin separarea lor de cei buni, printre care fuseseră amestecați, ci prin nimicirea lor. Nici în parabola aceasta, nici în cea a neghinei și a grâului, judecata nu face parte din parabola însăși. Acolo neghina este legată și lăsată pe câmp; aici, peștii răi sunt aruncați din năvod. În felul acesta năvodul Evangheliei a fost aruncat în marea popoarelor și a strâns oameni de toate felurile. După această strângere generală care a umplut năvodul, lucrătorii Domnului, ocupându-se de cei buni, îi adună împreună, despărțindu-i de cei răi. Trebuie remarcat aici că aceasta este o asemănare a Împărăției. Acesta este caracterul pe care îl ia Împărăția, când evanghelia a adunat o mulțime formată din buni și răi. La sfârșit, când năvodul a fost tras, adunând tot felul de pești, cei buni sunt puși deoparte, pentru că sunt prețioși; ceilalți sunt lăsați. Cei buni sunt adunați în diferite vase. Cei sfinți sunt adunați nu de îngeri, ci prin lucrarea celor care s-au străduit în numele Domnului. Deosebirea nu se face prin judecată, ci prin lucrătorii care se ocupă de cei buni.

Executarea publică a judecății

Executarea judecății este cu totul alt lucru. Lucrătorii nu au nimic a face cu ea. La sfârșitul veacului, îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor dreți – nu pe cei dreți de restul, cum au făcut pescarii – și îi vor arunca în cuptorul de foc, unde vor fi plânsul și scrâșnirea dinților (versetele 49,50). Nu se spune aici nimic despre vreo lucrare a lor cu privire la cei dreți. Nu era lucrarea îngerilor de a pune pe cei dreți în vase, ci a pescarilor.

În cele două parabole, îngerii se ocupă de cei răi. În parabola neghinei, fusese prezentat rezultatul public, care are loc fie în timpul perioadei Împărăției cerurilor, fie după aceea. Lucrul acesta nu este repetat aici. Dar aici se adaugă lucrarea care trebuie făcută cu privire la cei dreți, când năvodul este plin. Soarta celor răi este prezentată încă o dată, pentru a se vedea diferența dintre lucrarea care se face cu privire la ei, față de cea împlinită de către pescari care adună pe cei buni în diferite vase.

De asemenea soarta celor răi este prezentată sub un alt punct de vedere: cei dreți sunt lăsați la locul lor. În parabola neghinei, judecata celor răi este declarată astfel: ei vor fi aruncați acolo unde vor fi plânsete și scrâșniri de dinți; dar este descoperită în același timp starea

generală a Împărăției, și îi vedem pe cei dreپți strălucind ca soarele în partea cea mai înălțată a Împărăției. În parabola năvodului, numai cei înțeleپți înțeleg, cei care au gânduri spirituale văd; cei dreپți sunt puși în vase. În cea dintâi parabolă, înaintea judecății este, prin puterea spirituală, o separare care nu exista în starea publică generală a Împărăției, ci numai ceea ce providența a lucrat în câmp; iar grăul cel bun este primit în cer. Aici însă, separarea se face față de cei buni. Pentru priceperea spirituală, acesta era punctul principal, mai însemnat decât o manifestare publică; ulterior judecata va fi executată în fapt asupra celor răi; atunci cei dreپți vor fi lăsați.

Explicarea parabolei peștilor

În explicarea celei de a doua parabole, adică în cazul neghinei, judecata absolută și finală distruge și consumă ce rămâne pe câmp și care fusese deja strâns și separat în mod providențial de grăul cel bun. Îngerii sunt trimiși la sfârșit nu pentru a separa neghina de grău (lucru care s-a făcut), ci pentru a arunca neghina în foc, curățind astfel Împărăția. În explicația parabolei peștilor (versetul 49) se face aceeași triere: vor fi oameni dreپți pe pământ și cei răi vor fi despărțiți de ei. Învățătura practică a pildei acesteia este separarea celor buni dintre cei răi și strângerea laolaltă a unui mare număr din cei dintâi. Aceasta se repetă de mai multe ori, mulți buni fiind astfel strânși laolaltă. Slujitorii Domnului sunt instrumentele folosite pentru ceea ce are loc în parabola însăși.

Lucruri noi și vechi

Parabolele acestea conțin lucruri vechi și lucruri noi (versetele 51,52). Învățătura despre Împărăție, de exemplu, era bine cunoscută. Faptul că Împărăția avea să ia formele descrise de Domnul, că avea să cuprindă toată lumea fără deosebire, poporul lui Dumnezeu avându-și existența nu de la Avraam, ci din Cuvânt – toate acestea erau cu totul noi. Totul era de la Dumnezeu. Cărturarul avea desigur cunoștință despre Împărăție, dar nu știa nimic despre caracterul pe care o va lua ca Împărăție a cerurilor întemeiată în lumea aceasta prin Cuvânt, de care totul depinde aici.

Lucrarea reluată printre iudei; Hristos respins ca Profet și Împărat

După aceea (versetele 53 și următoarele) Domnul reia lucrările Sale printre iudei . Pentru ei, El nu era decât „fiul tâmplarului”; ei cunoșteau familia Lui pământească. Împărăția cerurilor nu era nimic pentru ei. Descoperirea Împărăției acesteia era dusă în altă parte și acolo lucrurile divine erau comunicate. Iudeii nu vedeau nimic dincolo de lucrurile pe care inima firească le putea înțelege. Binecuvântarea Domnului era oprită de necredința lor: El era respins de Israel atât ca Profet cât și ca Împărat.

Moartea lui Ioan Botezătorul

Aici Evanghelia reia cursul istoric al acestor revelații, dar în așa fel încât să facă să se arate spiritul care însușește mulțimea. Irod (iubind puterea sa pământească și propria lui glorie mai mult decât supunerea față de mărturia lui Dumnezeu, și legat mai mult de o gândire greșită omenească decât de conștiința lui, deși părea să fi recunoscut în multe privințe puterea adevărului) tăiașe capul precursorului lui Mesia, Ioan Botezătorul, pe care îl pusese în închisoare, ca să înlăture din fața soției sale pe acela care îl mustra cu credincioșie pentru păcatul în care trăia.

Isus, ca Yahve, îngrijește de toate nevoile poporului Său

Isus este sensibil față de însemnătatea faptei acesteia care îi este adusă la cunoștință. Împlinind împreună cu Ioan, într-o lucrare smerită (deși personal era nespus de înălțat față de el) mărturia lui Dumnezeu în popor, El Se simțea atașat de Ioan în inima și în lucrarea Lui, pentru că întotdeauna credincioșia în mijlocul răului unește strâns inimile; și Isus a binevoit să ia un loc acolo unde era vorba de credincioșie (vezi Psalmul 40.9,10). Aflând despre moartea lui Ioan, El Se retrage într-un loc pustiu; dar, în timp ce Se depărta de mulțimea lui Israel, care începea astfel să respingă clar mărturia lui Dumnezeu, Isus nu încetează să fie susținătorul tuturor nevoilor acestei mulțimi și să dea astfel mărturie că Acela care putea îngriji direct de nevoile lor era acolo în mijlocul lor. Mulțimea care simțea aceste nevoi, deși nu avea credință, totuși admira puterea lui Isus și L-a urmat în locul acela pustiu; și Isus, făcându-l-se milă, a vindecat pe toți cei bolnavi.

Seara, ucenicii L-au rugat să dea drumul mulțimii ca să-și caute de mâncare. El n-a vrut și a dat o mărturie deosebită despre prezența, în Persoana Sa, a Aceluia care avea să sature cu pâine pe săracii din poporul Său (Psalmul 132). Domnul (Yahve), Mântuitorul, care întărea tronul lui David, era acolo în Persoana Aceluia care trebuia să moștenească acest tron (versetele 13-21). Nu mă îndoiesc că cele douăsprezece coșuri cu firimituri se referă la numărul care arată totdeauna în Scripturi perfecțiunea puterii administrative exercitată de om.

Ucenicii ca instrumente ale binecuvântării și puterii Împărăției

Este de observat de asemenea că Domnul aștepta ca cei doisprezece ucenici să fie capabili de a servi ca instrumente pentru împlinirea faptelor Sale de binecuvântare și de putere, administrând potrivit puterii Sale binecuvântările Împărăției. „Dați-le voi să mănânce”, spune El (versetul 16). Aceasta se aplică la binecuvântarea Împărăției Domnului și la ucenicii lui Isus, cei doisprezece, ca fiind slujitorii ei; dar este și un principiu foarte însemnat cu privire la efectul credinței față de orice intervenție a lui Dumnezeu în har. Credința ar trebui să poată folosi puterea care lucrează într-o astfel de intervenție, pentru a produce lucrările potrivite acestei puteri, în conformitate cu rânduiala dispensației respective și cu înțelegerea acestei dispensații prin credință. Vom găsi în alte părți acest principiu și mai mult dezvoltat.

Ucenicii voiau să dea drumul mulțimii, neștiind să folosească puterea lui Hristos. Ei ar fi trebuit să știe s-o folosească în favoarea lui Israel, potrivit gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul lor.

Ucenicii în mijlocul mării; Isus în furtună și în liniște

Dacă acum Domnul arăta cu o răbdare perfectă, prin faptele Sale, că Acela care putea să binecuvânteze în felul acesta pe Israel era în mijlocul poporului Său, totuși dădea în același timp mărturie că El era despărțit de poporul acesta din cauza necredinței lui. Isus face ca ucenicii Lui să se suie într-o corabie ca să treacă marea, singuri; și, dând drumul mulțimii, El Se urcă pe un munte, deoparte, ca să Se roage, în timp ce corabia în care sunt ucenicii este bătută de valurile mării, agitată de un vânt care era împotriva: tablou mișcător a ceea ce urma să aibă loc.

Dumnezeu, într-adevăr, a trimis pe ai Săi să treacă singuri marea furtunoasă a lumii, întâmpinând o împotrivire față de care este greu de luptat. În timpul acesta, Isus Se roagă singur, sus. El trimisese acasă pe cei din poporul iudeu care Îl înconjuraseră în timpul prezenței Sale aici pe pământ. În afara caracterului ei general, plecarea ucenicilor ne prezintă în mod deosebit rămășița evreiască. Petru, individual, ieșind din corabie, depășește chiar, simbolic vorbind, poziția acestei rămășițe. El reprezintă credința aceasta care, părăsind comoditatea pământească a corăbiei, merge în întâmpinarea lui Isus, care i S-a descoperit.

Petru merge pe mare – încercare îndrăznească, dar întemeiată pe cuvintele lui Isus: „**Vino**” (versetul 29). Dar observați că mersul acesta al lui Petru nu are altă bază decât cuvintele acestea: „**Dacă ești Tu**” (versetul 28), adică Isus Însuși. Nu există nici un sprijin, nici o posibilitate de a merge, dacă Îl pierzi din vedere pe Hristos. Totul depinde de El. Corabia era mijlocul cunoscut de a ajunge la locul dorit; numai credința care privește la Isus poate merge pe ape. Omul, numai ca om, se afundă prin chiar faptul că este acolo. Nimeni nu se poate menține deasupra apelor, în afară de credința care își găsește în Isus puterea care este în El și care apoi Îi urmează exemplul. Dar este plăcut să fii ca Isus, să-L imiți; și atunci ești mai aproape de El, mai asemenea Lui.

Aceasta este adevărata poziție a Adunării, în contrast cu rămășița în caracterul ei obișnuit. Isus merge pe ape ca pe pământul tare. El, care a creat elementele așa cum sunt, poate foarte bine să dispună de calitățile lor așa cum Îi place.

El îngăduie furtunile pentru a ne pune la încercare credința. El merge pe valurile furioase ca și pe timp liniștit. De altfel furtuna nu schimbă nimic. Cel care se afundă în ape, se va afunda în timp liniștit ca și în furtună, iar cel care poate merge pe ape, va merge în furtună ca și atunci când apele sunt potolite. Dar îndată ce privești la împrejurări, credința se duce și Domnul este uitat. Deseori, într-adevăr, împrejurările ne fac să-L uităm pe Isus, acolo unde credința în Cel care este mai presus de toate lucrurile ar trebui să ne facă în stare să le dominăm.

Totuși, Dumnezeu fie laudat, Cel care cu propria Sa putere merge pe ape este prezent pentru a susține credința și pașii șovăitori ai sărmanului ucenic; oricum ar fi, credința aceasta adusesse pe Petru atât de aproape de Isus încât El îi întinde mâna și îl susține. Greșeala lui Petru era că el privea la valuri, la furtună (care, de fapt nu avea însemnătate), în loc să privească la Isus, care nu Se schimbase și mergea chiar peste valuri, fapt pe care credința lui Petru ar fi trebuit să-l remarce. Cu toate acestea, strigătul disperării lui a pus în activitate puterea lui Isus, așa cum credința lui Petru ar fi trebuit s-o facă: însă aceasta era acum spre rușinea lui, în loc să fi fost în bucuria părtășiei cu Domnul și mergând ca El.

In corabie cu rămășița; in Ghenezaret și, in viitor, in lume

După ce Isus S-a suit în corabie, vântul a încetat. Așa va fi și când Domnul Se va întoarce la rămășița poporului Său în lumea aceasta. Atunci de asemenea El va fi adorat ca Fiu al lui Dumnezeu de toți cei care sunt în corabie cu rămășița lui Israel. La Ghenezaret, Isus Își arată din nou puterea care mai târziu va înlătura de pe pământ tot răul pe care Satan l-a făcut. Când va veni El din nou, lumea Îl va recunoaște. Acesta este un tablou frumos al rezultatului respingerii lui Hristos în mijlocul poporului evreu, respingere pe care Evanghelia după Matei ne-a prezentat-o deja.

Punerea deoparte de către Dumnezeu a sistemului iudaic

Capitolul acesta ne prezintă pe om și pe Dumnezeu, contrastul moral între învățătura lui Hristos și cea a iudeilor; de asemenea, sistemul iudaic este, din punct de vedere moral, înlăturat de Dumnezeu. Vorbind despre sistem, mă gândesc la întreaga stare morală a iudeilor ajunsă un sistem prin fățarnicia care căuta să ascundă nelegiuirea, însă înălțându-se în ochii lui Dumnezeu înaintea Căruia se prezentau pe ei înșiși. Ei se serveau de numele lui Dumnezeu pentru a coborî, sub pretextul evlaviei, mai jos decât regulile conștiinței naturale. În felul acesta un sistem religios devine marele instrument al puterii vrăjmașului, și mai ales atunci când acest sistem din care a rămas doar numele, a fost instituit de Dumnezeu. Dar prin aceasta omul este judecat, pentru că iudaismul însemna omul care avea legea și cultura transmise din partea lui Dumnezeu.

Moralitatea adevărată și tradiția Judecata pe care Domnul o rostește asupra sistemului acestuia fățarnic, arătându-i rezultatul, adică punerea deoparte a lui Israel, dă loc unei învățături care merge și mai departe. Cercetând inima omului și judecând pe om după ceea ce iese din ea, se vede că inima lui este un izvor al tuturor nelegiuirilor; El arată astfel foarte clar că orice adevărată moralitate își are temelia în convingerea despre păcat și în mărturisirea lui. Fără această convingere și această mărturisire, inima este întotdeauna într-o atitudine greșită și se consideră satisfăcută. Astfel Isus ajunge la izvorul tuturor lucrurilor și iese din relațiile speciale și temporare ale poporului evreu pentru a intra în adevărata moralitate care aparține tuturor timpurilor. Ucenicii nu țineau tradiția bătrânilor (versetele 1,2); Domnul nu Își făcea griji cu această tradiție. El prinde ocazia cu acuzația aceasta ca să atingă conștiința acuzatorilor lor, spunând adevărul acesta, că Judecata care va veni în urma respingerii Fiului lui Dumnezeu era îndreptățită și de temeiul relațiilor care existau deja între Dumnezeu și Israel.

Cărturarii și fariseii anulau porunca lui Dumnezeu prin tradițiile lor, și aceasta într-un punct capital și de care depindeau toate binecuvântările pământești pentru copiii lui Israel. Isus (versetele 8,9) le arată astfel, prin propriile lor rânduiri, fățarnicia profundă, egoismul și zgârcenia acelor care pretindeau că ar fi conducători ai poporului și că i-ar forma inima pentru moralitatea și închinarea către Domnul (Yahve). Isaia rostise deja Judecata lor.

Apoi El arată mulțimii (începând cu versetul 10) că problema se pune în ceea ce este omul, ce iese din inima lui, din lăuntrul ființei lui; și descrie șuvoaiele întunecate care vin din acest izvor corupt. Dar ce scandaliza pe cei care se socoteau ei înșiși drepti înaintea lumii acesteia și ce era de neînțeles chiar pentru ucenici era adevărul simplu cu privire la inima omului așa cum este cunoscută ea de Dumnezeu. Nimic nu este mai simplu decât adevărul, atunci când este cunoscut; nimic nu este atât de dificil, atât de neclar, când o Judecată este formată cu privire la el de către inima unui om care nu are adevărul. Omul judecă potrivit propriilor sale gânduri și adevărul nu se află în ele. Într-un cuvânt, Israel și îndeosebi Israelul religios este pus în contrast cu adevărata morală: omul este pus în propria lui responsabilitate și arătat în adevărul lui caracter înaintea lui Dumnezeu.

Formele exterioare sau curăția lăuntrică

Isus cercetează inima; dar, purtându-Se cu har, El lucrează potrivit inimii lui Dumnezeu, pe care o arată ca fiind deasupra termenilor obișnuiți ai relațiilor lui Dumnezeu cu Israel. O persoană divină, Dumnezeu, poate umbla în limitele legământului pe care l-a dat, dar nu este limitată de el. Necredințioșia poporului Său față de acest legământ dă ocazia de a ne arăta pe Domnul plasându-Se deasupra lui. Notați aici efectul religiei tradiționale care orbește judecata morală. Ce este mai clar și mai simplu ca adevărul acesta, că ceea ce întinează pe om nu este ceea ce el mănâncă, ci ce iese din gura și din inima sa? Dar ucenicii nu puteau să înțeleagă lucrul acesta, fiind sub influența nefericită a învățăturii fariseice care puneă formele exterioare în locul curăției lăuntrice.

Cererea femeii canaanite; asprimea aparentă a Domnului

Hristos părăsește atunci hotarele lui Israel și disputele cu cărturarii din Ierusalim, pentru a vizita locurile cele mai depărtate de privilegiile iudaice. S-a dus în părțile Tirului și Sidonului (versetul 21), aceste cetăți pe care El însuși le dăduse ca exemple ale celor care erau cei mai departe de pocăință. Vedeți capitolul 11, unde El pune aceste orașe în același rând cu Sodoma și Gomora, ba chiar mai împietrite decât acestea.

O femeie a venit din ținuturile acestea. Ea era dintr-un popor blestemat, potrivit principiilor care deosebeau pe Israel (Deuteronom 7.1,2). Era canaanită. Femeia aceasta a venit să ceară intervenția lui Isus pentru fiica ei stăpânită de un demon. Cerând lui Isus favoarea aceasta, ea se servește de titlul pe care credea că îl recunoștea Domnului în relația Sa cu iudeii, și îi spune: „**Fiu al lui David**”. Aceasta dă loc unei întregi dezvoltări a poziției Domnului și, în același timp, a condițiilor sub care omul putea spera să aibă parte de bunătatea Sa, de revelația lui Dumnezeu însuși.

Ca Fiu al lui David, El nu are nimic a face cu o canaanită. El nu-i răspunde. Ucenicii ar fi vrut ca El să-i satisfacă cererea, ca să scape de ea, să termine cu această stăruință plictisitoare. Domnul le răspunde că El nu este trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel (versetul 24). Și așa stăteau lucrurile. Oricare ar fi putut fi planurile lui Dumnezeu arătate cu ocazia respingerii Sale (vedeți Isaia 49), El era slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinților (Romani 15.8).

Luându-și adevăratul loc, femeia canaanită se bucură de bunătatea suverană a lui Dumnezeu față de națiuni

Femeia, cu un limbaj mai simplu și mai direct, expresie mai naturală a sentimentelor ei, cere intervenția plină de îndurare a Aceluia în a Cărui putere ea își pune toată încrederea. Domnul îi răspunde că nu este potrivit să iei pâinea copiilor și s-o arunci câteilor (versetul 26). Vedem aici adevărata poziție a Domnului, ca Unul care venise la Israel; promisiunile erau pentru copiii Împărăției. Fiul lui David era administratorul acestor promisiuni. Putea El atunci să nu ia în seamă ceea ce distingea poporul lui Dumnezeu?

Dar credea aceasta că își trage tăria din nevoia ei și care nu găsește alt ajutor decât în Domnul însuși, acceptă umilirea poziției ei și socotește că la Domnul există pâine și pentru foamea acelora care nu au dreptul la ea. Credea aceasta stăruie în felul acesta, pentru că era o nevoie bine simțită și era încredere în Cel care venise în har.

Ce a făcut El prin duritatea Sa aparentă? El a adus sărmana femeie la sentimentul și la exprimarea adevăratului ei loc înaintea lui Dumnezeu, adică la adevărul cu privire la ea. Dar atunci este adevărat să spui că Dumnezeu era mai puțin bun decât credea ea, mai puțin bogat în îndurare față de cea lipsită de orice, care nu avea speranță și încredere decât în îndurarea aceasta? A spune aceasta înseamnă a tăgădui caracterul și natura lui Dumnezeu, a cărui expresie, adevăr și martor pe pământ era Isus; ar fi însemnat să Se tăgăduiască pe Sine însuși și scopul misiunii Sale. Isus nu putea spune: „Dumnezeu nu are o fărâmitură pentru o astfel de făptură”. El răspunde cu toată inima: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se după cum voiești!” (versetul 28). Dumnezeu iese din limitele strâmte ale legământului Său cu evreii pentru a lucra în bunătatea Sa suverană, potrivit însăși firii Sale. El Se arată ca Dumnezeu al bunătății, și nu numai ca Yahve al lui Israel.

Simțul nevoii și Izvorul binecuvântării

Dar bunătatea aceasta se arată față de un suflet adus să recunoască, în prezența acestei bunătăți, că nu are nici un drept la ea. Aici a condus-o aparenta duritate a Domnului. Ea primea totul prin har, fiind ea însăși nedemnă de orice. Așa, și numai așa, orice suflet obține binecuvântarea. Nu este numai simțul nevoilor ei – femeia canaanită îl avea de la început – nevoile ei au adus-o aici. Nu era de ajuns să-și dea seama că Domnul Isus poate să răspundă nevoilor ei; femeia a venit recunoscând lucrul acesta. Trebuie să ne aflăm în prezența singurului izvor de binecuvântare și să fim aduși să simțim că, deși suntem acolo, nu avem nici un drept de a ne bucura de el. Și aceasta este o poziție extrem de grea. Când am ajuns aici, totul este har. Dumnezeu poate atunci să lucreze potrivit propriei Sale bunătăți; și El răspunde oricărei dorințe pe care inima și-o poate forma pentru adevărata ei fericire.

Inima omului și inima lui Dumnezeu; înțelepciunea, credințioșia și harul lui Dumnezeu

Vedem deci aici pe Hristos, slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinților și pentru ca națiunile să glorifice pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa, potrivit cu ce este scris: Romani 15.8,9. În același timp, adevărul acesta din urmă arată starea reală a omului și harul deplin și perfect al lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează potrivit acestui adevăr, rămânând totuși credincios promisiunilor Sale; și înțelepciunea Sa se desfășoară într-un fel care trezește admirația noastră.

Vedem cât de mult introducerea în locul acesta a istoriei femeii canaanite dezvoltă și ilustrează partea aceasta a Evangheliei pe care o studiem. Începutul capitolului expune starea morală a iudeilor, falsitatea religiozității fariseice și preoțești; el face să vedem starea adevărată a omului ca om, ce fel de izvor este inima omului și apoi descoperă inima lui Dumnezeu așa cum este ea manifestată în Isus. Felul de purtare al lui Isus față de femeia aceasta arată credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunile Sale; și binecuvântarea, în sfârșit acordată, face să reiasă harul deplin al lui Dumnezeu, în legătură cu manifestarea adevăratei stări a omului, recunoscută de conștiință – harul ridicându-se mai presus de blestemul care apăsa asupra obiectului acestui har – ridicându-se mai presus de orice, pentru a-și croi un drum până la nevoia pe care credea că o prezenta.

În Galileea; dovezi reinnoite ale îndurării Domnului

Acum Domnul Se retrage de acolo și Se duce în Galileea, locul în care era în legătură cu rămășița disprețuită a iudeilor. Nu era nici Sionul, nici templul, nici Ierusalimul, ci cei săraci ai turmei, acolo unde poporul zăcea în mare întuneric (Isaia 8.9). Mila Sa urmează acolo rămășița săracă și se arată încă de partea ei. El reînnoiește dovezile, nu numai ale milei Sale simțitoare, ci și ale prezenței Sale, care satură cu pâine pe cei săraci din poporul Său. Totuși nu folosește puterea administrativă pe care ar fi putut-o încredința ucenicilor Săi, ci lucrează potrivit propriei Sale perfecțiuni și luând El însuși inițiativa. El are grijă de nevoile rămășiței poporului Său. Apoi s-au strâns șapte coșnițe pline cu resturile firimiturilor de pâine (versetul 37). Isus pleacă fără să aibă loc și alte întâmplări.

Am văzut moralitatea valabilă în toate timpurile și adevărul lăuntric înlocuite cu fățărnicia formelor, religia legalistă a omului și inima lui arătată ca un izvor de rău și de nimic altceva; iar, pe de altă parte, inima lui Dumnezeu pe deplin descoperită, ridicându-se mai presus de orice dispensație pentru a arăta harul deplin care este în Hristos. Astfel dispensațiile sunt puse deoparte, deși bine recunoscute, și prin aceasta omul și Dumnezeu sunt descoperiți pe deplin.

Acesta este un capitol minunat, arătând ceea ce este etern în adevărul cu privire la Dumnezeu și ceea ce revelația lui Dumnezeu dezvăluie în om. Și aceasta, observați, dă ocazia de a revela, în capitolul următor, Adunarea, care nu este o dispensație, ci este întemeiată pe ceea ce Hristos este, Fiul Dumnezeului Celui viu. În capitolul 12, Hristos este respins în dispensația în care se afla și, în capitolul 13, acesteia îi ia locul Împărăția. Aici omul este pus deoparte, la fel tot ce a făcut el din lege, iar Dumnezeu lucrează potrivit propriului Său har, mai presus de toate dispensațiile. Apoi apar Adunarea și Împărăția în glorie.

Răspunsul Domnului față de inima și voința necredincioasă

Capitolul 16 nu se rezumă la prezentarea harului lui Dumnezeu, ci merge mai departe. Isus descoperă ceea ce avea să se formeze în sfaturile acestui har în care El era recunoscut, arătând că toți cei mândri din poporul lui Dumnezeu sunt lepădați, că Dumnezeu se scârbise de ei (Zaharia 11), așa cum și ei disprețuiau pe Dumnezeu. Închizând ochii (în perversitatea voinței lor) față de semnele minunate și binefăcătoare ale puterii Sale, pe care El le arăta fără încetare săracilor care Îl căutau, fariseii și saducheii – marcați totuși, prin forța lucrurilor care se manifestau prin El, deși necredincioși cu voința și cu inima – cer un semn din cer. Domnul le reproșează necredința, arătându-le că dacă ei știau să deosebească semnele cerului (versetele 2,3), totuși semnele timpurilor erau și mai izbitoare. Ei erau generația adulteră și rea și El „i-a părăsit”: expresie semnificativă despre ceea ce se petrecea atunci în Israel.

Ucenicii uituci înștiințați cu un har răbdător

Isus previne pe ucenicii Săi care uitau repede, împotriva șireteniilor acestor subtili adversari ai adevărului și ai Aceluia pe care Dumnezeu Îl trimisese ca să le aducă la cunoștință acest adevăr (versetele 5-12). Israel ca popor este părăsit în persoana conducătorilor lor. În același timp, într-un har răbdător, El amintește ucenicilor Săi ce le explicase prin cuvintele Sale.

Revelația Tatălui către Petru cu privire la Persoana lui Hristos

După aceea Isus întreabă pe ucenicii Săi ce zic oamenii despre El (versetul 13 și următoarele). Toate gândurile oamenilor nu erau decât păreri, nu credință; arătau nesiguranța care ține de indiferența morală, de lipsa acestor nevoi simțite ale sufletului, care nu se pot liniști decât în adevăr, în Mântuitorul. Apoi Isus întreabă pe ucenici ce spuneau ei înșiși despre El. Petru, căruia Tatăl a binevoit să i Se descopere își arată credința, răspunzând: „**Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu**”. Nici un fel de nesiguranță, nici doar o simplă opinie, ci efectul puternic al revelației făcute de Tatăl însuși, despre Persoana lui Hristos, ucenicului pe care El l-a ales pentru a se bucura de privilegiul acesta.

Trei clase prezentate

Aici reiese într-un fel remarcabil starea poporului, nu cu privire la lege, ca în capitolul dinainte, ci cu privire la Hristos care le-a fost prezentat. Este o stare ce apare în contrast cu revelarea gloriei Sale către cei care Îl urmașă. Avem astfel trei clase: în primul rând, fariseii aroganți și necredincioși; apoi, persoanele care simțeau și recunoșteau că în Hristos era o putere divină și o autoritate, dar care rămăneau indiferente; în sfârșit, aceia care beneficiau de revelația lui Dumnezeu și de credința transmisă pe căi divine.

Harul în contrast cu neascultarea

În capitolul 15, harul față de cel care nu are altă speranță este pus în contrast cu neascultarea și cu pervertirea din ipocrizie a legii, prin care cărturarii și fariseii căutau să acopere neascultarea aceasta sub pretextul evlaviei.

Revelația Persoanei lui Hristos ca temelie a Adunării și administrare a Împărăției

Capitolul 16, judecând necredința fariseilor cu privire la Persoana lui Hristos și punând deoparte pe acești oameni pervertiți, introduce revelarea acestei Persoane ca temelie a Adunării care avea să înlocuiască pe iudei ca martor al lui Dumnezeu pe pământ; și apoi El arată planurile lui Dumnezeu cu privire la întemeierea acestei Adunări. El ne arată totodată administrarea Împărăției așa cum se stabilea ea atunci pe pământ.

Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu

Să ne gândim în primul rând la revelarea persoanei lui Hristos. Petru mărturisește că Isus este Hristosul, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu și a profețiilor care anunțau împlinirea lor. El era Cel care trebuia să vină, Mesia promis de Dumnezeu. Mai mult, El era Fiul lui Dumnezeu. Psalmul 2 vestise că, în ciuda uneltirilor căpeteniilor decăzute ale poporului și a vrăjmășiei pline de îngâmfare a împăraților pământului, Împăratul lui Dumnezeu va fi uns pe muntele Sion. Acesta era Fiul, născut din Dumnezeu. Împărații și judecătorii pământului sunt chemați să l se supună, ca să nu fie loviți de toiajul puterii Lui când va lua națiunile ca moștenire. De aceea credinciosul adevărat aștepta pe Fiul lui Dumnezeu, născut la timpul potrivit pe pământ. Petru mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Așa făcuse și Natanael: „**Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel**” (Ioan 1.49). Marta a spus același lucru mai târziu.

Fiul Dumnezeului celui viu, piatra de temelie a puterii de viață neschimbătoare

Totuși Petru, în mod special învățat de Tatăl, adaugă la mărturia sa un cuvânt simplu, însă plin de putere: „**Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu.**” Isus este nu numai Cel care împlinește promisiunile și răspunde profețiilor; El este Fiu al Dumnezeului celui viu, al Aceluia în care este viața și care poate să dea viața.

El moștenește această putere de viață în Dumnezeu, pe care nimic n-o poate învinge nici distruge. Cine ar putea învinge puterea Lui – a acestui Fiu – care a venit de la „Cel care este viu”? Satan are puterea morții; el este cel care ține pe om sub stăpânirea acestei consecințe înfricoșătoare a păcatului; și aceasta, prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu, care îi constituie puterea. Expresia din versetul 18, **porțile Locuinței Morților**” (Hadesului), a locului nevăzut, se referă la această împărăție a lui Satan.

Deci pe această putere, care reduce la nimic fortăreața vrăjmașului, este zidită Adunarea. Viața lui Dumnezeu nu va fi nimicită. Fiul Dumnezeului celui viu nu va fi învins. Ceea ce Dumnezeu întemeiază pe stânca aceasta a puterii de viață neschimbătoare în Fiul Său, nu va fi răsturnat de împărăția morții. Dacă omul a fost învins și a căzut sub puterea acestei împărății a răului, Dumnezeu, Dumnezeul celui viu nu poate fi învins. Și tocmai pe această temelie zidește Hristos Adunarea Sa. Ea este lucrarea lui Hristos, întemeiată pe El ca Fiu al Dumnezeului celui viu și nu al celui dintâi Adam; Adunarea nu este întemeiată pe întâiul Adam, ci pe lucrarea lui Hristos, împlinită potrivit puterii pe care adevărul acesta îl descoperă. Persoana lui Isus, Fiul Dumnezeului celui viu îi este puterea. Învierea a dovedit puterea aceasta. Acolo, El este declarat Fiu al lui Dumnezeu în putere. De aceea, Isus a început lucrarea aceasta nu în timpul vieții Sale, ci atunci când a înviat. Viața era în El Însuși; dar după ce Tatăl a zdrobit chiar porțile Hadesului – ba chiar El, prin puterea Sa divină a făcut aceasta și a înviat – fiind înălțat la cer, El începe să zidească, prin Duhul Sfânt, ceea ce puterea morții sau a celui care a fost deja învins, nu va putea niciodată să nimicească. Persoana Lui este avută în vedere aici și pe persoana Lui se întemeiază totul. Învierea este dovada că El este Fiul Dumnezeului celui viu și că porțile Hadesului nu pot face nimic împotriva Lui; puterea lor este distrusă prin înviere. Prin aceasta, noi vedem că Adunarea (deși întemeiată pe pământ) este mai mult decât o dispensație; fapt ce nu se poate spune și despre Împărăție.

Lucrarea crucii era necesară; dar aici nu este vorba de ceea ce cerea judecata dreaptă a lui Dumnezeu sau îndreptățirea unui individ, ci de ce anume zdrobea puterea vrăjmașului. I-a fost dat lui Petru să recunoască persoana Aceluia care trăia potrivit puterii vieții din Dumnezeu. Era o revelație deosebită și directă din cer, din partea Tatălui. Fără îndoială, Hristos dăduse destule dovezi despre ceea ce era; dar ele n-au dovedit nimic inimii omului. Revelația Tatălui era mijlocul de a ști cine era El, și aceasta mergea mult mai departe decât speranțele legate de Mesia.

Numele dat lui Petru

Aici, Tatăl descoperise direct adevărul persoanei însăși a lui Hristos, o revelație care mergea dincolo de orice relație cu iudeii. Pe această temelie, Hristos va zidi Adunarea Sa. Petru, deja numit în felul acesta de către Domnul, primește cu ocazia aceasta o confirmare a acestui titlu. Tatăl descoperise lui Simon, fiul lui Iona, taina persoanei lui Isus; și apoi Isus indică de asemenea, prin numele pe care i-l dă, stabilitatea, tăria, durabilitatea, puterea practică a slujitorului Său favorizat de har.

Dreptul de a da un nume aparține unei persoane superioare care poate recunoaște celui care îl poartă, locul său și numele său în familie sau în poziția în care persoana inferioară se găsește. Dreptul acesta, când este real, presupune discernământ, inteligență în ceea ce se face: Adam dă nume animalelor (Geneza 2.19,20). Nebucadnețar dă nume noi iudeilor captivi (Daniel 1.7); împăratul Egiptului, lui Eliachim, pe care l-a pus pe tron (2 Împărați 23.34). Isus ia deci locul acesta, spunând lui Petru: Tatăl ți-a descoperit lucrul acesta, iar Eu de asemenea îți dau un loc și un nume în legătură cu harul acesta. Pe ceea ce Tatăl ți-a descoperit voi zidi Adunarea Mea, pe care (fiind întemeiată pe această viață care vine de la Dumnezeu) porțile Locuinței morților nu o vor învinge; și Eu care zidesc pe această temelie de nezduncinat, Eu îți dau locul unei pietre (Petru) în legătură cu acest templu viu. Prin darul lui Dumnezeu, tu aparții deja prin natură clădirii – piatră vie, având cunoștința adevărului acestuia care îi este temelia și care face din fiecare piatră o parte din clădire. Petru era în mod sigur așa, prin mărturia aceasta; el era așa și mai dinainte, prin alegerea lui Dumnezeu. Tatăl îi face descoperirea aceasta în suveranitatea Sa. Domnul îi stabilește în același timp locul pe care îl are, deoarece El are dreptul de administrare și autoritate în Împărăția pe care avea s-o întemeieze.

Iată ce ni se spune cu privire la Adunare, numită aici pentru prima dată, iudeii fiind puși deoparte din cauza necredinței lor, iar omul fiind încredințat de păcatul lui.

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ guvernată din ceruri; cheile ei

Un alt subiect se prezintă în legătură cu cel al Adunării pe care Domnul avea s-o zidească; este vorba de Împărăția care trebuia să fie stabilită. Împărăția aceasta trebuia să ia forma Împărăției cerurilor; așa era în planurile lui Dumnezeu; dar Împăratul fiind neprimut pe pământ, Împărăția avea să se stabilească acum într-un mod cu totul special.

Totuși, așa respins cum era, Domnul ținea cheile acestei Împărății; autoritatea Împărăției era a Lui. El avea să le încredințeze lui Petru, care, atunci când El va fi plecat, să deschidă porțile Împărăției, întâi pentru iudei și apoi pentru națiuni. Petru trebuia apoi să-și exercite autoritatea în Împărăție, din partea Domnului; în felul acesta, ce va lega pe pământ în numele lui Hristos (adevăratul Împărat, deși înălțat la cer), va fi legat în cer și dacă va dezlega ceva pe pământ, actul respectiv va fi recunoscut în cer.

Într-un cuvânt, Petru avea autoritatea de a da comanda în Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, ea având acum caracterul de Împărăție a cerurilor, pentru că Împăratul ei era în cer, iar cerul pecetluia cu autoritatea lui faptele lui Petru. Dar aici este vorba de faptul că cerul era de acord cu deciziile luate de Petru pe pământ, nu că Petru lega și dezlega pentru cer. Adunarea, fiind în legătură cu caracterul Fiului Dumnezeului celui viu și zidită pe Hristos, deși formată pe pământ, aparține cerului; Împărăția, deși dirijată din cer, aparține pământului – aici își are ea locul și slujirea.

Planurile de viitor ale lui Dumnezeu în Adunare și Împărăție, în legătură cu Petru

Patru lucruri sunt arătate de Domnul în textul acesta:

1. Revelația făcută de Tatăl lui Simon;

2. Numele dat acestui Simon de către Isus care avea să zidească Adunarea Sa pe temelia revelată în ceea ce Tatăl comunicase lui Simon;

3. Adunarea zidită de Hristos Însuși, încă incompletă, pe temelia persoanei lui Isus recunoscut ca Fiu al Dumnezeului celui viu;

4. Cheile Împărăției încredințate lui Petru, adică autoritatea în Împărăție dată lui Petru ca să administreze Împărăția aceasta din partea lui Hristos și să rânduiască în ea lucruri care erau după voia Sa și care aveau să fie recunoscute în cer. Toate acestea sunt în legătură personală cu Simon (datorită alegerii Tatălui, care îl pusese deoparte în înțelepciunea Sa pentru a primi revelația aceasta) și în virtutea autorității lui Hristos (care i-a dăruit numele care îl evidenția, ca beneficiar al acestei favorii).

Moartea Domnului anunțată; tranziția de la sistemul mesianic la întemeierea Adunării

Odată ce Domnul a făcut cunoscute astfel planurile lui Dumnezeu cu privire la viitor – planuri care să fie împlinite în Adunare și în Împărăție – nu mai era loc pentru prezentarea Sa ca Mesia către iudei. Nu înseamnă că El abandona mărturia aceasta plină de har și de răbdare față de popor, mărturie pe care El a dat-o în tot timpul lucrării Sale. Nu; mărturia aceasta continua de fapt, dar ucenicii Săi aveau să înțeleagă că nu mai era lucrarea lor să-L vestească poporului ca fiind Hristosul. De asemenea, de aici înainte El începe să învețe pe ucenicii 138 Sy nops i s Săi că trebuia să sufere, să fie omorât și să învie (versetul 21 și următoarele).

Petru făcând lucrarea vrăjmașului; singura cale este crucea

Dar oricât de binecuvântat și onorat a fost Petru prin revelația pe care Tatăl i-o făcuse, inima lui încă ținea într-un mod firesc la gloria omenească a Stăpânului său (și de fapt la a sa proprie) și era departe de a se ridica la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu. Și în mod trist el nu este singurul în felul acesta! Una este să fii convins de adevărurile cele mai înalte și chiar să te bucuri în mod sincer de ele ca adevăruri, și alta este să ai inima formată pentru sentimente și pentru un mers aici pe pământ care să fie potrivite cu aceste adevăruri. Ceea ce lipsește nu este sinceritatea în a te bucura de adevăr, ci atitudinea de a ține firea, eul, în poziția de mort față de lume. Ne putem bucura cu sinceritate de adevăr așa cum ne este el prezentat din partea lui Dumnezeu și totuși să nu dăm morții mădularele cărnii și să nu avem o inimă într-o stare potrivită acestui adevăr.

Petru, de curând atât de onorat prin revelația gloriei lui Isus și făcut într-un mod atât de deosebit depozitarul administrării Împărăției încredințate Fiului – având un loc distinct în starea de lucruri care avea să urmeze respingerii lui Hristos de către iudei, tocmai acest Petru face acum lucrarea vrăjmașului cu privire la supunerea perfectă a lui Isus, la suferința și la rușinea care aveau să introducă această glorie și să caracterizeze Împărăția. Vai! Totul era împiedec; Petru gândea la lucrurile omului, nu la cele ale lui Dumnezeu. Dar Domnul în credincioșia Sa, îl respinge pe Petru în privința aceasta și învață pe ucenicii Săi că singura cale, rânduită și necesară, este crucea; și cine voia să-L urmeze, trebuia să intre pe această cale pe care El Se angajase. De altfel, ce ar folosi un om să câștige lumea întreagă, dacă și-ar pierde sufletul? Pentru că despre aceasta era vorba, și nu în primul rând despre gloria văzută, din Împărăție.

Necredința printre iudei și în inimile ucenicilor

După ce am cercetat capitolul 16, ca fiind expresia trecerii de la sistemul mesianic la stabilirea Adunării întemeiată pe revelarea Persoanei lui Hristos, doresc de asemenea să atrag atenția asupra caracterelor de necredință care se dezvoltă atât printre iudei cât și în inimile ucenicilor. Ne va fi de folos să observăm puțin formele acestei necredințe.

Mai întâi, ea ia un aspect mai grosolan, cerând un semn din cer. Fariseii și saducheii se unesc pentru a arăta insensibilitatea lor față de tot ceea ce Domnul făcuse. Ei cer o dovadă pentru simțurile lor naturale, adică pentru necredința lor. Ei nu vor să creadă pe Dumnezeu, fie ascultând cuvintele Lui, fie observând lucrările Lui. Ar fi trebuit ca Dumnezeu să satisfacă propria lor voință, ceea ce n-ar fi fost nici credință, nici lucrare a lui Dumnezeu. Ei aveau pricepere pentru lucrurile omenești, care erau manifestate cu mai puțină claritate, dar nu aveau deloc pentru cele ale lui Dumnezeu. De aceea nu le va fi dat nici un alt semn decât un Mântuitor pierdut pentru ei, ca iudei pe pământ. Va trebui ca ei să se supună, de bună voie sau nu, judecării necredinței pe care o arătau. Împărăția le va fi luată; Domnul îi părăsește. Semnul lui Iona este în legătură cu subiectul întregului capitol.

Apoi, regăsim – și la ucenici – aceeași indiferență pentru puterea manifestată în lucrările lui Isus; dar nu mai este împotrivirea voinței plină de necredință, ci o preocupare a inimii cu lucrurile de acum care o sustrage de sub influența semnelor deja date. Aceasta este slăbiciune, nu rea voință. Totuși, ucenicii sunt vinovați și Isus îi numește „**oameni puțin credincioși**”; dar nu „**fățarnici**” sau „**generație rea și adulteră**”.

După aceea vedem necredința manifestându-se sub forma unei atitudini nepăsătoare, care arată că inima și conștiința celor despre care este vorba nu se interesează de un subiect care ar trebui să-i domine – subiect de așa fel încât, dacă inima s-ar așeza cu adevărat în fața lui și a însemnătății lui, n-ar putea rămâne liniștită înainte de a dobândi cu privire la acest adevăr o siguranță deplină. Sufletul care nu are nici o nevoie, nu are nici discernământ. Când sufletul simte aceste nevoi, un singur lucru îi poate da un răspuns; și nu există odihnă până la aflarea acestui lucru. Revelația lui Dumnezeu care a creat nevoia nu lasă sufletul liniștit până nu are certitudinea posesiei lucrului revelat. Cei care nu au nevoi pot să rămână în probabilități, fiecare potrivit cu caracterul său natural, cu educația sa, cu împrejurările sale. Sunt destule lucruri care trezesc curiozitatea și mintea se ocupă cu ele. Credința însă are nevoi; și are, din principiu, pricepere față de ceea ce răspunde acestor nevoi; sufletul este în căutare până găsește ceea ce îi trebuie. Iar Dumnezeu este prezent, alături, în tot acest timp.

Credința vie a lui Petru, ca o piatră vie în templu

Așa este cazul lui Petru. Tatăl îi descoperă pe Fiul Său. Deși era slab, se găsea în el o credință vie și recunoaștem starea lui de suflet când spune: „**Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne; și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu**” (Ioan 6.68,69). Ferice de omul căruia Dumnezeu îi descoperă astfel de adevăruri, în care El trezește astfel de nevoi! Se poate să fie lupte, multe lucruri de învățat, multe aspecte firești care trebuie omorâte; dar există o permanentă însoțire din partea lui Dumnezeu care este acolo, cu planurile Sale și cu viața care este în legătură cu ele. Am văzut efectul în cazul lui Petru. Fiecare creștin își are locul lui în templul în care Simon era o piatră atât de remarcabilă. Urmează deci că inima ar fi în mod practic la înălțimea revelației care i-a fost făcută? Nu; carnea, după toate acestea, se poate să nu fie mortificată, iar aceasta se vede acolo unde revelația atinge poziția noastră pământească.

Revelația dată lui Petru presupunea respingerea lui Hristos de către oameni și implica un drum de smerenie până la moarte. Acesta era punctul esențial. A aduce revelația Fiului lui Dumnezeu, a Adunării și a Împărăției cerești, în locul manifestării lui Mesia pe pământ – ce însemna aceasta, decât că Isus trebuia să fie dat în mâinile celor dintre națiuni, să fie răstignit și apoi să învie? Dar Petru nu atinsese nivelul acesta din punct de vedere moral, ci inima lui firească profita de revelația care îi fusese făcută și de ceea ce Domnul îi spusese, pentru a se înălța în ochii săi. El vedea deci gloria personală a lui Isus, fără a-i înțelege consecințele morale. El muștră chiar pe Domnul și caută să-L abată de la calea ascultării și a supunerii. Domnul, întotdeauna credincios, îl tratează ca vrăjmaș. Vai! De câte ori ne-am bucurat de un adevăr și am făcut aceasta cu sinceritate, totuși am greșit în consecințele practice care ar fi urmat din acesta pentru noi pe pământ. Un Mântuitor ceresc, glorificat, care Își zidește Adunarea, aceasta presupune crucea pe pământ. Carnea nu poate pricepe lucrul acesta. Ea ar înălța pe Mesia chiar până la cer; dar imaginea ei despre Mesia glorificat nu include participarea la umilirea care, în mod necesar, va urma. Carnea trebuie să fie mortificată pentru a ajunge aici. Pentru aceasta este nevoie de puterea lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Un creștin care nu este răstignit față de lume nu este decât o piatră de poticnire pentru oricine caută să urmeze pe Hristos.

Acestea sunt formele de necredință care vin înaintea adevăratei mărturisiri a lui Hristos și care se găsesc, vai! în cei care L-au mărturisit cu sinceritate și L-au cunoscut (firea păcătoasă nefiind dată morții, în așa fel încât să lase ca sufletul să umble la înălțimea celor învățate de la Dumnezeu, iar priceperea spirituală fiind întunecată de gândul consecințelor pe care carnea le respinge).

Titlul glorios de „Fiul Omului” înlocuind pe cel de Mesia

Dar dacă crucea este poarta Împărăției, gloria nu va întârzia să se arate. Mesia fiind respins de iudei, un titlu și mai glorios și de o însemnătate mult mai profundă este revelat: Fiul Omului va veni în gloria Tatălui Său (pentru că El este Fiul lui Dumnezeu) și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui (versetul 27).

Chiar unii care stăteau acolo, nu vor gusta moartea (pentru că ei despre aceasta vorbeau) înainte de a vedea manifestarea gloriei Împărăției, care aparține Fiului Omului. Se poate observa aici titlul de „Fiul lui Dumnezeu” pus ca temelie; titlul de Mesia este lăsat deoparte, ca mărturie dată în timpul acela, și înlocuit cu cel de „Fiul Omului”, pe care Isus îl ia în același timp cu cel de Fiu al lui Dumnezeu și care avea o glorie ce îi aparținea de drept. Isus avea să vină în gloria Tatălui Său ca Fiu al lui Dumnezeu, și în Împărăția Sa, ca Fiu al Omului.

Hristos ca Fiu al Omului în Psalmi

Este interesant a aminti aici învățătura care ne este dată la începutul cărții Psalmilor. Omul cel drept, deosebit de adunarea celor răi, a fost prezentat în Psalmul 1. Apoi, în Psalmul 2, găsim revolta împăraților pământului și a prinților împotriva Domnului și a Unsului Său (adică a Hristosului Său). Cu privire la aceasta este dată hotărârea Domnului (Yahve). Adonai, Domnul, Își bate joc de ei, din ceruri. Mai mult, Împăratul Domnului (Yahve) va fi așezat pe Muntele Sionului. Iată hotărârea aceasta: „**Domnul (Yahve) Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut!**”. Se poruncește împăraților pământului și judecătorilor să sărute pe Fiul.

În psalmii următori, toată această glorie se întunecă. Ne este redată suferința rămasă, la care Hristos are parte. Apoi, în Psalmul 8, Hristos este aclamat ca Fiu al Omului, moștenitor al tuturor drepturilor conferite în suveranitate omului prin planurile lui Dumnezeu. Numele lui Yahve devine măreț pe tot pământul. Psalmii aceștia nu depășesc partea pământească a acestor adevăruri, în afara unui singur pasaj: „**Cel care locuiește în ceruri râde**” (Psalmul 2.4), în timp ce în Matei 16 ne este prezentată atât legătura dintre Fiul lui Dumnezeu și ceruri, cât și venirea Sa împreună cu îngerii (nemaivorbind despre Adunare). Adică vedem că Fiul Omului va veni în gloria cerului. Nu înseamnă că șederea lui în cer ar fi adevărul vestit în textul acesta; însă Fiul Omului, venind pentru a-și instaura Împărăția pe pământ, este investit cu cea mai înaltă glorie a cerului. El vine în Împărăția Sa. Împărăția este întemeiată pe pământ; dar atunci când primește Împărăția, El vine cu toată gloria cerului. Vom vedea aceasta în capitolul următor, potrivit promisiunii făcute aici în versetul 28.

Un exemplu al gloriei viitoare dat ca să întărească credința ucenicilor

În fiecare Evanghelie care ne vorbește despre faptul acesta, promisiunea de a nu gusta moartea înainte de a vedea Împărăția Fiului Omului este urmată imediat de schimbarea la față. Și nu numai atât, dar Petru (în a doua lui epistolă, capitolul 1.16), amintind despre scena aceasta, spune că ea a fost o manifestare a puterii și a venirii Domnului nostru Isus Hristos. El face referire la cuvântul profetic care le-a fost confirmat prin vederea măreției Lui; astfel că apostolii știau despre ce vorbeau vestind puterea și venirea lui Hristos, deoarece contemplaseră măreția Lui. De fapt tocmai în acest sens Domnul vorbește aici despre venirea Sa, așa cum am văzut; acesta era un exemplu al gloriei în care El va reveni, exemplu menit să întărească credința ucenicilor Săi, în perspectiva morții Sale pe care El tocmai le-o anunțase.

Transfigurarea

În capitolul 17, Isus conduce pe Petru, Iacov și Ioan pe un munte înalt și acolo El este transfigurat înaintea lor: fața Lui a strălucit ca soarele și hainele Lui au devenit albe ca lumina. Moise și Ilie au apărut de asemenea, vorbind cu El. Pentru moment vom lăsa subiectul convorbirii lor, care este de un interes profund, până ce vom ajunge la Evanghelia după Luca. Evanghelistul acesta adaugă câteva detalii care prezintă în anumite privințe un alt aspect al acestei scene.

Aici, Domnul apare în glorie, iar Moise și Ilie sunt cu El: unul, legislatorul iudeilor, iar celălalt (aproape tot atât de remarcabil), profetul care a căutat să readucă la închinarea către Domnul (Yahve) pe cele zece seminții apostate și care, fiind dezamăgit de popor, s-a întors la Horeb, de unde ieșise legea, și a fost luat la cer fără a trece prin moarte.

Greșeala lui Petru; obiectul desfătării Tatălui, destinat să fie și al nostru

Aceste două personaje deosebit de însemnate în căile lui Dumnezeu cu Israel, unul întemeietorul, celălalt restauratorul potrivit legii, acești doi bărbați apar împreună cu Isus. Petru (frapat de această apariție, fericit să vadă pe Stăpânul lui asociat acestor stâlpi ai sistemului iudaic, acestor slujitori atât de însemnați ai lui Dumnezeu, ignorând gloria Fiului Omului și uitând revelația pe care tot el o primise despre gloria persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu) dorește să facă trei corturi și să pună pe Isus, Moise și Ilie pe același nivel, ca pe niște profeți ai lui Dumnezeu. Dar gloria lui Dumnezeu se arată, adică semnul cunoscut în Israel ca locuință (șekina) a acestei glorii; și vocea Tatălui se face

auzită. Harul poate pune pe Ilie și pe Moise în aceeași glorie cu Fiul lui Dumnezeu și să-i asocieze cu El; dar dacă nebunia omului, în ignoranța lui, vrea să-i pună împreună ca și cum ar avea în ei înșiși o autoritate egală asupra inimii celui credincios, trebuie ca Tatăl să revendice de îndată drepturile Fiului Său. Nici o clipă nu trece și vocea Tatălui proclamă gloria Persoanei Fiului Său, legătura cu El, subliniind cu tărie că El este Obiectul întregii Sale afecțiuni, în care Își găsește toată plăcerea. De El trebuie să asculte ucenicii.

Moise și Ilie au dispărut. Hristos rămâne acolo singur, ca fiind Acela care trebuie să fie glorificat, să învețe pe cei care ascultau vocea Tatălui. Tatăl Însuși îi dă această distincție, îl prezintă atenției ucenicilor, nu ca fiind demn de dragostea lor, ci ca Obiect al propriei Sale desfătări. El Însuși își găsea desfătarea în Isus. În felul acesta afecțiunile Tatălui ne sunt prezentate ca îndrumându-le pe ale noastre – deoarece avem înaintea una și aceeași Persoană glorificată. Ce poziție pentru ființe atât de neînsemnate ca noi! Ce har!

Isus, singurul Dăruitor al cunoașterii și al gândului lui Dumnezeu

În același timp legea și orice gând de restabilire a legii sub vechiul legământ trecuseră; și Isus, glorificat ca Fiu al Omului și Fiu al Dumnezeului celui viu, rămâne singurul care poate da cunoașterea lui Dumnezeu și a gândurilor Sale. Ucenicii, înspăimântați când au auzit vocea lui Dumnezeu, au căzut cu fețele la pământ. Isus, pentru care gloria aceasta și vocea aceasta erau naturale, îi încurajează, așa cum a făcut totdeauna când era aici pe pământ, spunându-le: **„Nu vă temeți”** (versetul 7). Erau cu El, obiectul afecțiunii Tatălui; de ce ar fi avut să se teamă? Cel mai bun Prieten al lor era manifestarea lui Dumnezeu pe pământ; a Lui era gloria. Moise și Ilie dispăruseră, la fel și gloria pe care ucenicii nu erau încă în stare s-o suporte. Isus – care li Se arătase astfel în gloria care Îi era dată și în drepturile Persoanei Sale minunate, în relațiile Lui cu Tatăl – Isus rămâne cu ei, același cum Îl cunoscuseră dintotdeauna. Dar gloria aceasta nu trebuia să fie subiectul mărturiei lor decât atunci când El, Fiul Omului, va fi înviat dintre cei morți – Fiul Omului care avea să sufere. Trebuia atunci dată dovada cea mare că El era Fiul lui Dumnezeu în putere. Și trebuia dată mărturie cu privire la faptul că El va intra personal în gloria aceasta care tocmai strălucise înaintea ochilor lor.

Venirea și respingerea lui Ilie și a Fiului Omului

Se ridică însă o dificultate în duhul ucenicilor, datorită doctrinei cărturarilor cu privire la Ilie. Ei spuneau că Ilie trebuie să vină înainte de arătarea lui Mesia; și, într-adevăr, profeția lui Maleahi 4.5,6 dădea loc acestei așteptări. Ucenicii întreabă pe Isus: **„De ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”** – adică înainte de arătarea lui Mesia, în timp ce noi tocmai am văzut că Tu ești Mesia, iar Ilie n-a venit. Isus confirmă cuvintele profetului, adăugând că Ilie va restabili toate lucrurile (versetul 11). **„Dar”,** continuă Domnul, **„vă spun că Ilie a și venit și ... ei i-au făcut ce au vrut; tot așa va suferi și Fiul Omului din partea lor”** (versetul 12). Ucenicii au înțeles că El vorbea despre Ioan Botezătorul, care venise în duhul și în puterea lui Ilie, așa cum Duhul Sfânt anunțase lui Zaharia, tatăl lui (Luca 1.17). Dar textul acesta cere unele observații.

Mai întâi, când Domnul spune (Matei 17.11): **„Într-adevăr, Ilie va veni și va restabili toate lucrurile”,** El nu face decât să confirme ce spuneau cărturarii potrivit profeției lui Maleahi, ca și cum ar fi zis: „Ei au dreptate.” Apoi, Domnul arată urmările venirii lui Ilie: **„El va restabili toate lucrurile”**. Dar venirea Fiului Omului era încă un eveniment viitor. Isus spusese ucenicilor Săi: **„Nu veți sfârși de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului”** (Matei 10.23). Totuși Fiul Omului venise și chiar stătea de vorbă cu ei. Însă venirea aceasta a Fiului Omului despre care le vorbea era venirea Sa în glorie, când Fiul Omului Se va arăta la judecată, potrivit cu Daniel 7. În felul acesta tot ce fusese spus iudeilor se va împlini; și în Evanghelia după Matei, Isus vorbește ucenicilor Săi în legătură cu această așteptare. Totuși Isus a trebuit să fie prezentat națiunii și să sufere. Era necesar ca națiunea să fie pusă la încercare prin prezentarea lui Mesia potrivit promisiunii. Lucrul acesta a avut loc și, așa cum Dumnezeu spusese mai dinainte prin profeți, El a fost respins de oameni. De asemenea Ioan a mers înaintea Lui potrivit cu Isaia 40, ca un glas în pustiu, în duhul și puterea lui Ilie; Ioan a fost respins, așa cum avea să fie și Fiul Omului.

Respingerea Fiului Omului; punerea deoparte pentru un timp a națiunii și amânarea restabilirii tuturor lucrurilor

Deci prin cuvintele acestea Domnul vestește ucenicilor Săi (în legătură cu scena pe care tocmai o contempleră și cu toată această parte a Evangheliei noastre) că Fiul Omului, așa cum era acum prezentat iudeilor, trebuia să fie respins. Dar tot acest Fiu al Omului trebuia să fie arătat în glorie, așa cum Îl văzuseră pentru puțin timp pe munte. Ilie în adevăr trebuia să vină, așa cum spuneau cărturarii; dar Ioan Botezătorul împlinise cu putere această funcție a lui Ilie, în vederea prezentării Fiului Omului. Iudeii fiind lăsați, așa cum era potrivit, în propria lor responsabilitate, au respins această prezentare, ceea ce a condus la punerea deoparte a lui Israel, până în zilele în care Dumnezeu va relua relațiile Sale cu poporul care rămâne preaiubit al Său, indiferent de starea în care se află. Dumnezeu va restabili atunci toate lucrurile (lucrare măreată pe care El o va împlini introducând în lume pe Cel întâi-născut al Său). Expresia **„a restabili toate lucrurile”** este aici în legătură cu iudeii, folosită într-un sens moral. În Fapte 3 ea arată efectul prezenței însăși a Fiului Omului.

Ultimul pas în punerea la probă a iudeilor: harul curat

Prezența temporară a Fiului Omului a fost momentul împlinirii unei lucrări de care depinde gloria eternă și în care Dumnezeu a fost pe deplin preamărit, mai presus și în afară de orice dispensație; lucrare față de care chiar gloria exterioară a Fiului Omului nu este decât un rod (prin faptul că această glorie depinde de lucrarea Sa, și nu de persoana Sa divină); în sfârșit, o lucrare în care din punct de vedere moral El a fost glorificat în chip desăvârșit și L-a glorificat în același mod pe Dumnezeu.

Totuși în ce privește promisiunile făcute iudeilor, această prezență a Fiului Omului era ultimul moment al încercării la care harul a supus acest popor. Dumnezeu știa bine că ei vor respinge pe Fiul Său; dar El nu avea să-i socotească în mod definitiv vinovați, atât timp cât ei nu făcuseră lucrul acesta. Astfel Dumnezeu în înțelepciunea Sa divină (deși va împlini mai târziu promisiunile Sale de neschimbat) prezintă iudeilor pe Isus, Fiul Său, Mesia al lor. Le dă toate dovezile necesare. Le trimite pe Ioan Botezătorul ca înainte-mergător, în duhul și puterea lui Ilie. Fiul lui David este născut în Betleem, cu toate semnele care ar fi trebuit să-i convingă. Dar iudeii erau orbiți de mândria lor și de propria lor îndreptățire și L-au respins cu totul.

Cu toate acestea, se cuvenea ca Isus să Se adapteze în har, în ceea ce privește poziția Sa, condiției mizerabile a poporului Israel. Tot astfel, ca și David, respins de asemenea în timpul lui, El împărtășea necazul poporului Său. Dacă națiunile îi asupreau, El, împăratul lor, trebuia să Se asocieze necazului lor, dând în același timp dovezile cu privire la ce era El și căutând pe ai Săi în dragoste. El nefiind primit, totul devine numai har. Iudeii nu mai au dreptul la nimic potrivit promisiunilor și sunt aduși în situația de a primi toate chiar de la acest har, așa cum

putea face și un sărman dintre națiuni. Dumnezeu este perfect în harul Său. În felul acesta Dumnezeu i-a pus în adevărată condiție de păcătoși urmând să împlinească cu toată credincioșia promisiunile Sale. Acesta este subiectul din Romani 11.

Ioan Botezătorul și Ilie

Dar Fiul Omului care va reveni, va fi același Isus care a plecat. Cerurile Îl vor primi până la restabilirea tuturor lucrurilor, despre care au vorbit profeții. Dar cel care trebuia să fie înainte-mergătorul Său în prezența Sa temporară aici pe pământ nu putea să fie unul și același cu Ilie. Astfel, Ioan se potrivea cu manifestarea de atunci a Fiului Omului, în afara deosebirii care decurgea în mod necesar din Persoana Fiului Omului, care nu putea fi decât unul, cum nu era însă cazul nici pentru Ioan Botezătorul și nici pentru Ilie. Dar după cum Isus a manifestat toată puterea lui Mesia, toate drepturile Sale față de tot ce Îi aparținea, fără a arăta gloria exterioară, pentru că timpul Său (Ioan 7) nu venise încă, tot așa Ioan a împlinit din punct de vedere moral și în putere misiunea lui Ilie de a pregăti calea Domnului înaintea Sa (potrivit adevăratului caracter al venirii Sale, așa cum Îl împlinea atunci) și a împlinit literal Isaia 40 și chiar Maleahi 3, singurele pasaje care îi sunt aplicate. De aceea Ioan a afirmat că nu era el Ilie, iar Domnul a spus: „**Dacă vreți să primiți, el este Ilie, care trebuia să vină**” (Matei 11.14). Din același motiv, Ioan nu-și aplică niciodată textul din Maleahi 4.5,6, dar se prezintă ca cel care împlinește Isaia 40.3-5, și aceasta în toate Evangheliile, indiferent de caracterul lor particular.

Necredința credincioșilor; nevoia simțită și remediu ei Dar să continuăm studiul capitolului 17. Dacă Domnul Se înalță în glorie, El coboară totuși în lumea aceasta chiar acum, cu o deplină înțelegere față de oameni în duhul Său, și întâlnește mulțimile și puterea lui Satan cu care avem a face. În timp ce Domnul era pe munte, un sărman tată aduce ucenicilor pe fiul său lunatic și stăpânit de un demon (versetul 14 și următoarele). Aici se arată un alt caracter al necredinței omului, chiar a credinciosului – incapacitatea de a se servi de puterea care este pusă, să spunem așa, la dispoziția lui în Domnul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Fiul Omului învinsese pe vrăjmaș, legase pe omul cel tare și avea dreptul să-l izgonească. Ca Om ascultător, în ciuda ispitelor lui Satan, Hristos Îl învinsese în pustiu și avea astfel ca Om dreptul de a-l deposeda de stăpânirea pe care o are asupra omului, asupra lumii; și tocmai aceasta face. Alungând demonii și vindecând pe cei bolnavi, El elibera pe om de puterea vrăjmașului. „**Dumnezeu**” spune Petru (Fapte 10.38) „**a uns cu Duh Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți care erau asupriți de Diavolul.**”

Iar puterea aceasta ar fi trebuit să fie folosită de ucenici, care ar fi trebuit prin credință să știe și să-și însușească ceea ce Isus manifestase pe pământ; dar ei n-au fost în stare să facă acest lucru. Ce folos atunci să aduci această putere pe pământ, dacă ucenicii nu aveau credință pentru a se servi de ea? Puterea era prezentă, omul putea profita de ea pentru o eliberare deplină de orice asuprire a vrăjmașului; dar credința îi lipsea pentru aceasta – chiar cei credincioși n-o aveau. Prezența lui Hristos devenea astfel fără folos pe pământ, când chiar ai Săi nu știau să profite de ea. Era mai multă credință în acela care aducea copilul decât în ucenici, pentru că nevoia Îl conducea spre remediu. Toți au trebuit să primească această apreciere a Domnului: „**Generație necredincioasă și stricată!**” (versetul 17). El trebuie să-i părăsească; ceea ce gloria descoperise sus în cer, va înțelege odată și necredința aici jos, pe pământ.

Credința individuală binecuvântată

Observăm aici că ceea ce pune capăt unei intervenții deosebite a lui Dumnezeu nu este răul în lume; dimpotrivă, el dă ocazie arătării intervenției lui Dumnezeu în har. Hristos venise din cauza stăpânirii pe care Satan o avea asupra oamenilor. El va pleca pentru că cei care L-au primit sunt incapabili de a se servi de puterea pe care El a adus-o cu Sine sau pe care El le-a dat-o ca să fie eliberați; ei nu știau să profite de avantajele de care se bucurau. Lipsea credința. Totuși să urmărim și acest adevăr important și mișcător că, atât timp cât această bunăvoință a lui Dumnezeu continuă, Isus nu omite să răspundă cu binecuvântare credinței individuale, chiar și atunci când ucenicii Săi nu știu să-L glorifice printr-un exercițiu de credință. Aceeași sentință care judecă necredința ucenicilor cheamă pe tatăl întristat să aibă parte de bucuria binecuvântării. De fapt pentru a profita de puterea lui Isus trebuie să fii în comuniune cu El, prin energia practică a credinței.

Isus binecuvântează deci pe sărmanul tată potrivit nevoilor lui și, plin de răbdare, reia cursul învățăturilor pe care le dădea ucenicilor Săi cu privire la respingerea Sa și la învierea Sa ca Fiu al Omului. Iubind pe Domnul și incapabili de a-și duce gândurile dincolo de împrejurările de moment, ei sunt tulburați; totuși era vorba despre răscumpărare, mântuire și despre gloria lui Hristos.

Asocierea cu un Stăpân respins

Totuși înainte de a merge mai departe și de a-i învăța ce se potrivea ucenicilor unui Stăpân respins în felul acesta și poziției pe care ei urmau să o ocupe, Hristos prezintă alor Săi în modul cel mai mișcător gloria Sa divină și asocierea lor cu Acela care o avea, numai ei să fi putut să înțeleagă. În același timp El Se așează alături de ei cu o înțelegere și o afecțiune perfectă sau mai degrabă El îi așează în același loc cu El, Fiul marelui Împărat al templului și al întregului pământ (versetele 24-27).

Banii pentru tribut; condescendența divină

Cei care strângeau tributul pentru serviciul templului vin la Petru și Îl întreabă dacă Stăpânul lor nu-l plătește. Petru, întotdeauna gata să iasă înainte, uitând de gloria pe care o văzuse și de revelația pe care Tatăl i-o făcuse, revine la nivelul obișnuit al propriilor sale gânduri, socotind că este cazul ca Stăpânul său să fie stimat de iudei și, fără să-L întrebe, răspunde afirmativ. Atunci Domnul o ia înaintea lui Petru la intrarea lui în casă și îi arată cunoașterea divină pe care El o avea cu privire la ce se petrecea când El nu era de față. În același timp El vorbește despre Petru și despre Sine Însuși ca fiind amândoi fii ai Împăratului templului (este vorba despre poziția Sa ca Fiu al lui Dumnezeu, păstrând totuși cu o bunăvoință plină de răbdare locul Său modest de iudeu) și fiind prin urmare amândoi scutiți de tribut. Dar ei nu trebuiau să facă pe alții să se poticnească.

Apoi Domnul poruncește creației (pentru că El poate totul, după cum El și știe toate) și face să I se aducă de către un pește exact suma cerută, punând din nou împreună numele lui Petru alături de al Său. Spuse: „**ca noi să nu-i facem să se poticnească**”, iar acum: „**dă-I pentru Mine și pentru tine.**” Minunată și divină condescendență! Cel care cercetează inimile și dispune după plac de întreaga creație, Fiul Stăpânului suveran al templului, pune pe simplii Săi ucenici chiar în relație cu Tatăl ceresc, cu Dumnezeu căruia I se aducea închinare în acel templu. El Se supune cerințelor cărora trebuiau să fie supuși tocmai străinii; dar El pune pe ucenicii Săi în toate drepturile Sale ca Fiu. Legătura dintre această arătare mișcătoare a harului divin și subiectul acestor capitole reiese foarte clar; arată toată însemnătatea schimbării care avea loc.

Este interesant de remarcat că cea dintâi epistolă a lui Petru este întemeiată pe Matei 16, iar cea de a doua pe capitolul 17 pe care tocmai l-am cercetat.⁵ În capitolul 16, Petru, învățat de Tatăl, mărturisise pe Domnul ca Fiul Dumnezeului celui viu; și Domnul spusese că pe stâncă aceasta El va zidi Adunarea Sa și cel care avea puterea morții nu o va învinge. Tot așa, Petru, în cea dintâi epistolă a lui, spune că el și ceilalți ucenici fuseseră născuți din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți. Iar tocmai prin învierea aceasta s-a arătat puterea de viață a Dumnezeului celui viu. Apoi Petru Îl numește pe Hristos piatra vie la care și noi, adăugați ca niște pietre vii, suntem zidiți pentru a fi un templu sfânt Domnului.

În cea de a doua epistolă, el se referă la gloria transfigurării ca dovadă a venirii și a Împărăției Fiului Omului. De asemenea el vorbește în cea de a doua epistolă despre judecata Domnului.

Căile lui Dumnezeu în noua ordine de lucruri

În acest capitol sunt arătate ucenicilor marile principii care se potrivesc cu noua ordine de lucruri. Să privim puțin aceste scumpe învățături ale Domnului. Lucrurile pot fi privite sub două aspecte. Mai întâi este o descoperire a căilor lui Dumnezeu cu privire la ceea ce urma să-L înlocuiască pe Domnul aici pe pământ în poziția de mărturie dată harului și adevărului. În al doilea rând aceste învățături arată caracterul adevăratei mărturii care trebuie dată.

Acest capitol presupune că Hristos este respins și absent de pe pământ. Gloria din capitolul 17 nu sosise încă. Descrierea face o punte peste capitolul precedent, 17, pentru a se lega de capitolul 16 (excluzând în felul acesta ultimele versete din capitolul 17 care sunt o mărturie practică despre faptul că Hristos a amânat adevăratele Sale drepturi până în clipa în care Dumnezeu l le va da).

„Ca niște copilași”; duhul care se potrivea celor care urmau pe un Domn respins

Domnul vorbește deci în capitolul 18 despre subiectele pe care le privește și în capitolul 16, Împărăția și Adunarea. Ceea ce se potrivea Împărăției era acea blândețe a unui copilaș care nu-și scotea în evidență drepturile în fața unei lumi care nu-l ia în seamă – un duh de blândețe și de smerenie. Trebuie să devenim ca niște copilași. În lipsa Domnului lor respins, acesta era duhul care li se potrivea celor care Îl urmau. Oricine va primi un copilaș în Numele lui Isus, Îl va primi pe Isus Însuși. De altă parte, oricine va pune o piatră de poticnire în calea unuia din acești copilași care cred în Isus va fi sub pedeapsa celei mai teribile judecăți (versetele 5,6).

Așa face lumea; însă vai de lume din cauza aceasta. În ceea ce-i privește pe ucenici, dacă lucrurile pe care le apreciau cel mai mult deveneau o piedică pentru ei, atunci aceste lucruri trebuiau smulse și tăiate (versetele 8,9) – adică trebuiau în har să aibă cea mai mare grijă de a nu fi o ocazie de cădere pentru unul din acești micuți care credeau în Hristos și să manifeste cea mai neînduplecată severitate față de ei înșiși în tot ceea ce ar fi putut deveni pentru ei o ocazie de cădere. Pierderea lucrurilor celor mai scumpe aici pe pământ nu însemna nimic în comparație cu starea lor eternă într-o altă lume; pentru că despre lucrul acesta era vorba atunci, iar păcatul n-ar fi putut să-și găsească locul în casa lui Dumnezeu. Grijă deosebită față de alții, chiar față de cei mai slabi, severitate față de sine, aceasta era regula Împărăției, ca să nu existe în ea nici pricini de poticnire, nici rău. În ceea ce privește greșelile, trebuia exercitat un har desăvârșit în iertare. Ei nu trebuiau să disprețuiască pe nici unul din acești micuți; pentru că dacă ei nu știau să-și croiască singuri drum prin această lume, erau totuși obiectul favorii speciale a Tatălui, ca aceia care, în curțile împărătești de pe pământ, aveau privilegiul particular de a privi fața împăratului (versetul 10). Nu este vorba de faptul că în ei n-ar fi existat păcat; însă Tatăl nu-i disprețuia pe cei care erau departe de El. Fiul Omului venise să mântuiască ceea ce era pierdut.

Și voința Tatălui era ca nici unul din acești micuți să nu piară (versetele 11-14). Domnul, nu mă îndoiesc, vorbește aici de un copilaș, ca acela pe care îl ținea în brațele Sale; dar El indică ucenicilor Săi pe de o parte să aibă un duh de smerenie și de dependență, iar pe de altă parte să manifeste acel duh al Tatălui pe care trebuie să-l imite pentru a fi adevărați copii ai Împărăției; ei nu trebuie să umble după duhul omului care vrea să-și mențină locul și să-l scoată în evidență, ci să se coboare și să suporte disprețul; și în același timp să imite (aceasta fiind adevărata glorie) pe Tatăl care privește cu grijă la cei smeriți și îi primește în prezența Sa. Fiul Omului venise pentru cei care erau vrednici de dispreț. Iată duhul Împărăției: acel duh de har despre care se vorbește la sfârșitul capitolului 5.

Adunarea are pe Hristos în mijlocul ei

Dar Adunarea în mod deosebit trebuia să ocupe locul lui Hristos pe pământ. În ceea ce privește păcatul comis împotriva cuiva personal, același duh de blândețe se potrivea și ucenicului Domnului Isus; el trebuia să câștige pe fratele său. Dacă cel care păcătuse împotriva fratelui său asculta, atunci lucrul era îngropat în inima celui care suferise jignirea; dacă nu, cel păgubit trebuia să ia cu el două sau trei persoane și să se ducă la cel care greșise pentru a-i atinge conștiința sau dacă nu, cel puțin pentru a servi de mărturie; dar dacă aceste mijloace rămânute rămăneau fără rezultat, lucrul trebuia adus la cunoștința adunării, și dacă vinovatul nu se supunea, trebuia să fie privit de el ca un străin, așa cum erau înaintea lui Israel un păgân sau un vameș. Aici nu este vorba de disciplina publică în rândul Adunării, ci de duhul în care trebuie să umble creștinii. Dacă vinovatul ceda în fața avertismentului trebuia să i se ierte chiar de șaptezeci de ori câte șapte în fiecare zi. Dar, deși nu este vorba aici de disciplina în adunare, înțelegem totuși că Adunarea înlocuiește pe Israel pe pământ. Iar problema poziției în afară sau înăuntru se referă de acum înainte la Adunare. Cerul va ratifica ceea ce Adunarea va lega pe pământ și Tatăl de asemenea va asculta cererea a doi sau trei care vor fi de acord pentru a cere un anumit lucru; pentru că Hristos este acolo unde doi sau trei sunt adunați în, sau pentru, Numele Său.

Astfel fie în privința deciziilor, fie în privința rugăciunilor, ei erau ca și Hristos pe pământ, pentru că Însuși Hristos era cu ei, un adevăr solemn, o imensă favoare acordată la doi sau trei care sunt adunați cu adevărat pentru Numele Său. Dar este în același timp și un subiect de tristețe profundă atunci când sunt pretenții de unitate, dar nu există realitatea acestei unități.

Duhul împărăției: har și smerenie

Un alt element al caracterului propriu Împărăției care fusese manifestat în Dumnezeu și în Hristos este harul care iartă. Și în aceasta, copiii Împărăției trebuiau să fie imitatori ai lui Dumnezeu și să ierte întotdeauna. Este vorba numai de greșeli pe care alții le fac față de noi înșine și nu de disciplina publică. Iertarea trebuie să meargă până la capăt, sau cu alte cuvinte să nu aibă limite, în același fel în care Dumnezeu ne-a iertat deplin. În același timp consider că ne sunt prezentate și îndurările lui Dumnezeu față de iudei. Ei nu numai că au călcat legea, dar L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu. Hristos a mijlocit pentru ei, spunând: „**Tată, iartă-i căci ei nu știu ce fac**” (Luca 23.34). Ca răspuns la această rugăciune este dată o iertare predicată de Duhul Sfânt prin gura lui Petru (Fapte 3). Dar și acest har a fost respins. Atunci când a venit vorba ca iudeii să manifeste har față de națiuni, care, fără îndoială le datorau cei o sută de dinari, iudeii n-au vrut să asculte despre așa ceva și au fost dați chinurilor, până când Domnul va putea spune: au primit de două ori pentru păcatele lor.

Într-un cuvânt, duhul Împărăției nu este puterea exterioară, ci smerenia. Dar în această stare cel credincios este aproape de Tatăl și în această poziție este ușor să fii blând și smerit în această lume. Cel care a gustat favoarea lui Dumnezeu nu va căuta să fie mare pe pământ. El este profund marcat de acest spirit de har, îi iubește pe cei mici, iartă pe cei care greșesc față de el și este aproape de Dumnezeu căruia îi seamănă, dovedind aceasta prin căile sale. Același duh de har domnește fie în Adunare, fie în mădulele ei. Numai Adunarea îl reprezintă pe Hristos pe pământ; și ei i se potrivesc aceste reguli fundamentale bazate pe acceptarea unui popor ca aparținând lui Dumnezeu. Doi sau trei, cu adevărat adunați pentru Numele lui Isus, lucrează cu autoritatea Sa și se bucură de privilegiul înaintea Tatălui, pentru că Isus însuși este în mijlocul lor.

Principii care guvernează natura umană; caracterul legăturii căsătoriei

Acest capitol continuă subiectul pe care l-am văzut mai înainte și anume duhul care se potrivește cu Împărăția cerurilor, și pătrunde adânc în principiile care guvernează natura umană, ca și în acele aspecte care erau introduse atunci, în mod divin. Domnul Se apropiase de Iudeea; și o întrebare a fariseilor face loc unei expuneri a doctrinei Sale cu privire la căsătorie. Lăsând la o parte rânduiala dată din cauza împietririi inimii lor, El Se întoarce la instituția rânduită de Dumnezeu, după care un singur bărbat și o singură femeie trebuiau să se unească pentru a fi în ochii lui Dumnezeu una.

Domnul stabilește, sau mai degrabă restabilește, adevăratul caracter al legăturii indisolubile din căsătorie; spun indisolubilă, pentru că excepția prezentată pentru cazul desfrânării nu este de fapt cu adevărat o excepție; persoana vinovată a rupt deja această legătură. Nu mai poate fi vorba de bărbatul și femeia care ar fi o singură carne. În același timp, dacă Dumnezeu dă puterea spirituală, este mai bine pentru cineva să fi putut rămâne singur (versetele 10-12).

Învățăături cu privire la copii

Domnul înnoiește acum învățăturile Sale în privința copiilor, mărturisind dragostea Sa pentru ei; mi se pare că aici El privește lucrurile prin prisma absenței din ființa lor a oricărui lucru care poate lega de lume, de distracțiile și de poftele ei, recunoscând ceea ce este curat în sine. În capitolul 18 însă accentul îl vedem mai degrabă pe caracterul intrinsec al Împărăției. După aceasta, Isus arată (în legătură cu introducerea Împărăției în Persoana Sa) natura devotamentului absolut și al deplinului sacrificiu cerut pentru a-L urma pe El, dacă cineva dorește cu adevărat să-L placă lui Dumnezeu. Duhul lumii, pasiunile carnale, bogățiile, sunt toate aspecte opuse acestui duh. Legea lui Moise pune, bineînțeles, o frână acestor pasiuni; dar ea le presupune ca existente și le îngăduie între anumite limite. Din punct de vedere al gloriei lumii, copilul nu avea nici un preț. Ce putere să aibă el în această lume? Dar el este scump în ochii Domnului.

Motivațiile inimii puse la încercare; bogățiile pământești Legea promitea viață celui care o păzea. Domnul o face simplă și practică în cerințele ei sau mai degrabă amintește aceste cerințe în adevărata lor simplitate. Bogățiile nu erau interzise de lege; adică, deși ea menținea obligațiile morale în relațiile dintre oameni, nu judeca lucrurile care legau inima de lume. Sub lege, prin guvernarea lui Dumnezeu, prosperitatea materială era legată de ascultarea de lege, care-l privea pe om ca fiind viu în mijlocul lumii și-l pune la probă în această condiție. Hristos recunoaște aceasta; dar ceea ce se întâmplă aici este faptul că motivațiile profunde ale inimii sunt puse la încercare. Legea avea un sens spiritual, iar Fiul lui Dumnezeu Se afla acum acolo.

Regăsim ceea ce am văzut deja, și anume omul pus la încercare și Dumnezeu care Se descoperă. Totul este acum intrinsec și etern, pentru că Dumnezeu este deja descoperit. Hristos judeca tot ceea ce corupe inima, tot ceea ce lucrează asupra egoismului din ea și o îndepărtează astfel de Dumnezeu. „**Vinde ce ai și urmează-Mă**”, spune El. Vai, tânărul nu putea să renunțe la bogățiile lui, la lucrurile care-i făceau viața comodă, la sine însuși. Și Isus adaugă: „**Cu greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor**”. Aceasta era evident: era vorba de Împărăția lui Dumnezeu, de Împărăția cerurilor; eul, lumea, nu aveau loc în ea. Ucenicii, neînțelegând că nu există nici un bine în om, se miră că un om atât de favorizat și de bine intenționat poate fi departe de mântuire. Dacă lucrurile stau așa, cine ar putea reuși? Cine ar putea fi mântuit? Și atunci se descoperă adevărul în întregime. Lucrul acesta este imposibil oamenilor; ei nu pot învinge poftele cărnii. Moral vorbind, aceste pofte sunt de fapt omul însuși în ceea ce privește voința și afecțiunile lui. Nu poți să albești un negru, nici să iei petele de pe un leopard. Lucrurile care apar la exteriorul acestor ființe sunt profund înrădăcinate în firea lor. Dar pentru Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său, totul este posibil.

Renunțarea pentru Isus; răsplata ei

Aceste învățăături în privința bogățiilor îl împing pe Petru să întrebe care va fi partea acelora care au renunțat la tot. Suntem aduși astfel la gloria din capitolul 17. Va fi o regenerare a lucrurilor. Starea lucrurilor va fi în întregime înnoită sub dominația Fiului Omului. În acea vreme ucenicii vor sta pe douăsprezece tronuri judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei vor avea primul loc în administrarea împărăției pământești. Totuși fiecare va avea o anumită parte a lui proprie; pentru că oricare ar fi lucrurile la care cineva ar renunța din dragoste pentru Hristos, va primi însutit și va moșteni viața eternă. Atunci aceste lucruri nu vor fi decise nici după aparențe, nici după locul pe care oamenii îl ocupă sau îl ocupau în vechiul sistem sau înaintea semenilor lor; mulți dintre cei care sunt primii vor fi ultimii și dintre ultimii vor fi primii. Există însă, într-adevăr, riscul ca inima firească a omului să ia o astfel de încurajare prezentată sub formă de recompensă, ca un motiv suficient pentru toată lucrarea și pentru toate sacrificiile lui, într-un duh nepotrivit, căutând cumva să-L facă pe Dumnezeu dator. De aceea, prin parabola prin care Domnul își continuă predica (capitolul 20), El stabilește clar principiul harului și al suveranității lui Dumnezeu în ceea ce El dă, și într-un mod distinct față de cei pe care îi cheamă. Domnul face ca darurile Sale către cei pe care îi aduce în via Sa să depindă de harul și de chemarea Sa.

Lucrători în via lui Dumnezeu; chemarea și harul Său

Putem remarca faptul că atunci când îi răspunde lui Petru, acest răspuns vine ca o consecință a faptului că Petru, la chemarea lui Hristos, părăsise totul pentru El. Motivul era Hristos Însuși. De aceea spune: „Voi care M-ați urmat”. El vorbește de cei care au părăsit totul din dragoste pentru Numele Său. Iată motivul! Recompensa este o încurajare când suntem deja pe drumul acesta din dragoste pentru Hristos. Când este vorba de răsplătire în Noul Testament, totdeauna lucrurile stau așa.

Cel care a fost chemat în ceasul al unsprezecelea depindea de această chemare pentru a intra în slujbă. Și dacă stăpânul său în bunătatea sa a vrut să-i dea la fel ca și ceilalți, aceștia ar fi trebuit să se bucure. Cei dintâi s-au bazat pe dreptate; au primit ceea ce fusese convenit cu ei. Ultimii s-au bucurat de harul stăpânului lor. Și este de observat că ei acceptaseră principiul harului, al încrederii în acest har. „Vă voi da ce este drept”. Acesta este punctul esențial al parabolei și anume încrederea în harul stăpânului viei și harul acesta ca punct de plecare al lucrării lor. Dar cine înțelegea aceasta? Unul ca Pavel avea să intre mai târziu în lucrare – atunci l-a chemat pe el Dumnezeu – și să fie totuși o mărturie mai puternică în ceea ce privește harul decât lucrătorii care se aflau în lucrare din dimineața zilei evangheliei.

A avea parte de suferințele Domnului.

Domnul Își continuă gândurile în discuția cu ucenicii. Se urcă la Ierusalim unde Mesia ar fi trebuit să fie primit și încoronat, dar acolo avea să fie respins și omorât și apoi urma să învie; iar când fiii lui Zebedei vin să-i ceară primele două locuri în Împărăție, le răspunde că El poate să-i conducă spre suferințe, dar în ceea ce privește aceste locuri El nu le poate acorda decât, potrivit cu planurile Tatălui, aceluia pentru care Tatăl le-a pregătit. Minunată renunțare la El Însuși! El lucrează pentru Tatăl, pentru noi. El nu dispune de nimic. El poate da celor care îl urmează o parte în suferințele Sale; toate celelalte lucruri vor fi date după planurile Tatălui. Dar ce har real pentru Hristos și ce desăvârșire în El și ce privilegiu pentru noi de a nu avea alt motiv și de a fi părtași suferințelor Domnului! Și ce curățire a inimilor noastre carnale, curățire care ne este pusă aici înainte lucrând numai pentru un Hristos care suferă, luând parte la crucea Sa și încredințându-ne lui Dumnezeu în tot ceea ce privește răsplătirea.

Duhul lui Hristos, un duh de slujire

Domnul folosește această ocazie pentru a explica sentimentele care se potriveau celor care îl urmează, sentimente care au fost văzute desăvârșit la El Însuși. În lume se urmărea autoritatea, dar duhul lui Hristos era un duh de slujire care alege întotdeauna locul din urmă și arată un devotament absolut față de ceilalți. Principii frumoase și perfecte a căror desăvârșire a fost manifestată în Hristos în toată splendoarea Sa. Să părăsești totul pentru a depinde cu încredere de harul Celui pe care-L slujim; și, ca o consecință, dorința arzătoare de a lua ultimul loc și a fi astfel slujitorul tuturor – iată cum trebuia să fie duhul aceluia care au parte de Împărăție, așa cum rânduiește acum Domnul, Cel respins. Aceasta se potrivește celor care-L urmează.

Ultima prezentare a lui Hristos către Israel ca Fiu al lui David

Această parte a Evangheliei se termină la sfârșitul versetului 28 din capitolul nostru, și atunci încep ultimele scene din viața scumpului nostru Mântuitor. În a doua parte a versetului 29 începe ultima Sa prezentare către Israel ca Fiu al lui David, ca Domnul, ca adevăratul Împărat al lui Israel, Mesia. El începe în această privință drumul Său la Ierihon, locul unde Iosua intrase în țară – locul unde blestemul a dominat atât de mult. El deschide ochii orbii ai poporului Său, a celor care cred în El și-L primesc ca Mesia, pentru că El era cu adevărat Mesia, deși Se afla în această poziție de a fi respins. Orbii l se adresează ca Fiu al lui David și El răspunde credinței lor deschizându-le ochii. Ei îl urmează, ca o imagine a adevăratei rămășițe a poporului Său care-L va aștepta într-o vreme viitoare.

Intrarea Domnului în Ierusalim ca Împărat și Domn

După aceea Domnul Isus dispunând de tot ceea ce aparținea aceluia din popor care erau binevoitori față de El, își face intrarea în Ierusalim ca Împărat și Domn potrivit mărturiei din Zaharia. Dar intrând ca Împărat – ultima mărturie dată cetății preaiubite, care (spre ruina ei) avea să-L respingă – El vine ca Împărat smerit și blând. Puterea lui Dumnezeu lucrează asupra inimii mulțimilor; ei îl salută pe Isus ca Împărat, ca Fiu al lui David, folosind expresiile din Psalmul 118 care celebrează sabatul milenar introdus de Mesia și care atunci va trebui să fie recunoscut de popor.

Mulțimile își aștern atunci veșmintele pentru a pregăti calea Împăratului lor glorios, dar blând. Ele taie ramuri pentru a-l da mărturie. Este condus în triumf până la Ierusalim, în timp ce poporul strigă „Osana (Mântuiește acum) Fiului lui David! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Osana în cele preainalte!” (versetul 9). Cât de fericiți ar fi fost dacă inimile lor ar fi fost schimbate pentru a păstra această mărturie prin Duhul; dar Dumnezeu în suveranitatea Sa face totuși ca inimile lor să poarte această mărturie; nu putea să permită ca Fiul Său să fie respins fără să fi primit o astfel de mărturie.

Împăratul analizează pe toți oamenii ca adevăratul Judecător

Și acum, Împăratul, păstrându-și poziția de smerenie și de mărturie, va analiza pe toți oamenii. În aparență, diferitele clase ale poporului vin înaintea Lui pentru a-L judeca și pentru a-L pune în încercătură. Dar în realitate se vor prezenta toți înaintea Lui pentru a primi unii după alții din partea Sa judecata lui Dumnezeu în ceea ce-i privește.

O scenă mișcătoare se desfășoară aici în fața ochilor noștri – adevăratul Judecător, Împăratul etern Se prezintă pentru ultima dată înaintea poporului Său răzvrătit, cu mărturia cea mai strălucitoare dată în ceea ce privește puterea și drepturile Sale. Și ei vin pentru a-L hărțui și a-L condamna, conduși de răutatea lor, defilând unii după alții înaintea Lui, arătându-și adevărata lor stare, și totul pentru a primi din gura Sa judecata; și El a făcut aceasta fără să părăsească nici o clipă poziția de Martor credincios și adevărat în toată smerenia pe acest pământ (cu excepția momentului în care curăță templul, moment care este prezentat înaintea începutului acestei scene).

Domnul ca Mesia și Yahve

Sunt două părți distincte în această descriere. Prima ne prezintă pe Domnul în caracterul Său de Mesia și de Yahve. Ca Domn, El cere să-L fie adusă măgărița (versetul 3). El intră în cetate ca Împărat, conform profeției (versetele 7-11), curăță templul cu autoritatea Sa (versetele 12,13). Obiecțiilor pe care le aduc preoții El le opune Psalmul 8, care vorbește despre modul în care Yahve își scotea gloria și laudele din gura copilașilor (versetele 15,16). De asemenea în templu El vindecă pe Israel (versetul 14). Domnul îi părăsește apoi, neputând să rămână peste noapte în cetatea pe care n-o mai recunoștea. El stă în afara ei, cu rămășița. A doua zi dimineață, printr-o imagine remarcabilă, El arată blestemul care va cădea asupra poporului. Israel era smochinul lui Yahve, dar nu făcea decât umbră pământului. Era plin de frunze, dar nu a adus deloc roadă. Smochinul judecat de Domnul se uscă: imagine a acestui sărman popor, a omului în carne cu toate avantajele sale, dar care nu aduce nici un rod pentru Cultivator.

Nici un rod pentru Dumnezeu

Israel, într-adevăr, avea multe forme exterioare de evlavie; era plin de zel pentru lege și pentru porunci, dar nu aducea rod pentru Dumnezeu. Plasat sub responsabilitatea de a aduce aceste roade, adică sub vechiul legământ, nu le va aduce niciodată. Respingerea lui Isus pune capăt oricăror speranțe. Dumnezeu Se va purta în har sub legământul cel nou, dar nu de aceasta este vorba aici. Smochinul reprezintă pe Israel așa cum era el, omul cultivat de Dumnezeu, dar cultivat în zadar. Totul se termina. Nu mă îndoiesc că ceea ce Domnul spune aici ucenicilor despre deplasarea muntelui (versetele 20-22), rămânând totuși un principiu general, se referă și la ceea ce trebuia să i se întâmple lui Israel în urma lucrării lor (ucenicilor). Privit din punct de vedere corporativ pe pământ, ca națiune, Israel va dispărea și va fi pierdut în mijlocul națiunilor. Cei plăcuți lui Dumnezeu erau numai ucenicii, datorită credinței lor.

Detalii despre judecarea diverselor clase

L-am văzut pe Domnul intrând în Ierusalim ca Împărat – Yahve, Împăratul lui Israel – și apoi judecata pe care o pronunță asupra națiunii. Apoi vin detaliile judecății asupra diverselor clase care compun poporul. Mai întâi, marii preoți și bătrânii care ar fi trebuit să-L conducă; ei se apropie de Domnul și pun în discuție autoritatea Sa (versetul 23 și următoarele). Adresându-l-se în felul acesta, ei se situează ca lideri ai națiunii și ca judecători capabili să se pronunțe asupra exactității tuturor pretențiilor care ar fi putut fi ridicate. Dacă nu ar fi ocupat poziția aceasta, nu s-ar fi adresat astfel Domnului Isus.

Domnul în înțelepciunea Sa infinită le răspunde cu o întrebare care le pune la încercare competența și după propria lor mărturie sunt găsiți incapabili. Cum pot ei atunci să-L judece?

Ar fi fost fără folos să le comunice care era baza activității Lui. Era acum prea târziu pentru a face lucrul acesta. L-ar fi omorât cu pietre dacă le-ar fi spus care este adevăratul Său izvor. De aceea le răspunde: pronunțați-vă asupra misiunii lui Ioan Botezătorul. Și dacă nu puteau să facă aceasta, de ce s-ar fi interesat de misiunea pe care o avea El? Nu puteau să judece acest lucru. A recunoaște misiunea lui Ioan ca trimis al lui Dumnezeu, aceasta ar fi însemnat și recunoașterea lui Hristos. Tăgăduirea ar fi însemnat pierderea influenței pe care o aveau asupra poporului. Despre conștiință nu se punea problema. Atunci ei își mărturisesc incapacitatea. Isus declină competența lor ca lideri și păzitori ai credinței și ai poporului; ei își rostiseră propria judecată. Apoi în acest temei, de la versetul 28 până la versetul 14 al capitolului 22, Domnul le aduce clar înaintea ochilor lor guvernarea și căile lui Dumnezeu față de ei.

Perversitate și răzvrătire; ei singuri se condamnă

Mai întâi, având pretenția de a împlini voia lui Dumnezeu, ei nu o împlineau, în timp ce aceia care erau în mod evident răi se pocăiau și împlineau această voie. Ei, văzând aceasta, rămân împietriți. Apoi nu numai că nu le-a fost atinsă conștiința nici de mărturia lui Ioan, nici de pocăința altora, dar orice ar fi folosit Dumnezeu pentru a-i face să aducă rodul vrednic de grija pe care El le-a arătat-o, Dumnezeu nu găsește în ei decât perversitate și răzvrătire. Profeții au fost respinși, la fel a fost și Fiul. Ei ar fi vrut să aibă moștenirea Fiului pentru ei înșiși (versetul 38), dar nu puteau decât să recunoască faptul că urmarea unei astfel de crime va fi în mod necesar distrugerea celor răi și că via va fi dată altora. Isus le aplică această parabolă citând Psalmul 118 (versetele 22,23), spunând că piatra respinsă de cei care zideau va deveni Piatra din capul unghiului; mai mult, cei care vor cădea peste această Piatră, în sensul de a se împiedica de ea – exact ceea ce făcea națiunea în acel moment – vor fi zdrobiți, dar cel peste care va cădea această piatră – aceasta va fi soarta națiunii răzvrătite în zilele din urmă – va fi spulberat de ea (versetul 44). Marii preoți și fariseii au înțeles că vorbea despre ei; dar nu îndrăzneau să pună mâna pe El, pentru că mulțimile îl considerau un profet. Aceasta este istoria lui Israel privită în responsabilitatea sa, și aceasta chiar până în zilele din urmă. Domnul căuta rod în via Sa.

Sărbătoarea nunții; harul disprețuit de Israel; introducerea națiunilor

Aici ne este prezentată purtarea iudeilor în ceea ce privește invitațiile harului. Parabola este deci o asemănare a Împărăției cerurilor. Dumnezeu vrea să-L onoreze pe Fiul Său, sărbătorind nunta Sa. În primul rând iudeii deja invitați sunt rugați să vină la ospățul de nuntă. Ei nu vor să vină. Aceasta s-a petrecut în timpul în care Hristos trăia pe acest pământ; apoi când totul este gata, Dumnezeu trimite din nou mesageri pentru a-i chema. Este misiunea apostolilor față de această națiune a iudeilor în momentul în care lucrarea de răscumpărare este împlinită. Iudeii disprețuiesc și mesajul acesta și omoară pe mesageri.

Consecința este că răii aceștia și cetatea lor vor fi distruși (versetul 7). Aceasta este judecata care a căzut asupra Ierusalimului.

Urmare a refuzului lor de a accepta invitația sunt introduși pe scenă cei fără drepturi, națiunile, cei de afară. Aceștia vin la ospăț și sala de nuntă se umple cu invitați. Dar aici vedem un alt lucru. Am găsit aici, este adevărat, judecata Ierusalimului prezentată în parabolă, dar cum această parabolă este o asemănare cu Împărăția, ea ne prezintă de asemenea și judecata a ceea ce este în Împărăție. Trebuie ca anumite lucruri să fie potrivite cu momentul special. Iar pentru un ospăț de nuntă trebuie o haină de nuntă. Hristos fiind glorificat, atunci totul trebuie să fie potrivit gloriei Sale. Cineva poate să intre din punct de vedere exterior în Împărăție, să dea mărturie că face parte din creștinism; dar cel care nu este îmbrăcat cu ceea ce se potrivește la nuntă va fi dat afară. Iar îmbrăcămintea potrivită este Hristos însuși. Pe de altă parte totul este gata, nimic nu se cere. Invitatul nu trebuia să aducă absolut nimic. Împăratul dădea totul, dar invitatul trebuia să fie pătruns de duhul care domina tot ceea ce se făcea. Dacă ar fi existat cel mai mic gând cu privire la ceea ce se potrivea nunții, atunci s-ar fi simțit cu siguranță și nevoia de a se prezenta într-o haină de nuntă; altfel, ar fi uitată onoarea care se cuvine Fiului Împăratului. Dar inima este străină

de toate acestea și omul acela va fi tratat ca un străin în fața judecății Împăratului, când acesta va cerceta pe invitații prezenți la ospăț.

Astfel harul a fost arătat față de Israel, iar acesta din urmă este judecat pentru că a refuzat invitația Marelui Împărat la nunta Fiului Său. Este judecat apoi și abuzul de har din partea celor care se părea că l-ar fi primit. De asemenea primirea națiunilor este vestită aici, și astfel se termină istoria judecății lui Israel în general, și descrierea caracterului care va domina în timpul Împărăției.

Răspunsuri date fariseilor și irodianilor

După aceasta (versetul 15 și următoarele) se prezintă, fiecare pe rând, diversele clase ale poporului iudeu. Mai întâi irodianii și fariseii (adică cei care favorizau autoritatea romanilor și cei care i se opuneau), căutând să-L pună în încurcătură pe Domnul Isus prin cuvintele Sale. Binecuvântatul Domn le răspunde cu această desăvârșită înțelepciune care se descoperea întotdeauna în tot ceea ce El făcea și spunea. Din partea lor nu era decât pură răutate, manifestând o totală lipsă de conștiință. Propriul lor păcat îi așezase sub jugul roman, poziție contrară, într-adevăr, cu aceea pe care ar fi trebuit să o aibă poporul lui Dumnezeu pe pământ. Astfel se părea că Hristos ar fi trebuit ori să devină suspect autorităților, ori să renunțe la pretenția de a fi Mesia și în consecință Eliberatorul. Dar cine adusese de fapt această dilemă? Nu cumva fructul propriilor lor păcate? Domnul le arată că ei înșiși au acceptat jugul acesta. Dinarul purta amprenta în această privință; să-l dea deci celor cărora le aparține și să dea de asemenea lui Dumnezeu ceea ce era al Lui (însă ei nu făceau aceasta). Domnul îi lasă sub jugul sub care se așezaseră ei înșiși și le amintește drepturile lui Dumnezeu pe care le uitaseră. Aceasta trebuia să fie de altfel starea lui Israel conform puterii dată lui Nebucadnețar, Israelul fiind ca o „**vie care se întinde, dar care nu are înălțime**” (Ezechiel 17).

Necredința saducheilor

Urmează apoi saducheii, care se prezintă înaintea Lui și-L pun întrebări în ce privește învierea, gândind că vor arăta absurditatea ei. Dar în același fel în care starea națiunii fusese pusă în evidență în discuția Domnului Isus cu fariseii, tot așa necredința saducheilor este expusă aici. Saducheii nu se gândesc decât la lucrurile din această lume, dorind să tăgăduiască existența unei alte lumi. Dar oricare ar fi starea de degradare și de robie în care căzuse poporul, Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov nu Se schimbă. Promisiunile făcute părinților rămăneau sigure și părinții erau vii pentru a se bucura de aceasta într-o zi viitoare. Ceea ce puneau în discuție aici saducheii era puterea și Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul menține însă aceste lucruri în toată claritatea. Și astfel saducheii sunt reduși la tăcere.

Perfectiunea legii Oamenii legii, mișcați de răspunsul Său, pun o întrebare care dă ocazie Domnului să extragă din conținutul legii ceea ce este esențial în ochii lui Dumnezeu, prezentând astfel perfectiunea ei și ceea ce aduce fericire pentru cei care umblă potrivit ei. Însă nu intră în discuție aici modul în care se ajunge la această umblare și la această fericire. Numai harul se ridică deasupra acestui nivel.

Aici întrebările încetează. Totul este judecat, totul este pus în lumină în ceea ce privește poziția poporului și a partidelor în Israel; și Domnul a așezat înaintea lor gândurile desăvârșite ale lui Dumnezeu în ceea ce-i privește, fie în aspectul stării poporului, a promisiunilor lui Dumnezeu sau a însăși conținutului legii.

Întrebarea Domnului; poziția Sa

Acum Domnul pune o întrebare pentru a-Și scoate în evidență propria Sa poziție. El le propune fariseilor să împace cumva titlul de Fiu al lui David cu cel de Domn care l-a fost dat de David însuși, și aceasta în legătură cu înălțarea aceluiași Hristos pentru a ședea la dreapta lui Dumnezeu, până când Dumnezeu va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale, până când tronul Său va fi întemeiat în Sion. Tocmai aici era cheia poziției lui Hristos în acest moment. Incapabili de a-L răspunde, nimeni nu mai îndrăznește să-L pună vreo întrebare. Într-adevăr, dacă iudeii ar fi putut să înțeleagă Psalmul 110, ar fi înțeles toate căile lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său tocmai în momentul în care aveau să-L respingă. Această respingere însă, încheie orice discuții, arătând adevărata poziție a lui Hristos care, fiind totuși Fiul lui David, trebuia să fie înălțat pentru a primi Împărăția și, până când aceasta se va întâmpla, să rămână așezat la dreapta lui Dumnezeu, potrivit cu drepturile glorioasei Sale persoane – Domn al lui David ca și Fiu al lui David.

Privilegiile și responsabilitățile diferitelor clase ale poporului

Mai este un lucru interesant de remarcat aici. În discuțiile și în predicile Sale față de diferite clase ale poporului, Domnul constată starea iudeilor în ceea ce privește relațiile lor cu Dumnezeu sub toate aspectele și arată poziția pe care o ia El însuși. Mai întâi El ia în discuție poziția lor națională față de Dumnezeu, ca fiind responsabili înaintea Lui datorită privilegiilor care le fuseseră date și încercând să-i facă să privească aceasta prin conștiința lor personală. Rezultatul stării lor va fi tăierea și înlocuirea lor cu alții în via Domnului (capitolul 21.28-46). Apoi Domnul expune condiția iudeilor în legătură cu harul Împărăției și de asemenea introducerea în Împărăție a păcătoșilor dintre națiuni. Aici, de asemenea rezultatul este distrugerea cetății. Apoi irodianii, prietenii romanilor, și fariseii, vrăjmașii lor, preținșii prieteni ai lui Dumnezeu, fac să reiasă adevărata poziție a iudeilor cu privire la puterea imperială a națiunilor și cu privire la Dumnezeu. În discuția Sa cu saducheii, Domnul arată certitudinea promisiunilor făcute părinților, precum și relația în care Dumnezeu Se afla față de ei în ceea ce privește viața și învierea. După aceasta, El pune înaintea cărturarilor semnificația adevărată a legii; iar apoi, poziția pe care El a luat-o, fiind El însuși Fiul lui David potrivit cu Psalmul 110, poziție legată de respingerea Sa de către conducătorii națiunii, ce stăteau împrejurul Lui.

Poziția ucenicilor ca făcând parte din națiune

Acest capitol arată limpede până la ce punct ucenicii sunt considerați în legătură cu națiunea, ca formând toți laolaltă poporul iudeu, deși Domnul îi judecă pe conducătorii care înșelau poporul și-L dezonorau pe Dumnezeu prin fățărnicia lor. Isus spune mulțimii și ucenicilor Lui: „**cărturarii și fariseii s-au așezat pe scaunul lui Moise**” (versetul 2). Trebuie să li se dea ascultare din moment ce ei sunt astfel interpreți ai legii. Iar această ascultare se referă la tot ce spuneau ei potrivit acestei legi, deși conduita lor nu era decât fățărnicie. Ceea ce este important aici este poziția ucenicilor; de fapt ea este aceeași cu cea a Domnului Isus. Ei sunt în relație cu ceea ce este de la Dumnezeu în această națiune, privită ca popor recunoscut de Dumnezeu și, în consecință, cu legea care are autoritate din partea lui Dumnezeu. În același timp, Domnul judecă și ucenicii de asemenea trebuie în practică să judece felul cum se purta națiunea sau era reprezentată public prin căpeteniile ei. Trebuiau deci să evite cu grijă felul de purtare al cărturarilor și al fariseilor, deși făceau în continuare parte din națiunea iudeilor.

După ce a reproșat acestor păstori ai poporului fățărnicia lor, Domnul arată modul prin care condamnavă ei înșiși faptele părinților – zidind mormintele profeților pe care acești părinți îi omorâseră. Ei erau deci copii ai celor care îi omorâseră pe profeți. Dumnezeu îi va pune la încercare trimițându-le și lor profeți, oameni dreți și învățați; dar ei vor umple măsura nelegiuirii lor, omorând și persecutând pe acești trimiși – condamându-se ei înșiși prin comportarea lor – așa încât tot sângele dreptilor care a fost vărsat de la sângele lui Abel până la cel al profetului Zaharia, să vină asupra acelei generații (versetele 35,36). Teribilă este această însumare a vinovăției, pe care omul păcătos așezat sub responsabilitate înaintea lui Dumnezeu n-a făcut decât să o crească întotdeauna din momentul acela de început în care a arătat vrăjmășie față de mărturia lui Dumnezeu; și ea creștea zi după zi, iar conștiința se împietrea și mai mult, pe măsură ce se împotriva față de această mărturie. Adevărul era cu atât mai mult pus în evidență, cu cât martorii suferiseră. Dar poporul stăruia în a face răul și fiecare pas pe drumul acesta, fiecare act de acest fel era dovada unei împietririi crescânde. Această întreagă vină se strânsese asupra capului acestei națiuni reprobate. Răbdarea lui Dumnezeu, în timp ce dădea mărturie prin har, nu trecuse cu vederea căile lor, și în timpul manifestării acestei răbdări se acumulasă totul.

Remarcați aici caracterul dat apostolilor și profeților creștini. Sunt cărturari, înțelepți, profeți trimiși iudeilor – acestei națiuni întotdeauna răzvrătită. Aceasta face să reiasă foarte clar din ce punct de vedere sunt ei priviți în acest capitol. Chiar apostolii sunt „**înțelepți**”, „**cărturari**”, trimiși ca atare iudeilor.

Dar Ierusalimul – cetatea iubită de Dumnezeu – este vinovată și judecată. Hristos, așa cum am văzut, de la vindecarea orbului în apropiere de Ierihon, Se prezintă ca fiind Yahve, Împăratul lui Israel. De câte ori a vrut să adune pe copiii Ierusalimului, și ei n-au vrut! (versetele 37-39). Și acum casa lor va fi lăsată pustie până când, schimbați în inimile lor, vor folosi expresiile Psalmului 118 și vor saluta cu dor sosirea Aceluia care vine în Numele lui Yahve, așteptând izbăvirea din mâinile Lui și cerându-L această izbăvire – într-un cuvânt, clipa aceea în care vor spune: „**Osana Celui care vine**”. Ei nu-L vor mai vedea pe acest Isus până în clipa când, smeriți în inimile lor, vor proclama ca binecuvântat pe Acela pe care Îl așteaptă și pe care L-au respins acum – adică până atunci când vor fi pregătiți în inimile lor. Pacea va urma, iar dorința de a-L vedea va veni înainte de arătarea Sa.

Poziția iudeilor înaintea lui Dumnezeu

Ultimele trei versete ne prezintă destul de clar poziția iudeilor sau a Ierusalimului ca fiind centrul sistemului iudeu înaintea lui Dumnezeu. Cu mult timp înainte și în destule rânduri Isus, Yahve Mântuitorul, a dorit să strângă pe copiii Ierusalimului cum strânge o găină puii sub aripile ei, dar ei nu au vrut. Casa lor va rămâne părăsită și pustie, dar nu pentru totdeauna. După ce i-au urât pe profeți și au omorât cu pietre pe cei care le fuseseră trimiși, iudeii Îl vor crucifica și pe Mesia al lor, vor respinge și vor omorî pe cei trimiși să le vestească harul chiar și după respingerea lui Mesia. Pe Mesia deci nu-L vor mai vedea până în momentul în care se vor pocăi și se va naște în inimile lor dorința de a-L vedea, atunci când vor fi pregătiți să-L binecuvânteze, când Îl vor binecuvânta în inimile lor și vor mărturisi public dorința aceasta. Pe Mesia acesta care urma să-i părăsească nu-L vor mai vedea până când pocăința le va îndrepta inima spre El, pe care Îl resping în clipa aceasta. Doar atunci Îl vor vedea. Mesia venind în Numele Domnului Se va arăta poporului Său Israel. Atunci, Yahve Mântuitorul lor va apărea și Israelul care L-a respins Îl va vedea ca atare. Poporul va intra în felul acesta în deplina bucurie a relațiilor sale cu Dumnezeu.

Acesta este tabloul moral și profetic al lui Israel. Ucenicii, în poziția lor de iudei, erau considerați ca făcând parte din această națiune, deși erau despărțiți spiritual de ea, ca rămășiță, dând mărturie în mijlocul națiunii.

Cuvântarea de pe Muntele Măslinilor; profeție și învățătură

Am văzut deja că respingerea mărturiei Împărăției în har este cauza judecății care cade asupra Ierusalimului și asupra locuitorilor lui. Capitolul 24 ne dă poziția acestei mărturii în mijlocul poporului; de asemenea vedem națiunile și relația lor cu mărturia dată de ucenici; apoi starea Ierusalimului ca urmare a respingerii lui Mesia și disprețului față de mărturia Lui; în sfârșit, vedem răsturnarea universală care trebuie să aibă loc la sfârșitul acestor vremuri – stare de lucruri care se va termina la apariția Fiului Omului, când va avea loc strângerea aleșilor lui Israel din cele patru vânturi.

Acest pasaj remarcabil merită toată atenția; el este în același timp o profeție și o învățătură adresată ucenicilor pentru a-i conduce în umblarea pe care aveau s-o aibă în mijlocul evenimentelor viitoare.

Isus părăsește templul, și aceasta pentru totdeauna – act solemn, care, am putea spune, executa judecata care fusese pronunțată mai devreme. Casa lui Israel era acum pustie. Dar inima ucenicilor rămâne încă înlănțuită de templul acesta prin vechile lor prejudecăți. Ei atrag atenția Domnului Isus asupra minunatelor zidiri care formau ansamblul acesta. Isus le vestește distrugerea totală. Apoi, retrași pe muntele Măslinilor împreună cu El, ucenicii Îl întreabă când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul venirii Sale și a sfârșitului veacului (versetul 3). Ei pun împreună aceste evenimente și anume distrugerea templului, venirea lui Hristos și sfârșitul veacului. Acest sfârșit al veacului, trebuie să remarcăm, este sfârșitul perioadei în care Israel era supus sub vechiul legământ, perioadă care trebuia să înceteze pentru a face loc lui Mesia și noului legământ. Trebuie de asemenea remarcat că este vorba de guvernarea pământului de către Dumnezeu și de judecățile care se vor exercita la venirea lui Hristos, care vor pune capăt veacului de atunci. Ucenicii confundau ceea ce Domnul le-a spus despre distrugerea templului, cu această epocă. Domnul tratează subiectul din punctul Său de vedere (adică punctul de vedere al mărturiei pe care ucenicii trebuiau să o dea în mijlocul iudeilor în timpul absenței Sale, până la sfârșitul veacului). El nu adaugă nimic în legătură cu distrugerea Ierusalimului pe care o anunțase deja. Timpul venirii Sale era ținut ascuns în planul lui Dumnezeu.

Mai mult, nimicirea Ierusalimului de către Titus, va pune capăt în fapt poziției pe care o avea în vedere învățătura Domnului. Din momentul acela nu va mai exista nici o mărturie care să poată fi recunoscută în mijlocul iudeilor. Când această poziție va fi reluată, doar atunci se va relua și aplicabilitatea acestui pasaj. Dar de la nimicirea Ierusalimului și până în momentul acela, numai Biserica este avută în vedere.

Împărțirea cuvântării

Cuvântarea Domnului are trei părți. Prima, starea generală a ucenicilor și a lumii în timpul mărturiei, până la sfârșitul versetului 14. A doua, perioada caracterizată prin faptul că urâciunea pustiirii este așezată în locul sfânt (versetul 15). Iar a treia, venirea Domnului și strângerea aleșilor lui Israel.

Mărturia până la sfârșitul veacului

Iată ceea ce caracterizează timpul mărturiei ucenicilor: hristoși falși, falși profeți în mijlocul iudeilor, persecutarea celor care dau mărturie și care vor fi dați pe mâna națiunilor. Dar mai sunt prezentate detalii și cu privire la aceste vremuri: vor fi hristoși falși în Israel, vor fi războaie, foamete, ciume și cutremure. Ucenicii nu trebuie să se tulbure: încă nu va fi sfârșitul. Aceste lucruri nu vor fi decât un început al durerilor (versetele 5-8). Toate aceste lucruri erau în mod deosebit exterioare. Existau alte evenimente care vor încerca și mai mult pe ucenici – lucruri mai profunde. Ucenicii vor fi dați pentru a fi chinuiți, urâți, omorâți de toate națiunile. Consecința se va vedea printre aceia care mărturisesc doar că sunt ucenici, și anume mulți dintre ei vor găsi pricini de poticnire; și se vor vinde unul pe altul. Vor apărea falși profeți care vor înșela pe mulți, și pentru că nelegiuirea va crește dragostea multora se va răci – trist tablou. Dar aceste lucruri fac loc arătării credinței care va fi pusă la încercare. Acela care va stăruia până la sfârșit va fi mântuit. Iată deci cum stau lucrurile în sfera mărturiei. Iar ceea ce Domnul spune nu se limitează numai la mărturia din Canaan; dar toate sunt în legătură cu această țară ca centru al căilor lui Dumnezeu, Canaanul fiind de asemenea punctul de plecare al mărturiei.

Apoi (versetul 14) evanghelia Împărăției va fi predicată în întreaga lume ca o mărturie față de toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul – sfârșitul veacului. Și chiar dacă cerul va fi sursa de autoritate atunci când va fi stabilită Împărăția, Canaanul și Ierusalimul vor fi centrul ei pământesc. De aceea ideea Împărăției, deși ea se întinde asupra întregii lumi, ne direcționează totuși gândurile către ținutul lui Israel. Aici se vorbește despre „**această evanghelie a Împărăției**”; nu este vorba de proclamarea unirii Bisericii cu Hristos, nici de răscumpărare în plinătatea ei, așa cum a fost ea predicată și învățată de apostoli după înălțarea Domnului; ci este vorba de Împărăția care urmează să fie întemeiată pe pământ așa cum vestise Ioan Botezătorul și Domnul Însuși. Va fi momentul în care autoritatea universală a lui Hristos înălțat la cer va fi predicată lumii întregi pentru a pune la încercare ascultarea ucenicilor și pentru a furniza un obiect de credință pentru toți cei care au urechi de auzit.

Iată deci istoria generală a lucrurilor ce vor avea loc până la sfârșitul veacului, fără a intra însă în subiectul vestirii care a dus la întemeierea Adunării ca atare. Nimicirea care amenința Ierusalimul și refuzul iudeilor de a primi evanghelia au făcut ca Dumnezeu să ridice un martor special, prin lucrarea lui Pavel, fără însă a anula prin aceasta adevărul despre Împărăția care va veni. Ceea ce urmează în descriere arată că această întemeiere a mărturiei Împărăției, va avea loc la sfârșit, iar mărturia aceea va ajunge la toate națiunile, mai înainte de a veni judecata care va pune capăt veacului.

Necazul cel mare; „**timpul sfârșitului**”

Dar va fi un moment în care, într-o anumită sferă (Ierusalimul și zonele învecinate), va începe un timp deosebit de suferință pentru mărturia din Israel. Vorbind despre urâciunea care va duce la pustiire, Domnul ne duce înapoi la cartea Daniel pentru a înțelege despre ce vorbește. Iar Daniel (capitolul 12 unde este vorba de acest necaz) ne duce chiar în zilele din urmă – în timpul când Mihail se va ridica pentru poporul lui Daniel, adică pentru iudeii care sunt sub dominația națiunilor – zile în care va fi un timp de necaz, așa cum n-a mai fost și cum nu va mai fi niciodată și un timp în care rămășița va fi salvată (Daniel 12.1). La sfârșitul capitolului precedent acest timp este numit „**vreamea sfârșitului**” (Daniel 11.40), și nimicirea împăratului din nord fără ajutorul vreunei mâini este de asemenea declarată în mod profetic. Iar profetul vestește (Daniel 12.11,12) că vor trece 1335 de zile până la venirea binecuvântării depline (și fericit este acela care va avea parte de ea), și că în această perioadă jertfa necurmată va înceta, instaurându-se urâciunea pustiirii; se mai spune de asemenea că din acest moment vor fi 1290 de zile (decu cu o lună mai mult decât cele 1260 de zile despre care se vorbește în Apocalipsa, zile în care femeia care zboară departe de balaur este hrănită în pustiu. De asemenea este cu o lună mai mult decât cei trei ani și jumătate de la sfârșitul capitolului 7.25 din Daniel). După aceea, așa cum vedem aici, vine judecata și împărăția este dată sfinților.

Timpul și poporul la care se referă profeția

Astfel vedem bine că acest pasaj (Matei 24.15) se referă la zilele din urmă și la poziția iudeilor din acea perioadă. Evenimentele petrecute după aceste afirmații ale Domnului, confirmă lucrul acesta: nici la 1260 de zile, nici la 1260 de ani după acele vremuri ale lui Titus, nici treizeci de ani mai târziu, nici un eveniment nu s-a petrecut care să poată fi pus în relație cu împlinirea acestor zile descrise de profetul Daniel. A trecut mult mai mult timp de atunci. Israelul n-a fost salvat și Daniel nu s-a aflat în partea sa de moștenire la sfârșitul acelor zile. Este de asemenea clar că este vorba aici, în pasajul pe care-l studiem, de Ierusalim și împrejurimile lui; pentru că cei care sunt în Iudeea sunt chemați să fugă în munți (versetul 16).

Ucenicii care se vor găsi în Iudeea în momentul acela vor trebui să se roage ca fuga lor să nu fie într-o zi de sabbat (versetul 20) – aceasta este o dovadă în plus a faptului că iudeii sunt subiectul acestei profeții; este de asemenea o mărturie a grijii pline de duioșie a Domnului față de ai Săi, ocupându-Se chiar în mijlocul acestor evenimente fără egal de starea vremii atunci când ai Săi vor trebui să fugă.

Rămășița iudaică, nu Adunarea

Pe de altă parte alte împrejurări demonstrează, dacă ar mai fi totuși nevoie de dovezi suplimentare, că aici este vorba de rămășița credincioasă și nu de Adunare. Noi știm că toți cei credincioși trebuie să fie răpiți pentru a merge în întâmpinarea Domnului în văzduh și că după aceea vor reveni împreună cu El (1 Tesaloniceni 4.17 și 14), dar aici vor fi falși hristoși pe pământ și se va zice, „**iată, este în pustiu**”, „**este în cămăruțe ascunse**” (versetele 24,26). Dar sfinții care vor fi răpiți și vor reveni împreună cu Domnul nu au nimic a face cu falșii hristoși de pe pământ din moment ce ei vor merge în cer pentru a fi cu Hristos înainte ca El să vină pe pământ. Este ușor de înțeles, din contră, că iudeii care așteaptă o glorie pământească vor fi ținta unor ispite de felul acesta, riscând să fie înșelați prin acești preținși hristoși, dacă nu ar fi păziți de Dumnezeu Însuși.

Venirea Fiului Omului

Vedem deci că această parte a profeției se aplică zilelor din urmă, ultimilor trei ani și jumătate de la sfârșit, după care va izbucni judecata prin venirea Fiului Omului. Domnul va veni ca un fulger dintr-o dată, ca un vultur asupra prăzii Sale și Se va manifesta acolo unde se va găsi obiectul judecății Sale (versetele 27,28). Imediat după necazul acestor trei ani și jumătate, tot sistemul ierarhic de guvernare va fi zguduit și răsturnat din temelii (versetul 29). Atunci va apare semnul Fiului Omului, în cer, și toate semințiile pământului vor vedea pe Fiul Omului

venind pe norii cerului cu putere și mare glorie (versetele 29,30). Acest verset (30) este răspunsul la a doua parte a întrebării ucenicilor din versetul 3. Domnul dă ucenicilor Săi avertismentele necesare pentru călăuzirea lor; dar lumea nu va vedea nici unul dintre aceste semne, oricât de clare vor fi ele pentru cei care le înțeleg; ci semnul evident nu se va arăta decât odată cu apariția Domnului. Strălucirea gloriei Aceluia pe care lumea L-a disprețuit va demonstra lumii cine este Cel care vine; și El va veni cu totul neașteptat. Moment teribil, când în locul unui Mesia care va răspunde orgoliului lor pământesc, Hristosul pe care L-au disprețuit Se va arăta în cer!

Apoi Fiul Omului manifestându-Se în acest fel la venirea Sa, va trimite pentru a fi căutați toți aleșii lui Israel din cele patru colțuri ale lumii (versetul 31). Aceasta este încheierea istoriei iudeilor și chiar a lui Israel, ca un răspuns la întrebarea ucenicilor; și El dezvăluie căile lui Dumnezeu în ceea ce privește mărturia în mijlocul poporului care L-a respins, vestind deci timpul necazului adânc al acestui popor și a judecății care va izbucni în mijlocul acestei scene când va veni Isus și când se va produce o răsturnare completă a întregii lumii, și a celor mari și a celor mici.

Importanța cuceririi Ierusalimului; iudeii, o națiune distinctă

Domnul prezintă deci istoria mărturiei în Israel și a poporului însuși, din momentul plecării până în momentul revenirii Sale; dar spațiul de timp în care nu există nici popor, nici templu, nici cetate, nu este specificat aici. De aceea este important să sesizăm momentul căderii Ierusalimului. Acesta nu este în mod direct prezentat aici – Domnul nu-l descrie; dar luarea Ierusalimului pune capăt stării de lucruri la care se referă cuvântarea Domnului. Acea stare de lucruri nu-și reia aplicația decât în momentul în care Ierusalimul și iudeii vor fi din nou în scenă, moment pe care Domnul îl anunță la început. Ucenicii se gândeau că venirea Domnului va avea loc în același timp cu nimicirea Ierusalimului. La întrebările care l-au fost puse, Domnul Isus răspunde în așa fel încât cuvântarea Sa să le fie de folos până în momentul căderii Ierusalimului. Dar din momentul în care Domnul vorbește despre urâciune și pustiire, sensul se referă deja la zilele din urmă.

Ucenicii ar fi trebuit să înțeleagă semnele pe care Domnul le dădea. Distrugerea Ierusalimului, am spus deja, avea să oprească prin însuși faptul acesta aplicabilitatea celor spuse de Domnul Isus. Națiunea iudaică a fost atunci pusă deoparte; dar versetul 34 are un sens mult mai extins și care i se potrivește mai mult. Iudeii necredincioși vor continua să existe ca atare până când toate se vor împlini (comparați Deuteronom 32.5,20, pasaj care are în mod deosebit în vedere această judecată asupra lui Israel). Dumnezeu își ascunde fața Sa până când va vedea care va fi sfârșitul lor, pentru că sunt o generație foarte rea și copii în care nu este credință. Lucrurile acestea s-au întâmplat deja. Ei sunt o națiune distinctă până în ziua de astăzi. Această generație subzistă ca atare – monument al infailibilității lui Dumnezeu și a cuvintelor Domnului.

În sfârșit, guvernarea lui Dumnezeu exercitată față de acest popor este prezentată până la sfârșit. Domnul vine și strânge pe aleșii împrăștiați ai lui Israel (versetul 31).

Judecata națiunilor pe pământ

Istoria profetică continuă în versetul 31 din capitolul 25 care se leagă de versetul 30 din capitolul 24. Și cum acest verset 30 din capitolul 24 descrie strângerea lui Israel în urma apariției Fiului Omului, versetul 31 din capitolul 25 vestește căile Sale ca o judecată asupra națiunilor. Fiul Omului va apărea fără îndoială ca un fulger în fața apostaziei care va fi ca un stărv înaintea Lui. Dar, când va veni în mod solemn pentru a lua un loc de glorie pe pământ, acest eveniment terestru nu va trece ca un fulger. El Se va așeza pe tronul gloriei Sale și toate națiunile se vor strânge înaintea Lui. El Se va așeza pe scaunul de judecată, iar națiunile vor fi judecate după comportarea lor față de mesagerii Împărăției, care veniseră spre a le vesti această Împărăție. Mesagerii sunt „**frații**” despre care se vorbește aici (capitolul 25.40); cei care-i vor fi primit sunt „**oi**” (versetele 32,33); cei care au respins mesajul lor sunt „**capre**” (versetele 32,41 și următoarele). Descrierea începând din versetul 31 din capitolul 25 a separării oilor de capre, prezintă națiunile care sunt judecate pe pământ potrivit cu conduita lor față de acești mesageri. Este judecata celor vii, cel puțin în ceea ce privește națiunile – judecată la fel de definitivă ca și cea a celor morți. Aici nu este vorba de judecata răzbnătoare a lui Hristos ca în Apocalipsa 19, ci este o ședință a tribunalului Său suprem manifestată prin dreptul Său de a governa pământul, ca în Apocalipsa 20.4. Mă refer, bineînțeles, la caracterul acestei judecăți. „**Frații**” aceștia sunt, nu mă îndoiesc, niște iudei la fel ca și ucenicii, care se găsesc într-o poziție asemănătoare în ceea ce privește mărturia lor. Cei dintre națiuni care vor fi primit mesajul lor vor fi acceptați ca și cum L-ar fi tratat pe Hristos Însuși în același mod. Tatăl Său le-a pregătit bucuria Împărăției; și vor intra în ea rămânând totuși pe pământ, pentru că Hristos va fi coborât în puterea vieții eterne (versetul 46).

Ucenicii lui Hristos în afara mărturiei privitoare la Israel

Am trecut pentru moment peste tot ceea ce se găsește între capitolul 24.31 și capitolul 25.31, pentru că sfârșitul acestui ultim capitol încheie tot ce privește guvernarea și judecata asupra pământului. Dar există o clasă de persoane a cărei istorie în aspectele ei morale își găsește locul între cele două pasaje pe care le-am arătat. Este vorba de ucenicii lui Hristos prezentați în afara mărturiei din mijlocul lui Israel, ucenici cărora El le-a încredințat lucrarea Lui și o poziție în legătură cu El Însuși în timpul absenței Sale. Această poziție și slujbă sunt în legătură cu Hristos Însuși și nu cu Israel, indiferent de locul geografic în care se împlinesc.

Judecarea cu măsuri diferite în zilele din urmă

Înainte de a ajunge la aceste versete sunt unele despre care n-am vorbit încă și care se aplică mai degrabă stării de lucruri din mijlocul lui Israel, ca avertisment față de ucenicii care se vor găsi atunci în mijlocul lui Israel și care descriu o judecată cu măsuri diferite care se produce în mijlocul iudeilor în zilele din urmă. Mă ocup de acestea aici, pentru că toată această parte a cuvântării – adică de la capitolul 24.31 până la capitolul 25.31 – este un îndemn al Domnului, adresându-Se ucenicilor în ceea ce privește îndatoririle lor în timpul absenței Sale. Fac aluzie la capitolul 24.36-44. Ele ne vorbesc despre așteptarea continuă care era o necesitate absolută pentru ucenici datorită faptului că ei nu știau clipa în care va veni Fiul Omului, iar ucenicii vor fi lăsați intenționat în această necunoaștere (și judecata este cea pământească); în timp ce de la versetul 45, Domnul Se adresează mai direct, și într-o manieră mai generală, cu privire la conduita lor în timpul absenței Sale, nu în legătură cu Israel, ci în legătură cu ai Săi, slujitorii din casa Lui. El le încredințase sarcina de a da acestora hrana potrivită în casa Sa. Aceasta era responsabilitatea lucrării în Adunare.

Răspunderea colectivă în slujbă

Este important de remarcat că în prima parabolă starea Adunării este considerată ca un tot; parabola fecioarelor și a talanților indică o responsabilitate individuală. Iată de ce slujitorul necredincios este tăiat în două și partea sa este cu fățarnicii. Starea Adunării responsabile depinde de modul în care Îl așteaptă pe Hristos sau dimpotrivă, de atitudinea care spune: „**Întârzie să vină**”. La venirea Domnului se va pronunța o judecată și în ce privește fidelitatea slujitorilor Săi în timpul intervalului de absență. Credințioșii va fi dovedită în acea zi. Pe de altă parte, cei care vor uita într-un mod practic adevărul despre venirea Sa se vor deda la desfrâu și tiranie.

Problema nu se pune la nivel intelectual. „**Robul rău va zice în inima lui: Stăpânul meu întârzie să vină**”; în aceasta era angajată voința sa și rezultatul era tocmai manifestarea acestei voințe carnale. El nu mai este devotat slujirii celor din casă, așteptând în inima sa aprobarea Stăpânului, atunci când El va reveni; ci are o atitudine lumească și pretenția unei autorități arbitrare manifestată din poziția pe care i-o conferea slujba care i-a fost încredințată. Robul acesta mănâncă și bea cu bețivii; el se unește cu lumea și se face părtaș căilor ei; el bate după dorința sa pe cei care sunt împreună-robi cu el. Iată unde se ajunge când se uită cu bună-știință adevărul despre venirea Domnului și când Adunarea este considerată ca un sistem bine și definitiv întemeiat aici, jos, pe pământ; atunci în locul slujbei pline de credințioșie se regăsește tirania și atitudinea lumească. Nu este oare prea adevărat acest tablou?

Răsplătire pentru slujba în adunare

Ce s-a întâmplat cu cei care aveau un loc de slujire în casa lui Dumnezeu? Iată care sunt consecințele de o parte și de alta: slujitorul credincios care din dragoste și devotament pentru Stăpânul său va fi căutat binele casei Sale, va fi pus la venirea din nou a Stăpânului peste toate bunurile Sale; cei care vor fi fost credințioși în slujba casei vor fi așezați peste toate lucrurile de către Domnul atunci când El va lua locul Său de putere și Se va purta ca Împărat. Toate lucrurile au fost date lui Isus de Tatăl. Cei care în smerenie vor fi fost credințioși slujbei Sale în timpul absenței Sale, vor fi așezați peste tot ceea ce l-a fost încredințat Lui, adică peste toate lucrurile – care nu sunt altceva decât „**bunurile**” lui Isus. Pe de altă parte cel care se va fi considerat ca stăpân în timpul absenței Domnului și care se va fi lăsat condus de duhul cărnii și al lumii cu care se va uni, nu va fi tratat asemenea celor din lume; Stăpânul său va veni într-o clipă absolut neașteptată și acela va primi judecata împreună cu fățarnicii. Ce lecție pentru cei care își atribuie un loc de slujire în Adunare! Și trebuie remarcat aici că nu se spune că acest slujitor se îmbată el însuși, ci că mănâncă și bea cu bețivii. El se aliază lumii și urmează obiceiurile ei. În rest, vedem aspectul general pe care-l va lua Împărăția în zilele acelea. Mirele va întârzia, într-adevăr; și consecințele pe care le-am putea aștepta de la inima omului nu vor întârzia să se manifeste. Dar rezultatul acestor lucruri, acela pe care-l găsim prezentat și aici este de a fi deosebiți cei care au cu adevărat harul lui Hristos de cei care nu-l au.

Introducere - Matei

Evangelia după Matei ne prezintă pe Hristos în caracterul de Fiu al lui David și al lui Avraam, adică în legătură cu promisiunile făcute lui Israel, dar ni-l arată în același timp ca Emanuel, Yahve Mântuitorul, pentru că așa era, într-adevăr, Hristosul.

El este Acela care trebuia să fie primit, să îplinească promisiunile în favoarea acestui popor preaiubit (ceea ce se va întâmpla într-o vreme viitoare). Evangelia după Matei este astfel, de fapt, istoria respingerii lui Hristos de către popor; și, drept consecință, istoria condamnării acestui popor în măsura falimentului responsabilității sale (o condamnare care nu poate însă împiedica împlinirea planurilor desăvârșite ale lui Dumnezeu); este de asemenea istoria substituirii cu ceea ce Dumnezeu avea să aducă potrivit planului Său.

Pe măsură ce caracterul Împăratului și al Împărăției se desfășoară și trezește atenția mai-marilor lui Israel, aceștia i se împotrivesc și se lipsesc, la fel ca și poporul care îi urmează, de toate binecuvântările legate de prezența lui Mesia. Domnul le spune care vor fi consecințele împotrivirii lor; El arată ucenicilor Săi care va fi starea Împărăției ce trebuia să fie întemeiată pe pământ ca urmare a respingerii Lui, de asemenea bogăția de glorie care va rezulta din aceasta pentru Sine și pentru poporul Său. În persoana Sa și cu privire la lucrarea Sa, este de asemenea descoperită temelia Adunării – El fiind Acela care zidește Adunarea.

Într-un cuvânt, ca urmare a respingerii Sale de către Israel, este arătată în primul rând Împărăția așa cum există ea acum (capitolul 13), apoi Adunarea (capitolul 16) și după aceea Împărăția în glorie (capitolul 17). La sfârșit, după învierea Sa, apostolilor trimiși de Isus Cel înviat li se dă o însărcinare nouă referitoare la toate națiunile.

Cele zece fecioare; răspunderea individuală în timpul absenței lui Hristos

Cei care au mărturia exterioară, în timpul absenței Domnului, sunt prezentați aici ca niște fecioare care ies în întâmpinarea mirelui pentru a-l lumina drumul spre casă. În pasajul acesta nu este vorba de Mirele Bisericii. Nu există fecioare care să îi iasă în întâmpinare în momentul când se pune problema unirii prin căsătorie cu Adunarea în cer. Pe de altă parte în această pildă a fecioarelor, mireasa nu apare. Dacă s-ar fi vorbit despre ea, atunci aceasta ar fi fost o referire la Ierusalimul pământesc. Adunarea însăși nu este în scenă în aceste capitole.

Este vorba aici de responsabilitatea individuală în timpul absenței lui Hristos. Ceea ce-i caracterizează pe credințioșii din această perioadă este faptul că ei ieșeau din lume, din iudaism, din orice fel de raport religios cu lumea pentru a se duce în întâmpinarea Domnului care vine. Rămășița lui Israel, dimpotrivă, Îl așteaptă pe Isus acolo unde se află ea. Cel care este dominat de această așteptare într-un mod real, va avea cu siguranță în vedere ceea ce este necesar pentru Cel care vine – lumina și întelepciunea. Iar dacă lucrurile nu stau așa, atunci inima se va mulțumi să stea în așteptare în compania aceluia care mărturisesc credința și să poarte lămpi împreună cu aceștia. Vedem cum toate fecioarele își ocupă poziția; ele ies; ele părăsesc casa pentru a merge în întâmpinarea mirelui. El întârzie. Acest lucru a avut de asemenea loc. Iar ele toate adorm (versetul 5).

Întreaga Biserică de nume a pierdut gândul întoarcerii Domnului – chiar și credințioșii care au Duhul. De asemenea, toți și-au găsit câte un loc ca să doarmă în liniște – orice loc unde carnea poate să găsească odihnă. Dar la miezul nopții, într-un moment neașteptat se aude strigătul acesta: „**Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare**” (versetul 6). Vai! Este nevoie încă o dată de același apel ca la început. Din nou aceste fecioare trebuie să iasă pentru a se duce în întâmpinarea mirelui. Fecioarele se ridică și își pregătesc lămpile. Trece un timp destul de îndelungat între

strigătul de la miezul nopții și sosirea mirelui, iar aceasta pentru a pune la încercare starea fiecăreia. Și iată, erau fecioare care nu aveau ulei în vasele lor. Lămpile lor aveau să se stingă. Cele înțelepte aveau untdelemn, dar le era imposibil să-l împartă cu celelalte. Și numai acelea care au avut untdelemn au intrat cu mirele pentru a lua parte la nuntă (versetele 7-10). Mirele refuză să le recunoască pe celelalte. Ce trebuiau ele să facă? Trebuiau să lumineze cu lămpile lor. Dar ele nu făcuseră acest lucru. De ce atunci să se bucure de ospăț? Nu și-au câștigat locul pentru că nu și-au îndeplinit menirea. Ce alt titlu le-ar fi dat dreptul de a participa? Fecioarele care au parte la ospăț sunt cele care îl însoțesc pe mire. Dar și credincioșii fideli au uitat venirea lui Hristos. Și ei au adormit. Totuși aveau acel lucru esențial necesar pentru această venire. Harul mirelui face să se audă strigătul (versetul 6), care vestește sosirea lui. Acest strigăt trezește pe fecioare: ele au untdelemn în vasele lor; intervalul de timp care face ca lămpile celor necredincioase să se stingă, dă timp celor credincioase să se pregătească și să se așeze la locurile lor; și deși mai înainte și ele uitaseră de venirea mirelui, totuși acum intră cu mirele la ospățul de nuntă.

Credințioșia individuală în lipsa Stăpânului; cei trei robi

Vom trece acum de la aspectele legate de starea sufletului la cele care țin de slujire.

Într-adevăr (versetul 14), este ca un om care pleacă de acasă – pentru că Domnul locuia în Israel – și mai întâi încredințează bunurile Sale slujitorilor Săi. Avem aici principiile care caracterizează pe slujitorii credincioși sau, dimpotrivă, pe cei necredincioși. Aici nu este vorba de așteptarea personală, individuală, de faptul de a avea untdelemnul necesar pentru a câștiga un loc în cortegiul glorios al Domnului, nu este vorba nici de poziția publică și generală a celor care erau în slujba Stăpânului, acea poziție publică și generală care este desemnată ca un tot, și de aceea este ilustrată mai înainte de către un singur slujitor. Ce găsim aici este credințioșia individuală în ce privește slujirea, așa cum mai înainte am văzut-o în ce privește așteptarea Mirelui. Stăpânul va face socotelile cu fiecare la întoarcerea Lui. Dar care este poziția slujitorilor? Care este principiul care produce credințioșia?

Să remarcăm mai întâi că nu este vorba de daruri providențiale sau de posesiuni pământești. Nu este vorba de „bunurile” pe care Isus le-a încredințat alor Săi în momentul în care a plecat. Erau bunuri care îi făceau în stare să lucreze în slujba Sa în timpul absenței Sale. Stăpânul era suveran și înțelept. El a dat în mod diferit fiecăruia, și fiecăruia după capacitatea lui. Fiecare era potrivit cu slujba care îi fusese încredințată și fiecăruia îi fuseseră date darurile necesare pentru a împlini această slujbă. Deci nu este vorba de daruri pentru împlinirea slujbei, ci de fidelitatea cu care această slujbă este împlinită. Iată lucrul în discuție. Iar ceea ce îi distinge pe slujitorii credincioși de cei necredincioși era tocmai încrederea în Stăpânul lor. Ei au suficientă încredere în caracterul Său pe care-l cunosc bine, în bunătatea și dragostea Sa, pentru a lucra fără nici-o altă împuternicire decât această cunoaștere profundă a caracterului Stăpânului și manifestând acea inteligență care este întotdeauna un rezultat al acestei atitudini de încredere și al acestei cunoașteri profunde. La ce bun le-ar fi lăsat El niște sume de bani, dacă nu pentru a face negoț cu ele? Putea fi El lipsit de înțelepciune când le-a încredințat aceste daruri? Devotamentul care decurgea din cunoștința pe care o aveau despre Stăpânul lor conta pe dragostea Aceluia pe care îl cunoșteau. Ei lucrează și sunt răsplățiți. Acesta este adevăratul caracter și izvor al slujbei în mijlocul Adunării. Tocmai aceasta i-a lipsit celui de-al treilea slujitor. El nu-l cunoștea pe Stăpânul său – nu se încredea în El. El n-a fost în stare să facă nici ceea ce propriile lui gânduri i-ar fi dictat (versetele 24-27). El aștepta o autorizare care să-i dea asigurarea că Stăpânul său, pe care inima lui îl vedea rău, nu va putea niciodată să-i reproșeze nimic. Dar numai cei care au cunoscut caracterul Stăpânului lor au intrat în bucuria Sa.

Diferența dintre parabola aceasta și cea din Luca 19

Este diferență între această parabolă de aici și aceea din Luca 19.12-27, și anume faptul că în Luca fiecare rob primește o mină. Acolo nu este vorba decât de responsabilitate; și prin urmare, cel care a câștigat zece mine este așezat peste zece cetăți. Aici este vorba de suveranitatea și de înțelepciunea lui Dumnezeu și cel care lucrează este condus de cunoștința profundă pe care o are despre Stăpânul său: planurile lui Dumnezeu în har se împlinesc. Cel care are mai mult primește și mai mult (versetele 20,21 și 29). De asemenea răsplătirea este în același timp generală, în sensul că și cel care a câștigat doi talanți și cel care a câștigat cinci talanți intră amândoi în bucuria Stăpânului pe care L-au slujit (versetele 21,23); ei L-au cunoscut în adevăratul Său caracter; ei intră în bucuria Sa deplină. Fie ca Domnul să ne acorde aceasta fiecăruia dintre noi!

Parabola celor zece fecioare limitată la partea cerească a împărăției

Dar în această parabolă – cea a fecioarelor – găsim și alte lucruri. Ea se referă mai direct și în mod deosebit la caracterul ceresc al creștinilor. Nu este vorba de Adunarea propriu-zisă, ca Trup; ci de credincioșii care au ieșit pentru a merge în întâmpinarea Mirelui care venea la nuntă. Împărăția cerurilor în timpul când Domnul va reveni pentru a executa judecata, va lua caracterul unor persoane ieșite din lume și, mai mult, din iudaism, din tot ceea ce ține de carne în aspectele religioase, din orice formă stabilită în chip lumesc – pentru a nu avea de-a face decât cu Domnul care vine și cu faptul de a-l ieși în întâmpinare. Acesta era de altfel caracterul credincioșilor de la început, ca având parte la Împărăția cerurilor, în măsura în care puteau să înțeleagă poziția în care se aflau și în care fuseseră așezați în urma respingerii lui Hristos. Fecioarele, este adevărat, reveniseră în vechiul sistem religios și acesta era un aspect negativ în ceea ce privește caracterul lor; dar strigătul de la miezul nopții le aduce la adevărata lor poziție. De asemenea, ele intră împreună cu mirele și aici nu este vorba nici de judecată nici de răsplătire, ci de a fi cu Hristos. Subiectul primei parabole și a celei din Luca este revenirea Domnului Isus aici pe pământ și recompensa individuală – rezultat, în Împărăție, al conduitei celor credincioși în absența Împăratului. Dar în parabola fecioarelor nu se vorbește de așa ceva. Cele care nu au untdelemn nu intră deloc la nuntă, celelalte au însă o binecuvântare comună; ele intră împreună cu Mirele. Nu este vorba de o răsplătire anume, nici de diferență de comportare între ele. Este vorba de așteptarea inimii lor, deși la un moment dat a fost nevoie de intervenția harului pentru a le readuce în poziția lor potrivită; oricare ar fi fost câmpul lor de lucru, răsplătirea era asigurată. Această a doua parabolă se aplică și se limitează la poziția cerească a Împărăției, ca atare. Ea este o asemănare a Împărăției cerurilor.

Întârzierea stăpânului

Putem să remarcăm aici că întârzierea stăpânului mai este prezentată și în a treia parabolă (versetul 19): „după mult timp”. Credințioșia și statornicia robilor erau puse în acest fel la încercare. Fie ca Domnul să ne dea să fim găsiți acum la sfârșitul vremurilor credincioși și devotați pentru ca să ne poată spune: „**rob bun și credincios**”. Este de asemenea demn de remarcat că în aceste parabole, slujitorii sau cei care au ieșit la început sunt aceiași cu cei care se regăsesc la sfârșit. Domnul, în exprimarea Sa, nu lasă să se sub-înțeleagă o întârziere care să se prelungească dincolo de „**noi cei vii care vom rămâne**”.

Plânsul și scrâșnirea dinților sunt partea aceluia care n-a cunoscut pe Stăpân și care L-a jignit profund prin ceea ce a gândit despre caracterul Stăpânului.

Judecata pe pământ a celor vii; cele trei categorii diferite

Istoria profetică întreruptă de la sfârșitul versetului 31 din capitolul 24 este reluată în versetul 31 din capitolul 25. Am văzut pe Fiul Omului apărând ca un fulger și apoi adunând rămășița lui Israel din cele patru colțuri ale pământului. Dar nu se termină lucrurile aici. Dacă El apare dintr-o dată într-un mod atât de neașteptat, El totuși întemeiază un tron de judecată și de glorie pe pământ. Dacă îi nimicește pe vrăjmașii pe care îi găsește ridicați împotriva Lui, El Se așează de asemenea pe tron pentru a judeca toate națiunile. Aceasta este judecata celor vii pe pământ.

În această descriere, înaintea Domnului, a Fiului Omului, se găsesc trei categorii diferite: frații, oile și caprele. Frații sunt aici iudeii, acei iudei pe care-i folosiseră ca mesageri pentru a predica Împărăția în timpul absenței Sale. Evanghelia Împărăției avea să fie predicată ca mărturie pentru toate națiunile. Apoi avea să vină sfârșitul veacului. Iar această propovăduire avusese deja loc mai înainte. Rezultatul ei va fi arătat în fața tronului Fiului Omului aici pe pământ.

Fiul Omului îi numește deci pe acești mesageri: „**frații Săi**”. El le spusese că vor fi primiți rău și așa a și fost. Totuși, au existat oameni care au primit mărturia lor.

Iubirea arătată de Împărat slujitorilor Săi credincioși

Iar dragostea Domnului pentru acești slujitori credincioși ai Săi era atât de mare, atât de importantă erau ei pentru El, încât îi trata pe cei care au auzit această mărturie în funcție de modul cum au primit pe slujitorii Săi, fie bine, fie rău, ca și cum ar fi făcut aceste lucruri față de El Însuși. Ce încurajare pentru martorii Săi în timpurile acestea grele în care activitatea credinței lor va fi pusă la încercare! În același timp era o manifestare morală de dreptate față de cei care erau judecați, pentru că respinseseră mărturia, indiferent cine era cel care dăduse această mărturie. Apoi Cuvântul ne prezintă consecința purtării lor, fie a unora, fie a altora. Împăratul – pentru că acesta este caracterul pe care Isus l-a luat acum pe pământ – este Acela care pronunță judecata; și El cheamă „**oile**” (cei care au primit pe mesageri și au simpatizat cu ei în durerile și în persecuțiile lor) să moștenească Împărăția care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii; pentru că acestea au fost intențiile lui Dumnezeu cu privire la acest pământ. Dumnezeu a avut întotdeauna în vedere Împărăția. Ei erau binecuvântații Tatălui (Tatăl Împăratului). Ei nu erau copii care au înțeles relația lor cu Tatăl; dar erau obiectul binecuvântării Tatălui Împăratului acestei lumi. În rest, ei trebuiau să intre în viața eternă, pentru că aceasta era, prin har, puterea Cuvântului pe care-l primiseră în inima lor. Posesori ai vieții eterne, ei vor fi binecuvântați într-o lume de asemenea binecuvântată (versetul 34).

Cei care au disprețuit mărturia și pe martori, disprețuiseră prin aceasta pe Împăratul care i-a trimis; aceia vor merge în chinurile eterne (versetele 45,46).

Rezultatul venirii lui Hristos

În felul acesta ni se dezvăluie întregul rezultat al venirii lui Hristos în legătură cu Împărăția și cu cei care au fost mesageri în timpul absenței Sale: în ce-i privește pe iudei până în versetul 31 din capitolul 24, în ce-i privește pe robi în timpul absenței Sale până la sfârșitul versetului 30 din capitolul 25, incluzând Împărăția cerurilor în starea sa prezentă și răsplătirile cerești care vor fi acordate; iar apoi în ce privește națiunile binecuvântate pe pământ la venirea Sa, găsim aceasta de la versetul 31 al capitolului 25 până la sfârșitul capitolului.

Anunțarea trădării și morții Domnului; supunerea Sa și planurile lui Dumnezeu

Domnul terminase predicile Sale. El Se pregătește să sufere și să-și ia rămas bun într-un mod mișcător de la ucenicii Săi la masa ultimului Paște pe care îl va sărbători în lumea aceasta, masă la care a instituit simplul și prețiosul memorial care îndreaptă gândurile cu un interes atât de adânc spre suferințele și dragostea Sa. Această parte a Evangheliei cu care ne preocupăm, nu necesită prea multe explicații – bineînțeles, nu pentru că nu ar prezenta interes, ci pentru că trebuie simțită mai degrabă decât explicată.

Cu ce simplitate vestește Domnul ceea ce trebuia să se întâmple! Sosise în Betania cu șase zile înainte de Paște (Ioan 12.1); a rămas în Betania, cu excepția ultimei cine, până în momentul când a fost arestat în grădina Ghetsimani, deși vizitase Ierusalimul și luase acolo ultima masă.

Am cercetat în cele de mai sus cuvântările rostite de Domnul în cursul acestor șase zile ca și faptele Sale, cum este cea curățire de templului; ceea ce precede acest capitol 26 este manifestarea drepturilor Domnului ca Emanuel, Împărat al lui Israel, sau manifestarea judecății marelui Împărat cu privire la popor – judecată exprimată în cuvinte la care poporul nu poate da nici un răspuns; și în sfârșit, starea ucenicilor în timpul absenței Sale. Acum ne este prezentată supunerea lui Hristos față de judecata care urma să se execute împotriva Lui, dar care de fapt nu era decât împlinirea gândurilor Dumnezeului și Tatălui Său și lucrarea propriei Sale iubiri.

Planurile nelegiuite ale oamenilor împlinesc totuși voia lui Dumnezeu

Tabloul înfiorător al păcatului omului se desfășoară înaintea noastră în momentul în care Domnul Isus este răstignit. Dar Domnul Însuși (capitolul 26.2) vestește mai dinainte moartea Sa, cu calmul unuia care venise tocmai pentru aceasta. Mai înainte ca marii preoți să se consulte, Isus vorbește despre aceasta ca despre un lucru hotărât: „**Știți că Paștele va fi peste două zile și Fiul Omului va fi dat pentru a fi răstignit**”.

Apoi (versetul 3), marii preoți, cărturarii și bătrânii poporului se adună pentru a pune la punct planurile lor, pentru a-L prinde pe Domnul Isus și pentru a scăpa cumva de El.

Deci, mai întâi vedem prezentate mai întâi gândurile minunate ale lui Dumnezeu și supunerea lui Isus după cunoștința pe care o are cu privire la aceste planuri și la împrejurările care vor duce aceste planuri la îndeplinire; și apoi găsim sfaturile nelegiuite ale omului care nu fac

decât să le împlinescă pe cele ale lui Dumnezeu. Planul lor de a nu-L prinde în timpul Paștelui pentru că se temeau de popor (versetul 5), nu era un lucru de la Dumnezeu, și din cauza aceasta cade; El trebuia să sufere în timpul sărbătorii.

Iuda în mâna lui Satan

Iuda nu era decât un instrument al răutății lor în mâna lui Satan care până la urmă nu a făcut decât să regleze lucrurile conform intenției divine. Mai-marii poporului voiau (deși n-au reușit) să evite să-L prindă pe Domnul Isus în momentul sărbătorii, iar aceasta din cauza mulțimii care ar fi putut să-L favorizeze dacă ar fi apelat la ea. La fel se purtasera (Marcu 11.18) în timpul intrării Sale în Ierusalim. Se gândeau că Domnul Isus ar face apel la mulțime, iar aceasta pentru că răutatea socotește întotdeauna că va găsi propriile principii și la ceilalți. De aceea adesea ea nu reușește să-i prindă pe cei dreți în planurile ei – pentru că aceștia sunt simpli. Aici găsim voia lui Dumnezeu care era în felul acesta: Isus trebuia să sufere în timpul sărbătorii. Dar Dumnezeu pregătise o mângâiere scumpă pentru inima Mântuitorului – un balsam pentru inima Sa mai degrabă decât pentru trupul Său – împrejurare folosită de vrăjmaș tocmai spre a-l îndemna pe Iuda să facă gestul extrem și pentru a-l pune în legătură cu marii preoți.

Pentru ultima oară în Betania; înțelegerea de către Maria a ceea ce simțea Domnul

Betania – a cărei amintire se leagă de ultimele momente de liniște și pace din viața Mântuitorului, acolo unde locuiau Marta, Maria și Lazăr, cel înviat – Îl primește pe Domnul Isus pentru ultima dată: adăpost binecuvântat, dar momentan, al unei inimi în orice vreme gata să se reverse în dragoste, întotdeauna la strămtoare într-o lume de păcat care nu răspundea acestei iubiri și care era incapabilă să o facă; a unei inimi care totuși ne-a dat prin relațiile cu această familie preaiubită exemplul unei afecțiuni desăvârșite și totuși omenești, găsind atâta bucurie în a se întâlni cu cei care-L apreciau și răspundeau acestei iubiri. Apropierea crucii în fața căreia a trebuit să-și facă fața ca o cremene, nu l-a luat din inimă bucuria sau dulceața acestei comuniuni, dar a făcut-o solemnă și mișcătoare. Făcând lucrarea lui Dumnezeu, Domnul Isus n-a încetat să fie Om. În toate El a binevoit să fie al nostru. Nu mai putea să recunoască Ierusalimul, iar acest sanctuar din Betania Îl adăpostea pentru un moment de cruzimea omului. Aici, în Betania, putea să arate El caracterul Său omenesc. Este evident motivul pentru care fapta Mariei este istorisită în întreaga lume (versetele 6-13), fiind un act al aceleia care într-un anumit sens putea să aprecieze ceea ce Domnul simțea (aceea a cărei afecțiune înțelegea instinctiv vrăjmășia care se ridica împotriva obiectului iubirii ei, vrăjmășie care făcea să iasă în evidență și mai mult această afecțiune), act care exprima aprecierea pe care inima o dădea valorii harului lui Isus. Este o scenă, o mărturie care-L așează pe Domnul într-un mod atât de sensibil aproape de noi și care trezește în inimile noastre un simțământ care le sfințește, legându-le de Persoana Sa preaiubită.

Viața Sa obișnuită; prețuirea devotamentului Mariei

Viața Sa obișnuită era o continuă tensiune sufletească, proporțională cu puterea dragostei Sale – o viață de devotament în mijlocul păcatului și a mizeriei. El a putut pentru moment să recunoască, și a recunoscut într-adevăr, acest devotament față de El Însuși manifestat tocmai prin acele lucruri față de care sufletul Său se supunea într-o perfecțiune divină; a recunoscut aceasta în prezența puterii răului care-și urma atunci cursul și în prezența acestei iubiri care, printr-o adevărată cunoaștere referitoare la Persoana Domnului Isus, se atașa tot mai mult de El, se înclina astfel sub această iubire a Sa și era cultivată prin șederea la picioarele Lui. Domnul poate acum să exprime în cuvintele Sale, în adevăratul sens, acea manifestare care dirija în mod divin iubirea care lucra în tăcere față de El.

Cititorul va face bine să studieze cu grijă această scenă de mișcătoare condescendență și revărsare a inimii. Din capitolul 21 până la sfârșitul capitolul 25, Isus, Emanuel, Împăratul și Judecătorul suprem, trece toate lucrurile prin fața judecății Sale. Apoi încheie ce are de spus. Din acest punct de vedere sarcina Sa în mijlocul lumii era împlinită. Apoi El ia poziția jertfei. Nu-l mai rămânea decât suferința și putea în momentul acesta să Se bucure liber de aceste expresii mișcătoare ale iubirii care decurgea dintr-o inimă care Îi era devotată. Nu putea decât să guste pentru puțin timp această miere și să meargă mai departe; dar El o gustă și nu respinge nici o manifestare plăcută pe care inima Sa ar fi putut-o aprecia, și pe care chiar a apreciat-o.

Iubirea profundă pentru Domnul

Să remarcăm din nou efectul unei iubiri profunde pentru Domnul. Această iubire respiră în mod necesar atmosfera în care duhul Domnului se găsea. Femeia care L-a uns nu era informată de împrejurările care urmau să se petreacă și ea nu era o profetă. Dar apropierea acestei ore a întinericului se făcea simțită pentru acea persoană care avea inima ațintită asupra Domnului Isus. În fața Lui se desfășurau adevăratele forme ale răului, se înfățișau în adevăratele culori, se regrupau sub influența unui singur stăpân, Satan, în jurul singurului obiect împotriva căruia se concentra toată această răutate și care scotea la iveală adevăratul caracter al fiecăruia.

Dar perfecțiunea lui Isus, care scotea în evidență vrăjmășia omului, dădea la iveală de asemenea afecțiunea care se găsea în Maria; ea, ca să spunem așa, reflecta perfecțiunea în afecțiune; și cum această perfecțiune este pusă în activitate, și scoasă la lumină tocmai în urma acțiunii vrăjmășiei, tot așa se întâmplă și cu afecțiunea ei. Și în asemenea împrejurare inima lui Hristos nu putea decât să răspundă față de această iubire. Isus, în urma acestei vrăjmășii care se ridica împotriva Lui, era și mai mult subiectul central al unei inimi care, fără îndoială, condusă de Dumnezeu, sesiza instinctiv cele ce se întâmplau.

Se terminase timpul explicării relațiilor cu cei care-L înconjurau în timpul mărturiei. Inima Sa putea să Se bucure liber de adevăratele afecțiuni, bune și spirituale, afecțiuni al căror Obiect era, și care deși se manifestau printr-o formă omenească, arătau totuși atât de clar originea lor divină, prin aceea că se atașau de acest Obiect asupra căruia se concentra în acest moment solemn întreaga atenție a cerului.

Atotștiința Domnului

Isus Însuși avea sentimentul poziției Sale. El Se ocupa de plecarea Sa. În timp ce-și exercită puterea Sa, El Se ascunde de ochii oamenilor – Se uită pe Sine Însuși. Dar acum, asuprit, respins și asemenea unui miel dus la măcelărie, El simte că este subiectul potrivit al gândurilor lor Săi, și anume al tuturor celor care au inimi pentru a aprecia ceea ce Dumnezeu apreciază. Inima Sa este plină de lucrurile care aveau să se întâmple (vedeți versetele 2,10-13,18,21).

Tactul devotamentului

Dar să mai spunem câteva cuvinte despre femeia care L-a uns pe Isus. Ea arată într-un mod mișcător ce efect poate să producă o inimă care-și atingește afecțiunea asupra lui Isus. Preocupată cu El, ea este sensibilă la situația Lui; ea simte ceea ce-L atinge și aceasta pune în mișcare iubirea ei potrivit cu devotamentul special pe care această situație i-l inspiră. Cum ura împotriva Lui se ridică până la intenții criminale, duhul de devotament pentru El răspunde și devine și el mai mare. Ea face în consecință, cu tot tactul devotamentului, tocmai ceea ce se potrivea situației Domnului. Fără îndoială, sărmana femeie nu pricepea aceste lucruri cu intelectul ei, dar ea a făcut ceea ce se potrivea. Valoarea infinit de prețioasă pe care persoana Domnului Isus o avea pentru ea, o făcea să înțeleagă ce se petrecea în duhul Său. Era profund interesată de simțămintele Domnului Isus în mijlocul împrejurărilor prin care El trecea; și ea revarsă asupra Lui acel lucru care era expresia afecțiunii sale. Rod al acestui sentiment, actul ei răspunde împrejurărilor; și deși nu a fost decât instinctul inimii ei, acest act ia în aprecierea Domnului Isus întreaga valoare pe care inteligența desăvârșită a Lui putea să i-o atribuie, inteligență care prindea într-un mănunchi și ceea ce se petrecea în inima acestei femei și evenimentele viitoare.

Lipsa de sentiment a celorlalți dată pe față de devotamentul Mariei

Dar această mărturie de afecțiune și de devotament față de Hristos face să reiasă egoismul, lipsa de sentiment a celorlalți martori la această scenă. Ei vorbesc de rău pe această femeie și dovedesc într-un mod trist (ca să nu mai vorbim de Iuda), cât de puțin cunoașterea strict intelectuală în ceea ce-L privește pe Domnul Isus poate să trezească în inimile noastre sentimentele care I se potrivesc (versetele 8,9). După aceasta (versetele 14-16), Iuda pleacă și se înțelege cu nefericiții preoți pentru a-L da pe Isus pentru prețul unui rob.

Domnul Își urmează calea Sa plin de dragoste; și exact așa cum acceptase mărturia de afecțiune a sărmanei femei, El dă ucenicilor o mărturie înfinit de prețioasă pentru sufletele noastre.

Versetul 16 încheie subiectul pe care tocmai l-am tratat, și anume cunoștința divină pe care Hristos o avea despre ceea ce Îl aștepta, conspirația marilor preoți, afecțiunea femeii primită de Domnul, răceala egoistă a ucenicilor și trădarea lui Iuda.

Memorialul adevăratului Paște: un Mântuitor omorât, o ordine de lucruri cu totul nouă

Domnul instituie apoi memorialul adevăratului Paște. El trimite pe ucenici să facă pregătirile pentru celebrarea sărbătorii la Ierusalim. Îl precizează pe Iuda ca cel care urma să-L dea în mâna iudeilor (versetele 17-25). Vom observa că Domnul nu exprimă aici numai cunoașterea pe care o avea cu privire la cel care urma să-L vândă – știa deja aceasta când l-a chemat pe Iuda; dar El spune: „**Unul dintre voi Mă va vinde**” (versetul 21). Acest lucru (că era vorba de unul dintre ei) mișcă inima lui Isus; și El dorea ca și inima lor să fie mișcată.

Isus arată apoi că amintirea la acest memorial trebuie să fie aceea a unui Mântuitor dat morții. Nu mai era vorba aici de un Mesia viu; în privința aceasta totul se terminase. Nu era vorba de memorialul eliberării lui Israel de robia Egiptului, ci un Hristos mort avea să înceapă o nouă ordine de lucruri. La El trebuiau ei să se gândească acum – la El, Cel mort aici pe pământ. Apoi Isus le atrage atenția asupra sângelui noului legământ și asupra faptului că acest sânge se extinde și asupra altora în afară de iudei, fără să-i numească pe acești alții. „**El se varsă pentru mulți**”. De altfel acest sânge nu are doar rostul, ca pe muntele Sinai, de a confirma legământul căruia trebuiau să-i fie credincioși; el se vărsa ca iertare pentru păcate.

În felul acesta cina reprezintă memorialul lui Isus mort, care prin moarte a rupt-o cu trecutul și a pus temelia legământului nou, a obținut iertarea păcatelor și a deschis poarta pentru națiuni. Cina ni-L prezintă pe Hristos numai în moartea Sa. Sângele este separat de trupul Său. El este mort. Nu este vorba nici de Hristos trăind pe pământ, nici de Hristos cel glorificat în cer. El este separat de poporul Său în acele aspecte care țin de bucuriile lor pe pământ, dar ei trebuie să-L aștepte ca pe Acela cu care vor avea parte de fericire în zile mai bune: „**de acum nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăția Tatălui Meu**” (versetul 29). Iar odată ce aceste legături sunt întrerupte, cine, cu excepția Domnului Isus, ar mai fi putut susține lupta? Toți îl părăsesc. Mărturiile Cuvântului se împlinesc pentru că era scris: „**Voi bate păstorul și oile turmei se vor risipi**” (versetul 31).

Promisiunea unui Mântuitor viu în Galileea

Totuși Isus Își va reînnoi relațiile Sale ca Mântuitor înviat cu săracii turmei, tocmai în locul acela unde Se identificase deja cu ei în timpul vieții Sale (versetul 32). El va merge înaintea lor în Galileea. Această promisiune este remarcabilă pentru că Domnul reîncepe sub o formă nouă relațiile Sale iudaice cu ei și cu Împărăția. Putem remarca aici faptul că Domnul judecase toate clasele de persoane (până la sfârșitul capitolului 25), și arată acum limpede caracterul raporturilor Sale cu toți aceia în mijlocul cărora S-a aflat. Fie că este vorba de femeie, fie că este vorba de Iuda sau de ucenici, fiecare are o relație anume cu Domnul. Acestea sunt lucrurile pe care le găsim aici. Dacă Petru a avut suficientă energie naturală pentru a merge puțin mai departe, aceasta l-a condus la o cădere și mai grea, acolo unde Domnul singur a putut să rămână în picioare.

În Ghetsimani, în rugăciune către Tatăl

Iar acum (versetul 36 și următoarele), Domnul Se retrage pentru a prezenta în rugăciune către Tatăl Său suferințele care-L așteaptă.

Dar retrăgându-Se pentru rugăciune, El ia cu Sine pe trei dintre ucenicii Săi, pentru ca ei să poată veghea împreună cu El în acest moment solemn. Erau aceiași care fuseseră împreună cu El în timpul schimbării la față. Ei trebuiau să vadă gloria Sa în Împărăție și de asemenea să vadă suferințele Sale. El însuși merge puțin mai departe, iar ei adorm, așa cum au făcut și pe muntele transfigurării. Scena care se petrece aici ne este descrisă în Evrei 5.7. Isus nu băuse încă paharul care-l era pus înaintea, ci el se afla înaintea privirilor Sale. Pe cruce El a băut acest pahar, fiind făcut păcat pentru noi, sufletul Său simțind părăsirea din partea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Satan lucrează folosind moartea ca spaimă pentru a-L copleși, dar cercetarea acestui subiect va fi mai la locul ei când vom studia Evanghelia după Luca.

Supunere totală

Vedem aici sufletul Său sub povara morții – anticipată – așa cum numai El putea să o cunoască, și într-un moment în care ea încă nu-și pierduse boldul. Noi știm cine are această putere a morții; și până în momentul acela moartea avea întregul caracter de plată a păcatului, de blestem, de judecată din partea lui Dumnezeu. Dar Isus veghează și Se roagă. În poziția Sa de Om expus din dragoste la acest asalt în prezența celei mai puternice ispite la care ar fi putut fi supus, pe de o parte El veghează și pe de alta prezintă tulburarea Sa Tatălui Său. Comuniunea Sa cu Tatăl nu era întreruptă, indiferent cât de mare era necazul Său. Dimpotrivă, această stare de lucruri îl împingea mai mult cu toată supunerea și cu toată încrederea, către Tatăl Său. Iar pentru ca noi să fim mântuiți, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în El, El care S-a încărcat cu cauza noastră, pentru toate acestea, paharul nu putea să treacă fără ca El să-l bea. Supunerea lui Isus este desăvârșită.

Lui Petru i se amintește încrederea sa firească

El îi aduce aminte cu duioșie lui Petru despre încrederea sa firească, făcându-l să-și simtă slăbiciunea (versetele 40,41); dar Petru era prea plin de el însuși pentru a profita de aceste cuvinte; el se trezește din somn, dar încrederea sa firească nu se zdruncină. Îi trebuia o experiență mai tristă decât aceasta pentru a-l vindeca de încrederea sa falsă.

Paharul luat din mâna Tatălui

Isus ia deci paharul; dar îl ia din mâna Tatălui Său. Voia Tatălui Său era ca El să bea acel pahar, încredințându-Se în felul acesta în totul Tatălui Său; El nu primește acest pahar nici din mâna vrăjmașilor Săi, nici din mâna lui Satan (oamenii aceia fiind instrumentele lui). El primește paharul din mâna lui Dumnezeu potrivit cu perfecțiunea supunerii Sale față de voia lui Dumnezeu, în această privință încredințând toate în mâna Lui. Aceasta este voia Tatălui. Astfel, ne-căutând decât voia lui Dumnezeu care conduce totul, vom putea să scăpăm și noi de cauzele secundare și de ispitele vrăjmașului. Din mâna lui Dumnezeu trebuie primită înfrângerea și încercarea atunci când acestea survin.

Trădarea; supunerea față de puterea întunericului și a judecării păcatului de către Dumnezeu

De acum nu mai este nevoie ca ucenicii să vegheze: ceasul sosise. Isus urma să fie dat în mâinile oamenilor. Iuda îl desemnează printr-o sărutare. Isus Se îndreaptă spre acele mulțimi și îl mustră pe Petru, pentru că a vrut să stea împotriva lor cu armele firești. Dacă Hristos ar fi vrut să scape, ar fi putut să ceară douăsprezece legiuni de îngeri și ele să-l fie puse la dispoziție; dar toată Scriptura trebuia să se împlinească. Era ceasul supunerii lui Isus în fața efectului răutății omenești, a puterii întunericului și a judecării lui Dumnezeu împotriva păcatului. El este mielul pentru măcelărie. Atunci toți ucenicii îl părăsesc (versetul 56). El Se predă, arătând mulțimilor care veneau acolo ceea ce făceau. Deși nimeni nu a putut să-l demonstreze vinovăția, El nu ascunde adevărul, ci mărturisește gloria Persoanei Sale ca Fiul al lui Dumnezeu și declară că de acum înainte vor vedea pe Fiul Omului nu în blândețea Aceluia care nu rupe trestia frântă, ci venind pe norii cerului și așezat la dreapta puterii (versetele 56-64).

Dând această mărturie, Isus este condamnat pentru ceea ce a spus despre Sine Însuși – pentru mărturisirea adevărului. Martorii mincinoși nu reușesc în tentativa lor. Marii preoți și căpeteniile lui Israel erau vinovați de moartea Sa, iar aceasta datorită faptului că au respins mărturia pe care El o dădea despre adevăr. El era Adevărul; ei erau sub puterea tatălui minciunii, respingându-L pe Mesia, pe Mântuitorul poporului Său (versetele 65,66). El nu va mai veni la ei decât ca Judecător.

Isus ca jertfă

Ei îl insultă și-l batjocoresc. Fiecare, vai, ocupă aici o poziție aparte – Isus aceea de jertfă; ceilalți, aceea de trădare, de respingere, de părăsire, de tăgăduire a Mântuitorului. Ce tablou! Ce moment solemn! Cine putea să reziste? Numai Hristos; și El traversa momentele acestea ca Jertfă. În această poziție El trebuia să fie depozat de tot ce avea, iar aceasta în prezența lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri aveau să dispară, cu excepția păcatului care ducea spre cruce; și prin har avea să rămână acest păcat față în față cu puternica eficacitate a jertfei. Încercător în el însuși, Petru ezită și, când este recunoscut, tăgăduiește, mințind și jurând, pe Stăpânul său. Apoi, convins în mod dureros de imposibilitatea omului de a lupta cu vrăjmașul sufletului său și cu păcatul, el iese și plânge cu amar; aceste lacrimi nu puteau să șteargă greșeala, dar, dovedind că avea prin har o inimă integră, ele mărturisesc tocmai această neputință în fața căreia integritatea de inimă nu este un remediu.

Dat în mâna națiunilor; răutatea lui Satan și a oamenilor

Apoi, nefericiții preoți și capi ai poporului îl predau națiunilor pe Mesia, așa cum Isus vestise ucenicilor Săi. Iuda, în disperare, sub puterea lui Satan, se spânzură, după ce a aruncat recompensa nelegiurii sale la picioarele marilor preoți și ale bătrânilor. Satan este constrâns să dea mărturie despre nevinovăția Domnului tocmai prin această conștiință a lui Iuda, pe care a înșelat-o. Ce scenă! Apoi preoții, care nu erau deloc muștrați în conștiință atunci când au cumpărat de la Iuda sângele lui Isus, sunt foarte scrupuloși când este vorba de punerea argintului în vistieria templului, pentru că era preț de sânge. Trebuia ca în prezența lucrurilor care se întâmplau atunci, omul să se dezvăluie așa cum este și să arate puterea pe care Satan o are asupra lui. Preoții, ținând consiliu, cumpără un cimitir pentru străini. Aceștia erau în ochii lor suficient de profani, încât n-ar fi fost înținați de un astfel de argint.

Totuși, aici era vorba de vremea harului lui Dumnezeu pentru străini și vremea judecării lui Israel. În rest, ei stabilesc astfel un memorial perpetuu despre propriul lor păcat și despre sângele pe care l-au vărsat. Acheldama este tot ceea ce rămâne în această lume în urma circumstanțelor acestei mari jertfe. Lumea este o țarină a sângelui, dar acest sânge vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Este știut că această profeție se găsește în Zaharia (11.13). Cuvântul Ieremia se poate să se fi strecurat în manuscris atunci când manuscrisul nu conținea decât „cum a zis profetul”; sau poate, potrivit ordinii stabilite de talmudiști, Ieremia era primul în cartea profeților, de unde și expresia, „Ieremia sau unul dintre profeți” (vedeți Matei 16.14). Dar nu doresc să discut aici această chestiune.

Împăratul iudeilor înaintea lui Pilat

Toate desfășurările scenelor între iudei iau sfârșit aici. De acum Domnul Se află înaintea lui Pilat. Aici nu se pune problema că El este Fiul lui Dumnezeu, ci discuția este asupra titlului Său de Împărat al iudeilor. Deși era Împărat al iudeilor, El nu le permitea acestora să-L primească

decât sub caracterul Său de Fiu al lui Dumnezeu. Dacă L-ar fi primit ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost Împăratul lor. Dar aceasta nu era posibil. El trebuia să împlinească lucrarea de ispășire. Iudeii, respingându-L ca Fiu al lui Dumnezeu, Îl tăgăduiesc acum și ca Împărat al lor. Dar și națiunile se fac vinovate prin persoana guvernatorului lor în Palestina, țară a cărei stăpânire le fusese încredințată. Cel care era capul națiunilor ar fi trebuit să domnească prin dreptate. Cel care reprezenta acest cap al națiunilor în Iudeea recunoaște răutatea vrăjmașilor lui Hristos. Conștiința sa, trezită și de visul soției sale, îl îndeamnă să se ferească de a-L condamna pe Isus. Dar adevăratul prinț al acestei lumi, când este vorba de exercitarea actuală a puterii, este Satan. Pilat, spălându-și mâinile (deșartă speranță de a se descărca de responsabilitatea sa), Îl dă la moarte pe Cel nevinovat, potrivit voinței vrăjmașilor Săi, spunând în același timp că nu găsește nici o vină în El. 207

Și el dă iudeilor un ucigaș notoriu în locul Prințului Vieții (versetele 11-26). Dar și condamnarea aceasta s-a făcut pe baza propriei mărturisiri a Domnului; El a mărturisit în fața tribunalului națiunilor același lucru pe care L-a mărturisit și în fața iudeilor, a spus adevărul și într-un caz și în celălalt, și a dat o bună mărturie în ceea ce privește adevărul înaintea acelora în fața cărora Se afla.

Alegerea de către iudei a lui Baraba; un Mântuitor respins

Baraba, expresia duhului lui Satan care a fost ucigaș de la început, expresia răzvrătirii împotriva autorității pe care trebuia să o mențină Pilat – Baraba era iubit de iudei; și prin el, nepăsarea nelegiuită a guvernatorului neputincios împotriva răului încerca să satisfacă voința acestui popor pe care ar fi trebuit să-l guverneze. „**Tot poporul**” se face vinovat de sângele lui Isus, prin aceste cuvinte solemne care se împlinesc până în ziua de astăzi, în așteptarea momentului în care harul suveran va îndepărta aceste consecințe potrivit planului lui Dumnezeu – cuvinte solemne, dar teribile: „**sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri**” (versetul 25). Tristă și înfricoșătoare ignoranță pe care voința proprie a adus-o asupra unui popor care a refuzat lumina!

Vedem, repet aceasta, în ce fel fiecare își ia locul în fața acestei pietre de încercare – un Mântuitor respins. Cei de rând dintre națiuni, soldații, se manifestă cu brutalitatea care le era obișnuită ca păgâni și I se închină în batjocură; dar națiunile vor face lucrul acesta cu bucurie și cu adorare, atunci când Acela de care și-au bătut joc va fi cu adevărat Împăratul iudeilor, în glorie. Isus suportă totul. Era ceasul supunerii Sale perfecte în fața întregii puteri a răului: trebuia ca răbdarea să-și facă în mod desăvârșit lucrarea, în așa fel încât ascultarea să fie completă în toate aspectele. El suportă totul fără nici o alinare, preferând suferința maximă mai degrabă decât să manifeste cea mai mică slăbiciune în privința ascultării de Tatăl Său. Ce diferență între purtarea Sa și cea a primului Adam înconjurat de binecuvântări!

Răstignirea: adâncul suferințelor Lui

Fiecare din cei care iau parte la această scenă, în acest ceas solemn în care totul este pus la încercare, a trebuit să slujească păcatului sau tiraniei răutății. Un anume Simon (cunoscut mai târziu, se pare, printre ucenici) este forțat să poarte crucea lui Isus; și astfel Domnul este dus la locul răstignirii Sale. Acolo El refuză lucrul care ar fi putut să-L amortească simțurile. Isus nu a vrut să evite paharul pe care trebuia să-L bea, nici să fie lipsit de facultățile Sale pentru a deveni insensibil la suferințele pe care Dumnezeu I le pusese înaintea (versetele 30-38). Profețiile psalmilor se împlinesc în Persoana Sa prin intermediul acelora care se gândeau prea puțin la ceea ce făceau. În același timp iudeii reușesc astfel să se facă vrednici de disprețuit până în ultimul grad. Împăratul lor este răstignit! Trebuie ca ei să poarte rușinea, vrând-nevrând. Dar cine este de vină?

Împietriți și insensibili, iudeii împart împreună cu unul dintre tâlhari trista satisfacție de a-L insulta pe Fiul lui Dumnezeu, pe Împăratul lor, pe Mesia, și aceasta spre propria lor ruină (versetele 39-44), ei citează – atât de oarbă este necredința – din propriile lor scripturi, ca o expresie a gândurilor lor, acele lucruri care sunt puse în gura vrăjmașilor necredincioși ai lui Yahve. Isus a simțit aceasta în mod clar; dar tulburarea încercării Sale în care El Se găsea ca un Martor calm și credincios, adâncul suferințelor Sale ascundea ceva mult mai teribil decât toată această răutate sau respingere din partea omului. Se auzea deja zgomotul talazurilor. Răutatea mișca aceste valuri unele după altele asupra Lui. Dar cine ar fi putut pătrunde adâncul care-L aștepta sub acestea? Inima Sa, sufletul Său – vas al dragostei divine – erau singurele în stare să coboare mai jos decât fundul acestui adânc deschis înaintea omului prin păcat, pentru a ridica pe cei care zăceau acolo, după ce va fi suferit spaima acelui loc în însuși sufletul Său. O inimă care fusese întotdeauna credincioasă era părăsită de Dumnezeu. Dragostea Îl conduce pe Domnul acolo unde păcatul l-a coborât pe om, iar Domnul este într-un trup care poate aprecia acest adânc în așa fel încât părăsirea este simțită în toată plinătatea ei. Părăsirea aceasta a intervenit în acea relație unde nu existase nici distanță, nici separare. Iar acest lucru nu putea să fie simțit, pătruns, decât de Cel care Se găsea într-o astfel de poziție.

Părăsit de Dumnezeu – glorificând pe Dumnezeu

Este de asemenea o priverște uimitoare când singurul Om drept în lumea aceasta declară la sfârșitul vieții Sale că este părăsit de Dumnezeu. Dar tocmai prin aceasta Îl glorifica, așa cum nimeni altul nu ar fi putut să o facă, în acele aspecte în care numai El putea face lucrul acesta – făcut păcat în prezența lui Dumnezeu, fără nimic care să-L protejeze de judecata Lui.

Părinții acestui popor, umpluți de credință, în momentele lor de disperare au făcut experiența credincioșiei lui Dumnezeu care răspundea așteptării inimilor lor. Dar Isus (în starea sufletului Său în momentul acela) striga în zadar. „Vierme, nu om” în ochii oamenilor, El trebuia să suporte părăsirea din partea Dumnezeului în care Se încredea.

Aceia care-L înconjurau, cu gândurile departe de gândurile Sale, nu Îi înțelegeau nici măcar cuvintele, dar împlineau profețiile prin ignoranța lor. Isus Își dă duhul mărturisind prin tăria vocii Sale că ceea ce Îl apăsa nu era povara morții (versetele 45-50).

Eficacitatea morții lui Hristos; perdeaua sfâșiată

Eficacitatea morții Sale ne este prezentată în această Evanghelie sub un dublu aspect. Mai întâi, perdeaua dinăuntrul templului a fost sfâșiată în două de sus până jos (versetul 51). Dumnezeu, care fusese întotdeauna ascuns în spatele unei perdele, Se descoperea complet prin moartea lui Isus. Intrarea în Locul Preasfânt – calea cea nouă și vie pe care Dumnezeu ne-a deschis-o prin această perdea – era de acum arătată (Evrei 10.19,20). Tot sistemul iudaic al relațiilor omului cu Dumnezeu sub dominația acestui sistem al preoției levitice, totul cădea odată cu ruperea perdelei. Fiecare credincios, de acum, se găsește în prezența lui Dumnezeu fără perdea. Este o stare în care odinioară

numai preoții se puteau afla. Dar prin același act, păcatul care ne-ar fi făcut incapabili să stăm înaintea Lui, a fost în întregime îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu, pentru cel credincios. Dumnezeu sfânt și credinciosul curățit de păcatele sale sunt puși față-n față prin moartea lui Hristos. Ce dragoste este aceea care a împlinit o astfel de lucrare!

Învierea; păcătoșii iertați pot sta fără teamă înaintea lui Dumnezeu

În al doilea rând, pe lângă aceasta, eficacitatea morții Domnului Isus este de așa fel încât odată ce învierea Sa a rupt legăturile care îi țineau, mulți morți s-au arătat în cetate – martori ai puterii Aceluia care, suferind moartea, a pășit peste ea și a învins-o, nimicindu-i puterea și luând-o ca pradă. Binecuvântarea se găsea acum în înviere. Prezența lui Dumnezeu fără o perdea și a păcătoșilor fără păcat înaintea Lui, dovedesc eficacitatea suferințelor lui Hristos.

Învierea morților, asupra cărora împărăteasa spaimelor nu mai avea drept, arăta eficacitatea morții lui Hristos pentru păcătoși și puterea învierii Sale. Iudaismul era încheiat pentru cei care au credință; la fel și puterea morții. Perdeaua este ruptă, mormintele își predau prada (versetele 52,53); El este Domnul celor morți și al celor vii.

Cea dintâi mărturie de credință printre națiuni față de Persoana lui Hristos

Rămâne încă o mărturie particulară a atotputerniciei morții lui Isus și a sensului adânc al acestui cuvânt: „**când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți**” (Ioan 12.32). Centurionul care era de gardă atunci când a fost răstignit Domnul, văzând cutremurul de pământ și lucrurile care s-au întâmplat, recunoaște, înspăimântat, gloria Persoanei Mântuitorului; și oricât de străin este el de Israel, dă totuși prima mărturie de credință a celor dintre națiuni: „Cu adevărat Acesta era Fiul al lui Dumnezeu” (versetul 54).

Instinctul iubirii; la picioarele crucii

Dar istorisirea continuă. Niște sărmane femei – cărora devotamentul le dă adesea din partea lui Dumnezeu mai mult curaj decât bărbaților, a căror poziție este de mai mare responsabilitate – rămân lângă cruce, privind ceea ce se întâmplă cu Acela pe care ele îl iubeau (versetele 55,56).

Dar aceste femei nu erau singurele care au umplut într-un fel golul lăsat pe ucenicii înspăimântați. Alte persoane, (versetele 57-60) – și aceasta se întâmplă adesea – bărbați pe care lumea îi reținuse până atunci, odată atinși în adâncul sentimentele lor de aceste suferințe ale Aceluia pe care îl iubeau cu adevărat (atunci când momentul este atât de greu încât alții se înspăimântă) devin plini de râvnă văzând această respingere a lui Hristos și simt că a venit momentul să se decidă și să mărturisească pe Domnul cu curaj. Asociați până acum cu cei care L-au răstignit, ei trebuiau atunci să fie de acord cu acest act (al răstignirii) sau să se dea ei înșiși pe față. Ei fac acest din urmă lucru acum, prin har.

„Cu cel bogat în moartea Sa”

Dumnezeu pregătise totul dinainte. Fiul Său trebuia să aibă mormântul la un loc cu cel bogat. Iosif din Arimateea se prezintă cu îndrăzneală înaintea lui Pilat pentru a cere trupul lui Isus. El învelește într-o pânză curată de în trupul Domnului, pe care îl ia cu permisiunea lui Pilat, și îl așează în propriul său mormânt, care nu fusese niciodată folosit pentru a ascunde putrezirea omului. Maria din Magdala și cealaltă Marie – pentru că ele erau cunoscute – se așează lângă mormânt, atașate, prin tot ceea ce mai rămânea pentru credința lor, de Acela pe care îl iubiseră și îl urmașera cu sentimente de adorare în timpul vieții Sale (versetul 61).

Mărturia fără voie a necredinței

Dar necredința nu se crede nici măcar pe ea însăși; și temându-se ca nu cumva ceea ce tăgăduiește să fie totuși adevărat, ea se teme de orice (versetele 62-66). Marii preoți cer lui Pilat ca mormântul să fie păzit, pentru a înlătura orice încercare a ucenicilor de a-și întemeia doctrina învierii pe absența trupului lui Isus din mormântul în care fusese depus. Pilat le poruncește să păzească ei înșiși mormântul; în felul acesta nu fac altceva decât să fie martori involuntari și să ne asigure astfel de împlinirea faptului de care se temeau. Astfel, Israel era vinovat de efortul inutil de a se împotrivi mărturiei pe care Domnul Isus o dăduse cu privire la propria Sa înviere. Iudeii dădeau astfel mărturie împotriva lor înșiși. Precauțiile pe care probabil Pilat nu le-ar fi luat sunt împinse de către acești mari preoți până în ultimele amănunte, dar în felul acesta orice tăgăduire a realității învierii lui Isus devenea imposibilă.

Slujirea lui Isus pentru cei săraci ai turmei

Învierea Mântuitorului este descrisă pe scurt în Matei. Scopul acestei prezentări și a lucrurilor care au loc după înviere este de a lega lucrarea și slujirea lui Isus – transferată acum ucenicilor Săi – de cei săraci ai turmei, de rămășița lui Israel. Domnul îi strânge din nou în Galileea, acolo unde fuseseră de multe ori învățați, unde rămăneau niște disprețuiți de popor, departe de orgoliul iudeilor. Dar tocmai aceasta lega lucrarea lor de a Sa în ceea ce îi era caracteristic, mai ales în raporturile cu rămășița lui Israel.

Voi cerceta cu altă ocazie detaliile învierii. Aici mă ocup numai de importanța pe care acest eveniment o are în contextul Evangheliei după Matei.

Deplina siguranță a credinței cu privire la faptul învierii Domnului

La sfârșitul sabatului (aceasta înseamnă sâmbătă seara), cele două Marii vin să vadă mormântul. În acest moment nu au făcut decât să privească acest mormânt. Versetele 1 și 2 nu reprezintă o succesiune directă; versetele 2,3 și 4 trebuie privite împreună. În momentul în care au avut loc cutremurul de pământ și împrejurările însoțitoare, nu era nimeni la mormânt în afara soldaților. Seara totul era în siguranță. Dimineața ucenicii nu știau nimic din ceea ce se petrecuse. Când femeile sosesc în revărsatul zorilor, îngerul care stătea la intrarea mormântului le îmbărbătează vestindu-le învierea Domnului. Îngerul Domnului coborâse și deschisese ușa mormântului pe care omul o închisese cu toate precauțiile posibile. Iudeii, prin faptul că au așezat acolo soldații, au dat prin niște martori de netăgăduit o garanție a adevărului predicat de apostoli. Femeile, prin vizita lor la mormânt în seara de dinainte și în dimineața când îngerul le-a vorbit, au primit prin

credință o deplină asigurare cu privire la faptul învierii Domnului. Toate câte sunt prezentate aici sunt fapte. Femeile fuseseră la mormânt seara. Intervenția îngerului a făcut clar pentru soldați adevăratul caracter al ieșirii lui Isus din mormânt; apoi vizita femeilor dimineața a stabilit acest fapt al învierii care pentru ele era un obiect al credinței. Ele merg să-i anunțe pe ucenici, care – departe de a fi făcut ceea ce spuneau iudeii – nu credeau nici măcar spusele femeilor. Isus Se arată El Însuși femeilor care, primind cu credință cuvintele îngerului, se întorceau de la mormânt.

Însărcinarea ucenicilor

În felul acesta, Isus Se leagă, așa cum am spus deja, de vechea Sa lucrare în mijlocul celor săraci din turmă, departe de centrul tradițiilor iudaice, departe de templul și de tot ceea ce lega poporul acesta de Dumnezeu potrivit vechiului legământ. El dă întâlnire ucenicilor în Galileea, acolo unde ei îl găsesc și îl recunosc; acolo, în acel vechi loc al lucrării lui Hristos, potrivit cu Isaia 8 și 9, ei primesc din partea Lui misiunea care le este încredințată. Iată de ce în această Evanghelie nu se spune nimic despre înălțarea lui Hristos, ci se vorbește despre toată puterea care îi este dată în ceruri și pe pământ și astfel misiunea ucenicilor se extinde asupra tuturor națiunilor. Ei trebuiau să le vestească acestora drepturile lui Hristos și să facă ucenici din națiuni.

Un Mântuitor viu, puternic; mărturisirea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Nume sfânt pentru toate națiunile

Totuși, ei nu aveau să vestească numai Numele Domnului și misiunea lor nu era numai în legătură cu tronul Său de la Ierusalim, ci ucenicii trebuiau să vestească tuturor națiunilor pe Domnul cerului și al pământului, întemeind învățătura lor pe mărturisirea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Ei aveau să învețe nu legea, ci cuvintele lui Isus. El avea să fie cu ucenicii care-L vor mărturisi în felul acesta până la sfârșitul veacului (versetele 18-20). În acest fel, tot ceea ce va fi împlinit până în momentul în care Hristos Se va așeza pe tronul mare și alb (Apocalipsa 20.11) se leagă de mărturia pe care a dat-o El Însuși pe pământ în mijlocul lui Israel. Această mărturie despre Împărăție și despre Căpetenia ei a fost respinsă de un popor care nu L-a cunoscut. Din cauza aceasta, mărturia în fața națiunilor revine unei rămășițe a lui Israel care-L recunoaște pe Isus ca Mesia, acum înviat dintre cei morți, așa cum vestise, dar nu este vorba aici de un Hristos privit ca înălțat la cer. Este o mărturie care nu-L prezintă numai pe Isus, nici pe Yahve ca fiind mai departe subiectul mărturiei, ci este descoperirea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, ca Numele sfânt prin care națiunile erau puse în relație cu Dumnezeu.

clickbible.org